

Prolog

Armăsarul Întunecat

Louisville, Kentucky, 27 Noiembrie 2009

Se auzi o împușcătură. O poartă largă se deschise cu zgomot. Ecoul copitelor de cai răsună în jurul hipodromului ca un tunet puternic.

— Au pornit!

Sophia Bliss își aranjă borul larg al pălăriei sale derby cu pene. Avea o nuanță discretă de mov și un diametru de șaptezeci de centimetri, iar vâlul de șifon îi acoperea chipul. Era destul de mare încât să-i dea aerul cuiva pasionat de cursele de cai, dar nu atât de stridentă încât să atragă priviri necuviincioase.

Trei pălării fuseseră comandate de la același pălărier din Hilton Head, special pentru cursa din ziua aceea. Prima – o bonetă de culoarea untului – încadra chipul ca de zăpadă al Lyricăi Crisp, care își savura sendvișul cu vită la conserva în timp ce ședea în stânga domnișoarei Sophia. A doua, o pălărie de paie turcoaz, cu o panglică de satin lată și cu buline, încununa pletele întunecate ale Vivinei Sole, care, aflată la dreapta domnișoarei Sophia, își ținea în poală mâinile în mănuși albe, cu un aer de falsă pudoare.

— Ce zi superbă pentru curse, spuse Lyrica.

La cei o sută treizeci și șase de ani ai ei, era cea mai tânără dintre Bătrânii Zhsmaelim. Își șterse o urmă de muștar din colțul gurii.

— Vă vine să credeți că e prima dată când vin la curse?

— Gura! șuieră Sophia.

Lyrica era o neghioabă. Cursa de cai nu constituia decât pretextul unei întâlniri clandestine a unor minți strălucite. Și ce dacă celelalte minți luminate nu sosiseră încă? Aveau să apară pe acest teren absolut neutru, indicat în invitația tipărită cu auriu, pe care Sophia o primise de la un necunoscut. Ceilalți aveau să sosească imediat și să le propună un plan de atac. Cel puțin, așa spera.

— Fermecătoare zi, fermecător sport, comentă sec Vivina. Păcat că armăsarul nostru nu aleargă în cercuri ușoare, ca mânjii ăia. Nu-i așa, Sophia? Greu de pariat pe ce loc va încheia cursa nobila Lucinda.

— Am zis „Șșșt!”, i-o tăie scurt Sophia, în șoaptă. Mușcă-ți limba aia afurisită. Sunt spioni peste tot.

— Ești paranoică, spuse Vivina, făcând-o pe Lyrica să chicotească zgomotos.

— Măcar sunt aici, replică Sophia.

Cândva erau mai mulți Bătrâni la conducerea sectei Zhsmaelimilor – vreo douăzeci și cinci. Un grup de muritori, altul de nemuritori și câțiva transeterni, precum Sophia.

O axă a cunoașterii, pasiunii și credinței, al cărei singur țel era să readucă lumea la armonia ei prelapsariană, la acel moment scurt de măreție de dinaintea căderii îngerilor. La bine și la rău.

Așa scria, negru pe alb, în codul pe care îl întocmiseră împreună și pe care îl semnase fiecare: La bine și la rău.

Pentru că lucrurile puteau evolua în oricare dintre aceste două direcții. Orice monedă are un avers și un revers. Cap și pajură. Lumină și întuneric. Dumnezeu și...

Ei bine, nu era vina Sophiei că ceilalți Bătrâni nu se pregătiseră pentru ambele variante. Dar trebuia să poarte această cruce ori de câte ori îi trimiteau, pe rând, preavizul retragerii lor prin poștă. Scopurile tale devin tot mai întunecate.

Sau: Standardele organizației au decăzut. Sau: Bătrânii s-au îndepărtat prea mult de codul inițial. Primul val de scrisori sosise, după cum era de așteptat, la o săptămână după incidentul cu copila Pennyweather. Nu puteau suporta moartea unui copilaș lipsit de însemnătate, susținuseră ei. Un singur moment de neatenție în mânguirea pumnalului și, brusc, Bătrânii dădeau bir cu fugiții, temându-se cu toții de mânia Balanței.

Niște lași.

Sophia nu se temea de Balanță. Misiunea lor era să-i elibereze pe cei decăzuți, nu pe cei drekți. Pe îngerii pământeni, precum Roland Sparks și Arriane Alter. Erai liber să pendulezi un pic, atâta timp cât nu trădai Raiul. Era chiar o necesitate, în vremuri disperate. Ochii Sophiei aproape că deveniseră sașii tot citind scuzele lamentabile ale celorlalți Bătrâni. Dar, chiar dacă și i-ar fi dorit pe dezertori înapoi, ceea ce nu era cazul, nu se mai putea face nimic.

Sophia Bliss, bibliotecara școlii, care fusese simplă secretară în comitetul Zhsmaelim, era acum una dintre reprezentantele de vârf ale Bătrânilor. Mai rămăseseră doisprezece, dintre care nouă nu erau de încredere.

Așa se face că toate trei se aflau astăzi aici, cu pălăriile lor pastel imense, prefăcându-se că pariază la cursă. Și așteptând. Decăzuseră într-un mod jalnic.

Cursa se încheiase. Un difuzor hârâit anunța câștigătorii și pronosticurile pentru următoarea cursă. În jurul lor, oameni cumsecade și bețivi deopotrivă ovaționau sau se prăbușeau pe scaune.

O fată cam de nouăsprezece ani, cu părul platinat prins în coadă, cu un trenchi maro și ochelari de soare întunecați și cu lentile groase urcă încet treptele de aluminiu spre Bătrâne.

Sophia simți că se sufocă. Ce căuta ea acolo?

Era aproape imposibil să își dea seama în ce direcție privea fata, iar Sophia se străduia din răspuțeri să nu se holbeze la ea. Nu că ar fi contat, deoarece fata oricum nu ar fi putut să o vadă. Era oarbă. Dar apoi...

Proscrisa o salută pe Sophia cu o înclinare a capului.

O, da, prostănații ăștia puteau vedea focul din sufletul cuiva. Al Sophiei era stins, dar forța ei vitală trebuie să fi fost totuși evidentă.

Fata se așeză pe rândul gol din fața Bătrânelor, privind spre stadion și răsfoind un pliant cu pronosticuri de cinci dolari, pe care ochii ei orbi oricum n-aveau cum să-l citească.

— Bună.

Vocea Proscrisei era monotonă. Nu se întoarse.

— Chiar nu-mi dau seama ce cauți aici, spuse domnișoara Sophia. În Kentucky era o zi umedă de noiembrie, dar pe frunte îi apăruseră broboane de transpirație strălucitoare. Colaborarea noastră s-a încheiat în ziua în care cohortele voastre nu au reușit să o recupereze pe fată. Iar pălăvrăgeala acră a celui care-și spune Phillip nu o să ne convingă să ne răzgândim. Sophia se aplecă mai aproape de fată și își încreți nasul. Toți știu că Proscrișii nu sunt de încredere.

— Nu suntem aici să tratăm cu voi, spuse Proscrisa privind drept în față. N-ați fost decât un mijloc prin care ne-am apropiat de Lucinda. Nu ne-a interesat și nu ne interesează nici acum să colaborăm cu voi.

— Nimeni nu mai dă vreun ban pe organizația voastră, acum.

Se auziră pași în tribună.

Băiatul era înalt și mlădios, avea capul ras și purta un trenchi ca al fetei. Găsise ochelarii din plastic ieftin la drogherie, lângă raftul cu baterii.

Phillip își croi drum în tribună lângă Lyrica Crisp. La fel ca Proscrisa, nu se întoarse spre ele în timp ce rosti:

— Nu mă miră să te găsesc aici, Sophia. Băiatul își coborî ochelarii de soare pe nas, arătându-și ochii albi și goi. Sunt doar dezamăgit că nu te-ai gândit să mă anunți că ai fost și tu invitată.

Lyrica tresări la vederea acelor globi albi siniștri din spatele ochelarilor. Chiar și Vivina își pierdu calmul și se trase înapoi. Sophia fierbea pe dinăuntru.

Proscrisa ridică o invitație aurie, aceeași pe care o primise și Sophia, ținând-o între degete.

— Am primit asta.

Numai că „asta” părea scrisă în Braille. Sophia se întinse spre invitație ca să se asigure, dar aceasta dispăru, printr-o mișcare rapidă, înapoi în buzunarul de la trenchi al fetei.

— Ascultați aici, derbedeilor! V-am însemnat săgețile cu emblema Bătrânilor. Lucrați pentru mine!

— Greșit, răspuse Phillip. Proscrișii lucrează pe cont propriu.

Sophia îl privea cum își întinde ușor gâtul, prefăcându-se că urmărește un cal pe hipodrom. Dintotdeauna i s-a părut sinistru felul cum dădeau impresia că pot să vadă, când toată lumea știa că el îi orbise pocnind din degete.

— Păcat că v-ați descurcat așa de jalnic când a fost vorba s-o prindeți. Sophia simți cum vocea i se ridică mai mult decât ar fi trebuit, atrăgând privirile unui cuplu în vârstă, care traversa tribuna. Era vorba să cooperăm, șuieră ea, să o urmărim, iar voi ați dat greș.

— Nu ar fi avut nicio importanță.

— Poftim?

— Tot s-ar fi pierdut în timp. Țsta a fost destinul ei dintotdeauna. Iar Bătrânii ar fi continuat să se agațe de un fir de ață. Țsta este destinul vostru.

Îi venea să sară la el, să-l strângă de gât până i-ar fi scos ochii albi, imenși, din orbite. Pumnalul îi ardea poșeta din piele de vițel ca un fier încins. Măcar dacă ar fi fost o săgeată. Sophia se ridică de pe scaun, când auzi o voce în spatele lor.

— Vă rog să luați loc, tună vocea. Întâlnirea începe, oficial, acum.

Vocea. A știut imediat cui îi aparținea. Calmă și plină de autoritate. Impunea o smerenie desăvârșită. Făcea tribuna să se cutremure.

Muritorii din apropiere nu sesizară nimic, dar un val de căldură invadează ceafa Sophiei, răspândindu-i-se prin tot corpul și amortind-o. Nu era o frică obișnuită. Era o groază paralizantă, care-i făcea stomacul să se strângă. Îndrăzneala să se întoarcă?

Văzu, la o privire cât se poate de discretă cu coada ochiului, un bărbat într-un costum negru, care îi venea ca turnat. Părul negru tuns scurt îi era acoperit de o pălărie neagră. Chipul lui bonom și plăcut nu ieșea în evidență cu nimic. Era proaspăt ras, avea nasul drept și ochi căprui, ce păreau familiari. Cu toate astea, domnișoara Sophia nu-l mai văzuse niciodată. Dar știa cine este, până în măduva oaselor.

— Unde e Cam? întrebă vocea din spatele lor. I s-a trimis o invitație.

— Probabil se joacă de-a Dumnezeu în rândul mesagerilor, ca toți ceilalți de teapa lui, îi scăpă Lyricăi.

Sophia o înghionti.

— Ai spus că se joacă de-a Dumnezeu?

Căuta cuvinte care să dreagă o asemenea gafă.

— Unii au urmat-o pe Lucinda înapoi în timp, spuse, în cele din urmă, inclusiv doi nefilimi. Nu știm sigur dacă au mai fost și alții.

— Pot să întreb de ce nu s-a hotărât niciunul dintre voi să pornească pe urmele ei? întrebă vocea, devenită brusc ca de gheață.

Sophia se chinui să înghită și să respire. Panica îi paraliza chiar și instinctul de a se mișca.

— Nu putem chiar să... Ei bine, ne lipsește puterea de a...

Proscrisa i-o reteză scurt:

— Proscrișii sunt pe cale de a...

— Liniște! porunci vocea. Scutiți-mă de scuzele voastre. Ele nu mai contează, la fel cum nu mai contați nici voi.

Grupul se cufundă în tăcere o bună bucată de timp. Era cumplit să n-aibă idee cum să-i facă pe plac. Când, în sfârșit, vorbi, vocea bărbatului devenise mai blândă, dar suna la fel de sumbru.

— Sunt prea multe în joc. Nu mai pot lăsa nimic la voia întâmplării.

Urmă o pauză. Apoi spuse, domol:

— A sosit timpul să mă ocup personal de această problemă.

Sophia își ținu respirația pentru a-și ascunde groaza. Cu toate astea, nu-și putea controla tremurul corpului. Implicarea lui directă era, la drept vorbind, perspectiva cea mai înfiorătoare. Nu se putea imagina făcând echipă cu el ca să...

— Voi, ceilalți, vă veți ține departe, spuse el. Asta-i tot.

— Dar...

A fost un accident, însă cuvântul îi scăpă Sophiei printre buze. Nu putea să-l mai retragă. Era vorba despre toată munca ei de zeci de ani, despre toate planurile. Planurile ei!

Urmă un urlet prelung, care făcu pământul să se cutremure.

Răsună pe tot cuprinsul tribunei, părând să facă înconjurul întregii piste de curse, într-o fracțiune de secundă.

Sophia se făcu mică. Zgomotul părea să explodeze înăuntrul ei, croindu-și drum prin piele, până în cele mai adânci străfunduri. Simțea cum inima i se frânge în bucăți.

Lyrica și Vivina se lipiră de ea, cu ochii închiși. Chiar și Proscrișii tremurau.

Tocmai când Sophia credea că sunetul nu avea să înceteze vreodată, că avea să-i aducă sfârșitul, urletul lui se frânse într-o tăcere deplină.

Numai pentru o clipă. Destul cât să aibă răgazul să privească în jur și să observe că ceilalți oameni care urmăreau cursa nu auziseră nimic.

— Implicarea ta în această misiune s-a încheiat, șopti în urechea ei. Nu îndrăzni să-mi stai în cale!

Jos de tot, se auzi o nouă împușcătură. Poarta largă se deschise din nou cu zgomot. Numai că, de data aceasta, tropăitul copitelor în nisip aproape nu se mai auzea, întocmai ca ploaia ușoară alunecând pe bolta copacilor. Silueta din spatele lor dispăruse înainte de trecerea liniei de start, lăsând doar urme de copite, negre ca tăciunii, arzând pe scândurile tribunei.

Capitolul 1 În bătaia puștii

Moscova, 15 octombrie 1941

Lucinda!

Vocile o găsiră în întunericul tulbure.

Întoarce-te!

Stai!

Își continuă drumul fără să le ia în seamă. Numele ei ricoșa în zidurile umbroase ale mesagerului și se întorcea în valuri de căldură vâscoase, care i se lipeau de piele. Să fi fost vocea lui Daniel sau a lui Cam? A lui Arriane sau a lui Gabbe? Oare Roland era cel care o ruga să se întoarcă sau Miles?

Chemările deveniră tot mai greu de deosebit, până ce Lucindei îi fu imposibil să mai facă vreo diferență între cele bine intenționate și cele malefice, între prieteni și dușmani. Ar fi trebuit să-i fie mai ușor să le distingă, dar nimic nu mai era simplu acum. Tot ceea ce înainte fusese împărțit în negru și alb devenise dintr-odată cenușiu.

Bineînțeles, ambele tabere erau de acord asupra unui lucru: cu toții voiau să o smulgă din mâinile mesagerului. Pentru propria ei siguranță, pretindeau ei.

Nu, mulțumesc. Nu acum.

Nu după ce distruseseră curtea părinților ei, transformând-o într-unul dintre câmpurile lor de luptă. Nu își putea aminti chipurile părinților ei fără să-și dorească să se întoarcă. Nu că va ști vreodată cum să se întoarcă din îmbrățișarea unui mesager. În plus, era prea târziu. Cam încercase să o omoare. Sau să omoare ceva ce credea că era ea. Iar Miles o salvase, dar nici măcar detaliul ăsta nu era chiar atât de simplu. Fusese în stare să-i arunce reflexia tocmai pentru că ținea prea mult la ea.

Dar Daniel? Ținea la ea suficient de mult? Nu-și dădea seama.

În final, când Proscrișul se apropiase de ea, Daniel și ceilalți se zgâiseră la ea de parcă le-ar fi datorat ceva. Ești poarta noastră spre Rai, îi spusese Proscrișul. Prețul. Ce-o fi vrut

să spună? Până acum două săptămâni, nici n-avusese habar de existența Proscrișilor. Și totuși, voiau ceva de la ea – suficient de mult, încât să se lupte cu Daniel pentru acel lucru. Trebuie să fi avut legătură cu blestemul care o tot făcea pe Luce să se reîncarneze, viață după viață. Dar ce credeau ei că putea face Luce?

Oare răspunsul era îngropat pe undeva pe aici?

Stomacul i se zvârcoli în timp ce se rostogolea inconștientă prin umbra rece, în hăul mesagerului întunecat.

Luce...

Vocile începură să pălească și să se audă tot mai slab. Curând, deveniră simple șoapte. Ca și cum se dăduseră bătute. Până când se făcură din nou auzite, și mai puternic de data aceasta. Mai puternic și mai clar.

Luce...

„Nu.“ Își ținu ochii strâns închiși, în încercarea de a le bloca.

Lucinda...

Lucy...

Lucia...

Lușka...

Îi era frig, era obosită și nu mai voia să le audă. Măcar de data asta își dorea să fie lăsată în pace.

Lușka! Lușka! Lușka!

Tălpile ei se loviră puternic de ceva. Ceva foarte, foarte rece. Simțea pământul sub picioare. Știa că nu se mai rostogolește, deși nu vedea nimic altceva în fața ei, prin pătura de întuneric. Apoi privi spre tenișii ei Converse și înghiți în sec. Erau înfipti într-o pătură de zăpadă care-i ajungea până la mijlocul gambelor. Răcoarea umedă cu care se obișnuise în tunelul umbros prin care călătorise în trecut, părăsind curtea casei, se transformase în ceva furtunos și extrem de înghețat.

Prima oară când Luce trecuse printr-un mesager, din camera ei de cămin din Shoreline și până în Las Vegas, fusese însoțită de prietenii ei, Shelby și Miles. La capătul tunelului se loviseră de o barieră: o perdea umbroasă și întunecată, care îi despărțea de oraș. Pentru că Miles era singurul care citise textele despre trecere, începuse să lovească mesagerul cu mișcări circulare, până când umbra neagră și tulbure se risipise. Luce nu știuse până acum că rezolvase, de fapt, o problemă. De data asta, nu mai era nicio barieră. Probabil pentru că acum călătorea singură, printr-un mesager supus voinței sale aprige. Dar era atât de simplu să ieși. Aproape prea simplu. Vălul de întuneric se risipi. O adiere de gheață o izbi, amortindu-i genunchii. Pieptul îi înțepenise de frig, iar ochii îi lăcrimau de la vântul care se pornise brusc și tăios.

Unde se afla? Deja regreta saltul disperat în timp. Da, avusese nevoie de o evadare și da, dorise să dea de urma trecutului ei, să își vindece identitățile anterioare de toată durerea, să înțeleagă ce fel de iubire trăise cu Daniel în toate acele vieți. Să o simtă în loc să i se vorbească despre ea. Să înțeleagă, iar apoi să îndepărteze blestemul aruncat asupra ei și asupra lui Daniel. Dar nu în felul acesta – înghețată, singură și complet nepregătită pentru locul și timpul în care se trezise acum.

O stradă înzăpezită se întindea înaintea ochilor ei, iar clădirile albe erau acoperite de un cer cenușiu de oțel. Auzi bubuituri în depărtare, dar nu voia să se gândească ce însemnau toate astea.

— Așteaptă, șopti către mesager.

Umbra pluti ca o ceață la vreo cincizeci de centimetri dincolo de degetele ei. Încercă să o prindă, dar mesagerul îi scăpă, îndepărtându-se în grabă. Sări după el și prinse o bucățică umedă între degete, dar brusc, mesagerul se sfărâmă în bucăți negre, alunecând pe zăpadă, iar acestea se topiră, făcându-se nevăzute.

— Grozav, mormăi ea. Acum ce fac?

În depărtare, strada îngustă cotea la stânga, dând într-o intersecție întunecoasă. Pe trotuare se înălțau mormane de zăpadă afânată, îngrămădite de-a lungul a două șiruri lungi de clădiri albe din piatră. Erau uluitoare și nu semănau cu nimic din ce văzuse Luce

până atunci. Se înălțau pe mai multe etaje, iar fațadele erau împodobite în întregime cu arcade albe, luminoase, sprijinite pe coloane măiestrit sculptate.

Toate ferestrele erau întunecate. Luce își dădu seama că întreg orașul zăcea cufundat în beznă. Singura sursă de lumină era un felinar cu gaz. Dacă luna răsărise, probabil că era ascunsă după o pătură groasă de nori. Din cer se auzi iarăși un bubuit. Să fi fost un tunet? Luce își strânse brațele în jurul pieptului. Înghețase.

— Lușka! se auzi vocea unei femei, aspră și răgușită, ca și când și-ar fi petrecut toată viața urlând ordine. Dar, în același timp, tremurătoare. Lușka, tâmpito! Unde ești?

Acum se auzea mai aproape. Vorbea cu Luce? Vocea avea ceva ciudat, ceva ce Luce nu putea exprima în cuvinte.

Când o siluetă apăru, împleticindu-se, pe după colțul străzii înzăpezite, Luce se holbă la ea, încercând să o deslușească. Era foarte scundă și un pic adusă de spate, cam la șaizeci de ani. Corpul părea să-i înoate în hainele largi. Părul îi era strâns sub o eșarfă neagră și groasă. Când o văzu pe Luce, chipul i se schimonosi într-o grimasă.

— Pe unde ai umblat?

Luce privi în jur. Era singurul om de pe stradă. Bătrâna vorbea cu ea.

— Pe aici, se auzi spunând.

În rusă.

Își duse mâna la gură. Deci asta era motivul pentru care vocea bătrânei suna atât de ciudat; vorbea într-o limbă pe care Luce nu o învățase niciodată. Cu toate astea, nu numai că înțelegea fiecare cuvânt, dar putea să și răspundă.

— Îmi vine să te omor! spuse femeia gâfâind, în timp ce se repezi la Luce și își aruncă brațele în jurul ei.

Îmbrățișarea ei era puternică pentru o femeie cu un aer atât de fragil. Căldura unui alt corp lipit de al ei, după un frig chinuitor, aproape că o făcu să plângă. Îi întoarse îmbrățișarea cu putere.

— Bunico? șopti ea, cu buzele apropiate de urechea femeii, știind oarecum cine era aceasta.

— Dintre toate nopțile când mă întorc de la lucru, să te găsesc plecată tocmai acum, spuse femeia. Și țopăind ca o nebună în mijlocul străzii? Ai fost măcar la muncă azi? Unde-i soră-ta?

Cerul bubui din nou. Se auzea ca și când o furtună puternică se apropia amenințător. Și iute. Luce se înfioră și clătină din cap. Nu știa.

— Aha, exclamă femeia. Parcă ți-a mai pierit cheful acum, nu? Se uită pieziș la Luce, apoi o împinse ca să o vadă mai bine. Dumnezeu mare, ce-i cu hainele astea?

Luce se foia fără astâmpăr în timp ce bunica sa dintr-o viață anterioară se holba la jeansii ei și își trecea degetele noduroase peste nasturii cămășii sale de flanel. Apucă pe urmă coada scurtă și încălțită a fetei. Uneori am impresia că ești la fel de țcănită ca taică-tău, Dumnezeu să-l odihnească.

— Eu... Lucindei îi clănțăneau dinții. Nu știam că va fi așa frig.

Femeia scuipă în zăpadă dezaprobat. Își scoase paltonul.

— Pune-l pe tine, dacă nu vrei să mori.

O înfoli bine în palton, iar degetele pe jumătate înghețate ale Lucindei se chinură să încheie nasturii. Bunica își desfăcu apoi eșarfa de la gât și înfășură capul Lucindei cu ea.

Cerul fu zguduit de o bubuitură puternică, ce le făcu să tresară. Luce știa acum că nu era un tunet.

— Ce-a fost asta? Întrebă în șoaptă.

Bătrâna o fixă cu privirea.

— Războiul, mormăi ea. Ți-ai pierdut mințile odată cu hainele? Hai, vino. Trebuie s-o luăm din loc.

În timp ce înaintau spre capătul străzii înzăpezite, pe pavajul neregulat, străbătut de șine de tramvai, Luce își dădu seama că, totuși, orașul nu era pustiu. De-a lungul străzii erau parcate câteva mașini, însă, din când în când, auzea, pe străzile lăturalnice întunecate, nechezatul cailor înhămați la trăsură, așteptând ordinele stăpânilor, în timp ce

răsuflarea lor înghețată se materializa parcă în aer. Siluetele unor trupuri alergau pe acoperișuri. În capătul unei alei, un bărbat într-un palton rupt conducea trei copilași spre ușile strâmte ale unui adăpost.

La capătul străzii înguste, drumul dădea într-un bulevard mare, cu trei benzi, care oferea o vedere cuprinzătoare asupra orașului. Singurele mașini parcate aici erau militare. Arătau învechite, aproape ridicole, ca niște relicve dintr-un muzeu al războiului: jeepuri cu prelată și cu aripi gigantice și volane subțiri având secera și ciocanul sovietice vopsite pe uși. Dar nu mai era nimeni altcineva pe stradă în afară de Luce și de bunica ei. Totul era fantomatic, adormit într-o stranie tăcere, mai puțin bubuiturile cumplite care zguduiau cerul.

În depărtare se vedea un râu și, mult dincolo de el, o clădire monumentală. Chiar și pe întuneric îi putea desluși arhitectura elaborată a turelor ascuțite și a cupolelor în formă de ceapă, care păreau cunoscute și, totodată, învăluite într-un mister mitic. O clipă îi fu de-ajuns să intre în atmosferă, după care se trezi scuturată de frică.

Era în Moscova, iar Moscova era o zonă de război. Un fum negru se înălța spre cerul plumburiu, indicând porțiunile din oraș care fuseseră deja bombardate: zonele din stânga și din spatele gigantului Kremlin, precum și cele din depărtare, spre dreapta. Nu se ducea nicio luptă pe străzi și nu se zărea nicio urmă a patrulării trupelor inamice. Dar flăcările care se prelingeau pe clădirile înnegrite de fum, mirosul de ars al războiului care se simțea peste tot și amenințarea bățăliilor ce aveau să urmeze erau, într-un fel, chiar mai înfricoșătoare.

Acesta era, de departe, cel mai nesăbuit lucru pe care îl făcuse Luce în viața ei – probabil în toate viețile ei. Părinții ar omorî-o dacă ar ști unde se afla. Probabil că Daniel nu i-ar mai vorbi niciodată.

Și totuși, poate că nici măcar nu va apuca să se înfurie pe ea. Ar putea la fel de bine să moară chiar aici, în zona de război.

De ce făcuse asta? Pentru că fusese nevoită să o facă. Pe cont propriu. Îi era greu să scoată la suprafață bruma aceea de mândrie, ascunsă sub sentimentul de panică. Dar trebuia să fie acolo, undeva. Făcuse pasul. De una singură. Într-un loc străin și într-un timp îndepărtat, în trecutul pe care avea nevoie să îl înțeleagă. Era ceea ce își dorise. Prea fusese mutată de colo-colo ca o piesă de șah.

Dar ce trebuia să facă acum?

Luți pasul și strânse tare mâna bunicii. Ce ciudat, femeia asta n-avea idee prin ce trecea Luce și nici cine era ea, de fapt. Cu toate astea, strânsoarea mâinii uscate a bătrânei era singurul lucru care îi dădea putere Lucindei să meargă mai departe.

— Încotro mergem? își întreabă Luce bunica, în timp ce aceasta o trăgea de mână pe o altă stradă întunecată.

Pietrele din pavaj se răriseră, iar drumul pe care pășeau acum era nepietruit și alunecos. Zăpada se îmbibase în tenișii de pânză ai Lucindei, iar degetele de la picioare începuseră să-i degere.

— S-o luăm pe sora ta, Kristina, se încruntă bătrâna. Cea care își dă sufletul noapte de noapte săpând tranșee pentru armată cu mâinile goale, pentru ca tu să te poți bucura de somnul tău de frumusețe. Ți-o amintești?

În locul unde se opriseră nu era niciun felinar care să lumineze strada. Luce clipi de câteva ori ca să își obișnuiască ochii cu întunericul. Se aflau în fața a ceva ce semăna cu un șanț foarte lung, chiar în mijlocul orașului.

Trebuie să fi fost cam o sută de oameni acolo, înfodoliți cu toții până la urechi. Unii stăteau în genunchi, scurmând pământul cu sapa. Alții săpau cu mâinile goale. Câțiva stăteau nemișcați, de parcă ar fi înghețat, și priveau spre cer.

O mână de soldați cărau mormane grele de pământ și pietre în roabe ruginite și în căruțe, până la capătul străzii, unde le aruncau peste baricada de moloz.

Trupurile erau ascunse în mantale militare de lână, care se înfoiau în jurul genunchilor. Dar, sub căștile de oțel, chipurile lor arătau la fel de slăbite ca ale oricărui civil. Lucinda înțelese că lucrau cu toții în echipă, bărbații în uniforme, femeile și copiii, transformându-și

orașul într-o fortăreață, făcând, până în ultimul moment, tot ce le stătea în puteri ca să blocheze tancurile inamice.

— Kristina, strigă bunica, pe un ton de dragoste înecată în frică, la fel ca atunci când o căutase pe Luce.

O fată apăru lângă de aproape imediat.

— De ce a durat atât?

Înaltă și suplă, cu șuvițe negre care-i ieșeau de sub pălăria fedora, Kristina era atât de frumoasă, încât o făcu pe Luce să înghită nodul care i se pusese în gât. O recunoscuse imediat ca fiind sora ei.

Chipul Kristinei îi amintea de Vera, o altă soră dintr-o viață anterioară. Luce trebuie să fi avut o sută de surori de-a lungul timpului. O mie. Toate trebuie să fi trecut prin ceva asemănător. Surori, frați, părinți și prieteni pe care Luce i-a iubit, cu siguranță, iar apoi i-a pierdut. Niciunul nu fusese pregătit pentru ce avea să se întâmple. Au fost lăsați în urmă cu toții, jelind-o.

Poate că exista o cale de a schimba lucrurile, de a-i menaja pe cei care o iubiseră. Poate că toate astea făceau parte din lucrurile asupra cărora Luce putea interveni în viețile ei anterioare.

Bubuitul puternic al unei explozii răsună în tot orașul. Destul de aproape, încât să zguduie pământul de sub picioarele Lucindei, care avu senzația că i se sparge timpanul drept. La colțul străzii se declanșară sirenele pentru raiduri aeriene.

— Baba! Kristina apucă brațul bunicii. Mai avea puțin și izbucnea în plâns. Naziștii... au ajuns, nu-i așa?

Germanii. Era pentru prima dată când Luce călătorea în timp pe cont propriu și aterizase chiar în mijlocul celui de-al Doilea Război Mondial.

— Atacă Moscova? Vocea îi tremura. În noaptea asta?

— Ar fi trebuit să părăsim orașul împreună cu ceilalți, spuse Kristina cu amărăciune. Acum e prea târziu.

— Și să-i fi părăsit pe mama, pe tatăl și pe bunicul tău? Întrebă bătrâna clătinând din cap. Să-i fi lăsat singuri în mormintele lor?

— E mai bine să ne alăturăm lor în cimitir? răspunse Kristina tăios. Se întoarse spre Luce și o strânse de braț. Știați despre raid, tu și amicul tău chiabur? De asta n-ai venit azi-dimineață la lucru? Ai fost cu el, nu-i așa?

Ce-și închipuia sora ei că știa Lucinda? Cu cine să fi fost?

Cu cine altcineva decât cu Daniel? Desigur. Lușka trebuia să fie cu el acum. Iar dacă ce mai rămăsese din familia ei o confunda pe acea Lușka cu Luce...

I se strânse inima. Cât timp mai avea până să moară? Oare putea să o găsească pe Lușka înainte să se întâmple?

— Lușka.

Sora și bunica ei o fixau cu privirea.

— Ce-i cu ea în seara asta? Întrebă Kristina.

— Să mergem, spuse Baba încruntată. Crezi că familia Moskovici o să țină adăpostul deschis la nesfârșit?

Deasupra lor răsună, în înaltul cerului, huruitul prelung al elicelor unui avion de vânătoare. Destul de aproape încât Lucinda să poată vedea svastica sumbră vopsită pe partea inferioară a aripilor, atunci când își ridică privirea, ceea ce o făcu să se înfioare. Apoi, o nouă bubuitură zgudui orașul, iar aerul fu îmbibat cu fum negru. Loviseră ceva în apropiere. Alte două explozii cumplite făcură să se clatine pământul sub tălpile ei.

Pe stradă se dezlănțui haosul. Mulțimea din tranșee începea să dispară, risipindu-se pe străzile înguste. Unii se repezeau la scările stației de metrou din colț, așteptând încetarea bombardamentului în subteran; alții se făceau nevăzuți pe după uși întunecate.

O stradă mai încolo, Luce întrezări o siluetă alergând – o fată cam de vârsta ei, cu o pălărie roșie și cu un palton lung din lână. Își întoarse capul numai o clipă, după care își continuă fuga. Dar a fost de-ajuns pentru ca Luce să își dea seama. Ea era. Lușka. Se eliberă din strânsoarea bunicii.

— Îmi pare rău. Trebuie să plec.

Luce trase adânc aer în piept și o luă la fugă în josul străzii, în fumul din ce în ce mai dens, spre locurile cele mai bombardate.

— Ești nebună? urlă Kristina.

Dar nu o urmară. Ar fi trebuit să fie, la rândul lor, nebune.

Lucinda îi simțea tălpile amortite pe măsură ce se chinuia să alerge pe trotuar, prin zăpada care îi ajungea până la genunchi. Când ajunse în colțul unde își zărise gonind sinele cu pălărie roșie, din trecut, încetini. Apoi trase adânc aer în piept.

O clădire care ocupa jumătate din strada din fața ei se prăbușise. Piatra albă era mânjită de cenușă neagră, în spărtura din zidul lateral al clădirii ardea un foc.

Explozia lăsase în urmă mormane de dărâmături, imposibil de recunoscut, din interiorul clădirii. Zăpada era îmbibată cu roșu. Luce făcu un pas înapoi speriată, până când își dădu seama că nu erau urme de sânge, ci fâșii de mătase roșie. Acolo trebuia să fi fost o croitorie. Pe stradă erau împrăștiate câteva rafturi de haine arse. Un manechin stătea întins pe o parte într-un șanț. Luase foc. Luce trebui să-și acopere gura cu eșarfa buncii ca să nu se înece de la vălătucii de fum. Oriunde pășea, sticla și piatra sfărâmate sfredeleau zăpada.

Ar fi trebuit să facă cale întoarsă, să-și găsească bunica și sora, care ar fi ajutat-o să ajungă la adăpost, dar nu putea. Trebuia să o găsească pe Lușka. Nu mai fusese nicicând atât de aproape de una dintre identitățile sale anterioare. Probabil că Lușka ar fi putut-o ajuta să înțeleagă de ce era diferită viața de acum a Lucindei.

De ce îi luase Cam reflexia în colimator, crezând că e ea și spunându-i lui Daniel că „a fost un sfârșit mai blând pentru ea”? Un sfârșit mai blând în comparație cu ce?

Se întoarse încet, încercând să găsească licărul pălăriei roșii în noapte.

Acolo.

Fata cobora în fugă spre râu. Luce începu să alerge, la rândul ei. Fugeau cu aceeași viteză. Când Luce se feri la auzul unei explozii, Lușka îi imită gestul, ca un ecou ciudat. Iar când ajunseră la malul râului și orașul li se arătă din nou, Lușka înțepeni în aceeași poziție crispată ca Luce. La vreo cincizeci de metri în fața Lucindei, imaginea ei în oglindă începu să plângă în hohote.

Mai toată Moscova era în flăcări. Atâtea case erau doborâte la pământ. Luce încercă să își imagineze celelalte vieți distruse în tot orașul, dar le simțea îndepărtate și de neatins, ca lucrurile despre care citise în cărțile de istorie.

Fata porni din nou. Fugea atât de repede, încât Luce n-ar fi putut-o prinde din urmă nici dacă ar fi vrut. Alergau în jurul spărturilor imense din pavaj. Lăsau în urmă clădiri în flăcări, care trosneau îngrozitor, cuprinse de sfârșitul focului atunci când se repede spre o nouă țintă. Trecură de camioane militare răsturnate și zdrobite, din care atârnav brațe carbonizate. Apoi, Lușka coti la dreapta, în capătul unei străzi, ieșind din raza vizuală a Lucindei.

Adrenalina îi dădu un nou impuls. Își luă avânt, cu picioarele pășind mai ferm și mai iute pe strada înzăpezită. Oamenii alergau atât de repede numai când erau disperați. Când ceva mai presus decât ei îi împingea mai departe.

Lușka nu putea să alerge decât spre un singur lucru.

— Lușka...

Vocea lui.

Unde era? Preț de o clipă, Luce își uită sinele din trecut, rusoaica a cărei viață era în pericol să se stingă în orice moment, uită că acest Daniel nu era Daniel al ei. Și totuși...

Sigur că era.

El nu murise niciodată. Fusese acolo dintotdeauna. Fusese mereu al ei, iar ea îi aparținuse mereu. Nu voia decât să-i simtă brațele, să se piardă în îmbrățișarea lor. El ar ști ce avea ea de făcut. I-ar putea fi de ajutor. De ce se îndoise de el?

Alergă în direcția vocii lui. Dar nu-l putea vedea nicăieri. Nici pe Lușka. La o stradă distanță de râu, Luce se opri brusc într-o răscruce pustie. Își simțea respirația zbatându-se

sugrumată în plămânii înghețați. Urechile îi erau traversate de o durere rece și violentă, iar înțepăturile de gheață îi răneau picioarele, făcând-o să nu mai suporte statul pe loc.

Dar încotro s-o apuce?

În fața ei se întindea un teren pustiu, acoperit cu moloz și izolat de stradă prin schelării și garduri de fier. Dar, chiar și pe întuneric, Luce putu să observe că locul fusese demolat, și nu distrus de o bombă, în urma raidurilor aeriene.

Nu părea a fi mare lucru, doar o viroagă urâtă și părăsită. Nici nu știa de ce mai stătea în fața ei. De ce încetase să mai fugă după vocea lui Daniel... până când apucă gardul cu mâinile, clipi și surprinse licărirea unui obiect strălucitor.

O biserică. O biserică albă și maiestuoasă umplea hăul acela căscat. Un triptic monumental de arcade de marmură pe fațadă. Cinci turle aurite se înălțau impunătoare spre cer. Și înăuntru, rânduri întregi de bănci din lemn ceruit se întindeau cât cuprindeai cu privirea. Un altar trona deasupra scărilor înalte și albe. Și toți pereții și tavanele înalt arcuite aveau fresce superbe. Îngerii peste tot.

Biserica lui Iisus Mântuitorul.

Cum de știa Luce asta? Cum de simțea, prin fiecare por al ființei sale, că acest vid fusese cândva o măreață biserică albă?

Pentru că fusese aici cu câteva clipe mai devreme. Văzu urme lăsate de alte mâini pe cenușa ce acoperea metalul. Lușka poposisese acolo, privise lung spre ruinele bisericii și simțise ceva.

Luce strânse zăbrelele, clipi din nou și se revăzu pe sine – sau pe Lușka – pe când era o fetiță.

Stătea așezată într-una din stranele bisericii, îmbrăcată într-o rochie albă de dantelă. O orgă cânta în timp ce oamenii se strâneau înainte de slujbă. Bărbatul chipeș din stânga ei trebuia să fi fost tatăl său, iar femeia așezată lângă el, mama ei. Erau acolo și bunica pe care Luce tocmai o cunoscuse, și Kristina. Amândouă păreau mai tinere și mai bine hrănite. Luce își aminti că bunica îi spusese că amândoi părinții îi muriseră. Dar aici arătau cât se poate de vii. Păreau să-i cunoască pe toți, salutând fiecare familie care trecea pe lângă strana lor. Luce își studie sinele din trecut urmărindu-și tatăl, în timp ce dădea mâna cu un tânăr blond și arătos. Avea cei mai frumoși ochi violeti.

Clipi din nou și viziunea dispăru. Terenul era din nou un pic mai mult decât o adunătură de moloz. Era înțepenită de frig. Și singură. O altă bombă răsună peste râu, iar șocul o făcu pe Luce să cadă în genunchi. Își acoperi fața cu mâinile... și atunci auzi un plâns duios. Își ridică privirea și își miji ochii spre cotloanele mai întunecate ale ruinelor, iar atunci îl văzu.

— Daniel, șopti. Arăta exact așa cum și-l amintea. Aproape că radia, în ciuda întunericului de gheață. Părul blond prin care nu se mai sătura să-și treacă degetele, ochii de un violet cenușiu, parcă făcuți să se contopească cu ai ei. Chipul acela maiestuos, pomeții înalți, buzele. Inima îi bătu cu putere și trebui să strângă mai tare între degete gardul de fier, ca să nu alerge spre el.

Pentru că nu era singur.

Era cu Lușka. O alina, mângâindu-i obrazul și sărutându-i lacrimile. Se strâneau în brațe, prinși în ritmul unui sărut nesfârșit. Erau atât de pierduți în îmbrățișarea lor, încât nu păreau să simtă vuietul exploziei ce cutremură strada. Arătau de parcă nu exista nimic altceva în afara lor.

Nu exista niciun spațiu între trupurile lor. Era prea întuneric să observi unde sfârșea unul și începea celălalt.

Lucinda se ridică și se furișă, printre mormanele de moloz din întuneric, tânjind să fie mai aproape de el.

— Credeam că nu te mai găsesc, își auzi Luce versiunea din trecut.

— Ne vom găsi mereu unul pe celălalt, răspunse Daniel, ridicând-o în brațe și strângând-o mai aproape de el. Mereu.

— Hei, voi doi! strigă o voce din pragul unei clădiri din apropiere. Veniți?

Vizavi de piața pustie, o mână de oameni erau conduși într-o clădire masivă de piatră,

de un individ al cărui chip Luce nu îl putea distinge. Într-acolo se îndreptau Lușka și Daniel. Țăsta trebuia să fi fost planul lor de la bun început, să se adăpostească împreună de bombe.

— Da, strigă Lușka spre ceilalți. Privi spre Daniel. Să mergem cu ei.

— Nu.

Vocea îi era aspră. Nervoasă. Luce cunoștea prea bine acel timbru.

— Vom fi mai în siguranță decât pe stradă. Nu de asta am stabilit să ne întâlnim aici?

Daniel se întoarse să privească în urma lor, iar ochii lui scrutară chiar locul în care se ascundea Luce. Când un nou val de explozii luminează cerul într-un roșu auriu, Lușka țipă și își îngropă chipul la pieptul lui Daniel. Deci Luce fu singura care văzuse expresia feței lui.

Ceva îl apăsa. Ceva mai presus decât frica de bombe.

Oh, nu!

— Daniil!

Băiatul de lângă clădire continua să țină deschisă ușa adăpostului.

— Lușka! Daniil!

Toți ceilalți se aflau deja înăuntru.

Chiar în acel moment, Daniil o întoarse pe Lușka și își apropie buzele de urechea ei. În locul ei ascuns în umbră, Luce tânjea să audă ce-i șoptea. Tânjea să afle dacă îi spunea ceva din acele lucruri pe care Daniel i le spusese ei atunci când era supărată sau copleșită. Voia să alerge spre ei, dar nu putea. Ceva din străfundurile ei o împiedica să se urnească. Privirea i se opri asupra Lușkăi de parcă viața ei depindea de ea.

Și poate că așa era.

Lușka dădeau din cap aprobator la auzul spuselor lui Daniil, iar groaza de pe chip i se preschimbă în liniște, aproape împăcare. Închise ochii. Încuviință încă o dată, apoi își dădu capul pe spate, zâmbind din ce în ce mai larg.

Zâmbea?

Dar de ce? Cum? Era ca și când știa ce avea să se întâmple.

Daniil o ținu în brațe și o trase spre el. Se aplecă să o sărute din nou, apăsându-i buzele cu putere, trecându-și degetele prin părul ei, coborându-le apoi pe spate, nelăsând să-i scape nicio părticică din ființa ei.

Era un moment atât de pasional, încât Luce roși. Atât de intim, încât îi tăia respirația. Atât de superb, încât nu-și putea lua ochii de la ei. Nici măcar o clipă.

Nici măcar când Lușka strigă și trupul îi deveni o coloană de foc alb mistuitor. Ciclonul de flăcări părea de pe altă lume, fluid și aproape elegant, într-un mod sinistru, înfășurându-i trupul palid ca o eșarfă lungă de mătase.

O înghițea pe Lușka, i se scurgea din trup și cuprindea totul, luminând spectacolul membrelor ei biciuite de foc, până când acestea încetară să se mai zbată. Daniil nu-i dădu drumul, nici măcar când focul îi pârlă hainele, nici când trebui să suporte întreaga greutate a corpului ei moale și inconștient, nici când flăcările topeau carnea Lușkăi cu un sâsâit acru și respingător, nici când pielea ei începu să ardă și să se înnegrească.

Numai când vâlvătaia se stinse – la fel de repede ca o lumânare, în ultimele clipe – și nu mai rămăsese nimic de ținut, nimic altceva decât cenușă, Daniil își desfăcu brațele în lături.

Nici în cele mai sălbatice reverii despre întoarcerea în timp către viețile ei anterioare nu își imaginase Lucinda că avea să asiste la propria moarte. Realitatea era mai cumplită decât cele mai sumbre coșmaruri ale ei. Stătea locului, pironită în zăpada rece, paralizată de ceea ce văzuse, cu corpul inert.

Daniil întoarse spatele mormanului de cenușă de pe zăpadă, clătinându-se, și începu să plângă. Lacrimile care i se revărsau pe obraji lăsau urme limpezi pe funinginea neagră la care fusese redusă Lușka. Chipul i se schimonosi. Măinile îi tremurau. Lucindei îi păreau mari, goale și pustii, ca și când locul lor era în jurul mijlocului Lușkăi, în părul ei, cuprinzându-i obraji, iar gândul îi trezi o gelozie ciudată. Ce naiba îi mai rămânea să faci cu mâinile tale atunci când singurul lucru pe care doreau să îl țină dispăruse brusc și într-un mod înfiorător? O fată, o întreagă viață – șterse de pe fața pământului.

Durerea de pe chipul lui puse stăpânire pe inima Lucindei și i-o strânse, storcând-o de puteri. Dar agonia lui era chiar mai dureroasă pentru ea decât propria-i suferință și confuzie.

Asta simțea în fiecare viață.

Odată cu fiecare moarte.

Mereu și mereu.

Luce îl nedreptățise când îl considerase egoist. Nu era vorba că nu o iubea, ci că iubirea lui era atât de puternică, încât îl distrugea. Încă detesta amărăciunea lui, felul cum se îndoia de toate, dar acum îl înțelesese brusc. Era foarte posibil ca Miles să o iubească, dar dragostea lui nu semăna câtuși de puțin cu cea a lui Daniel.

Nici n-ar fi avut cum.

— Daniel, strigă și își părăsi ascunzătoarea din umbră, alergând spre el.

Voia să îi întoarcă toate sărutările și îmbrățișările de care tocmai se bucurase versiunea ei din trecut. Știa că greșește, că totul era greșit.

Ochii lui Daniil se făcură mari de uimire. Fața îi fu străbătută de o groază disperată.

— Ce-i asta? spuse încet. Pe un ton acuzator. Ca și cum nu voia să o lase pe Lușka a lui să moară încă. Ca și cum prezența Lucindei acolo era mai greu de suportat decât moarte Lușkăi. Își ridică mâna înnegrită de cenușă și arătă cu degetul spre ea. Ce se petrece?

Pentru ea, era un chin să o privească așa. Se opri și scăpă o lacrimă printre gene.

— Răspunde-i, spuse o voce din umbră. Cum ai ajuns aici?

Luce ar fi recunoscut vocea aceea arogantă oriunde. Nu trebuia să-l vadă pe Cam ieșind pe ușa adăpostului, ca să-l cunoască.

Își întinse aripile uriașe ce fremătară cu un pocnet ușor, de parcă ar fi fost desfăcut un steag imens. Se întindeau în urma lui, făcându-l să pară mai mareț și mai intimidant ca de obicei. Luce nu-și putu desprinde privirea de la ele. Răspândeau o lumină aurie pe strada întunecată.

Luce își miji ochii, încercând să înțeleagă scena din fața ei. Erau mai mulți, mai multe siluete stând la pândă în umbră. Acum pășeau cu toții spre ea.

Gabbe. Roland. Molly. Arriane.

Erau cu toții acolo. Toți cu aripile arcuite în față. O mare orbitoare de aur și argint pe strada întunecată. Arătau încordați. Vârfurile aripilor fremătau, de parcă toți s-ar fi pregătit, în orice moment, să sară la luptă.

Pentru prima dată, Luce nu se simți intimidată de splendoarea aripilor sau de greutatea din priviri. Era doar dezgustată.

— Asistați cu toții la asta de fiecare dată? întrebă ea.

— Lușka, spuse Gabbe pe un ton neutru. Spune-ne odată ce se petrece.

Apoi Daniil se îndreptă spre ea, apucând-o de umeri. Scuturând-o.

— Lușka!

— Nu sunt Lușka! strigă Luce, desprinzându-se de el și făcând câțiva pași în spate.

Era îngrozită. Cum se puteau suporta? Cum puteau sta acolo privind-o cum moare, pur și simplu?

Era prea mult. Nu era pregătită pentru asta.

— De ce mă privești așa? întrebă Daniil.

— Nu e cine crezi tu, Daniil, spuse Gabbe. Lușka e moartă. Ea e... Ea e...

— Ce e ea? întrebă Daniil. Cum se face că e aici? Când...

— Uită-te la hainele ei. E clar că e...

— Taci, Cam, ar putea la fel de bine să nu fie, spuse Arriane, părând însă a se teme și ea de ideea că Luce putea fi totuși cine spunea Cam că este. Un nou tunet răsună în aer, urmat de o ploaie de proiectile care loveau clădirile din fața străzii, asurzind-o pe Luce și incendiind un depozit de lemne.

Pe îngeri nu îi interesa războiul care se purta în jurul lor; erau preocupați doar de ea. Câțiva metri o despărteau pe Luce de îngeri acum, care păreau la fel de circumspecți în privința ei precum ea, în privința lor. Niciunul dintre ei nu se apropie.

În lumina clădirii mistuite de flăcări, umbra lui Daniel se întinse mult înaintea trupului său. Luce își concentrează forțele să o aducă spre ea. Oare avea să meargă? Ochii i se îngustară și fiecare mușchi din corp i se încordă. Încă era tare neîndemânatică și nu știa de fel cum să aducă o umbră în mâinile ei.

Când contururile întunecate începură să tremure, Luce iresări. Apucă umbra cu ambele mâini și începu să învârtă masa întunecată până o transformă într-un glob, întocmai cum văzuse la profesorii săi, Steven și Francesca, în primele ei zile la Shoreline. Mesagerii proaspăt invocați erau mereu haotici și amorfi. Mai întâi trebuiau să fie roțiți până prindeau un contur clar. Numai atunci puteau fi trași și întinși, devenind o suprafață mai mare și mai netedă. Abia pe urmă mesagerul se transforma într-un ecran prin care puteai să-ți întrezărești trecutul – sau într-un portal prin care puteai păși.

Acest mesager era lipicios, dar îl desfăcu repede și îi dădu o formă. Își duse mâna înăuntrul și deschise portalul.

Nu mai putea sta aici. Acum avea o misiune: să se găsească vie într-un alt timp, să descopere care era prețul la care se referiseră Proscripții și, eventual, să ajungă la originea blestemului dintre ea și Daniel.

Iar apoi, să îl dezlege.

Cealaltă traseră aer în piept văzând-o cum mânuia mesagerul.

— Când ai învățat să faci asta? șopti Daniil.

Luce clătină din cap. Explicația ei n-ar fi făcut decât să-l deruteze pe Daniil.

— Lucinda!

Ultimul lucru pe care l-a auzit a fost vocea lui, chemând-o pe numele ei adevărat. Ciudat, îi privise chipul abătut, dar nu-i văzuse buzele mișcându-se. Mintea îi juca feste.

— Lucinda! mai strigă el încă o dată, cu o voce care se ridica disperată chiar înainte ca Luce să se arunce cu capul înainte în întunericul ademenitor.

Capitolul 2

Trimis din rai

Moscova, 15 octombrie 1941

— Lucinda! strigă din nou Daniel, dar prea târziu. Luce dispăruse chiar în clipa aceea.

Tocmai se ivise în peisajul mohorât, înghițit de zăpadă. Simțise o scăpărare de lumină și căldura unei flăcări în spatele lui, dar n-avea ochi decât pentru Luce. Goni spre ea în colțul întunecat al străzii. Părea fragilă, în paltonul jerpelit al altcuiva. Părea speriată. O privise desfăcând o umbră, iar apoi...

— Nu!

O clădire din spatele lui fu lovită de o rachetă. Pământul se cutremură, strada se zgudui și se frânse. Un val de sticlă, oțel și beton țâșni în aer, iar apoi coborî pe pământ.

După aceea, strada se cufundă într-o tăcere funestă. Dar Daniel abia dacă observă toate astea. Stătea încremenit, pur și simplu, în mijlocul dărâmăturilor, nevenindu-i a crede.

— Se întoarce și mai departe în timp, mormăi el, curățându-și umerii de praf.

— Se întoarce și mai departe în timp, spuse cineva.

Vocea aceea. Vocea lui. Un ecou?

Nu, era prea aproape pentru un ecou. Și prea clară, ca să fi fost doar în mintea lui.

— Cine a spus asta?

Se năpusti spre locul unde fusese Luce, trecând pe lângă un morman de schele.

Două gâfâieli.

Daniel se privea pe sine. Dar nu chiar pe sine, ci o versiune mai timpurie a lui, o versiune ceva mai puțin cinică. Dar din ce timpuri? Unde era?

— Nu vă atingeți! urlă Cam spre amândoi. Purta o uniformă de ofițer, cizme militare și o manta neagră. Ochii îi scânteiară la vederea lui Daniel. Fără să-și dea seama, cei doi

Daniel se apropiaseră, călcând prudent unul în jurul celuilalt și formând un cerc pe zăpadă. Acum se dădură înapoi.

— Stai departe de mine, îl preveni cel mai vârstnic pe cel tânăr. E periculos.

— Știi, se răsti Daniel. Crezi că nu știi?

Simpla apropiere îi strângea stomacul.

— Am mai fost aici. Sunt tu.

— Ce vrei?

— Eu...

Daniel privi în jur, încercând să-și găsească reperele. După mii de ani de existență, în care o iubise și o pierduse pe Luce, urzeala amintirilor lui se tocise. Repetiția făcea ca trecutul să fie greu de memorat. Dar locul acela nu era chiar atât de îndepărtat în timp, și-l amintea.

Orașul dezolant. Zăpadă pe străzi. Flăcări pe cer.

Putea fi unul dintre sutele de războaie.

Dar acolo...

Locul acela de pe stradă, unde zăpada se topise. Un crater negru într-o mare de alb. Daniel se lăsă în genunchi și atinse inelul negru de cenușă care mânjea zăpada. Închise ochii și își aminti cu precizie felul în care îi murise în brațe.

Moscova, 1941.

Deci asta făcea ea – străbătea tunelul spre viețile ei anterioare, sperând că va înțelege.

Problema era că morțile ei nu aveau niciun sens. Daniel știa asta mai bine decât oricine.

Dar existaseră câteva vieți în care încercase să arunce o lumină asupra existenței ei, în speranța că va schimba lucrurile. Uneori sperase să o țină în viață mai mult timp, deși nu îi reușise niciodată. Alteori, ca de exemplu acum, în timpul asediului Moscovei, preferase să îi grăbească destinul. Să o cruțe, astfel încât sărutul lui să fie ultimul lucru pe care să-l simtă în acea viață.

Apoi mai erau viețile care aruncau cele mai adânci umbre de-a lungul eonilor. Acelea erau viețile care se deosebeau de celelalte și care o ademeneau pe Luce, așa cum magnetul atrage pilitura de fier, în vreme ce călătorea poticnindu-se prin mesageri. Viețile care îi dezvăluiau ceea ce avea nevoie să știe, conștientă fiind că ele aveau puterea de-a o distruge.

Cum se întâmplase atunci când murise la Moscova. Și-o amintea cu intensitate și se simțea ridicol. Cuvintele îndrăznețe pe care i le șoptise, sărutul lui intens. Revelația fericită de pe chipul ei, în clipa morții. Nu se schimbaseră nimic. Sfârșise la fel ca de fiecare dată.

Iar el se simțea de fiecare dată la fel, după aceea: mohorât. Întunecat. Gol. Pustiit. De neconsolat.

Gabbe păși în față și acoperi cu zăpadă inelul de cenușă din locul unde murise Lușka. Aripile ei ușoare licăreau în noapte și o aură strălucitoare îi înconjura trupul în timp ce stătea aplecată în zăpadă. Plângea.

Se apropiară și ceilalți: Cam, Roland, Molly, Arriane.

Și Daniil, acel Daniel de demult, se alătură grupului pestriț.

— Dacă ești aici ca să ne previi în legătură cu ceva, i se adresă Arriane, atunci rostește discursul și dispari.

Își strânse aripile irizate în față, oarecum protector. Păși în fața lui Daniil, care se cam înverzise la față.

Era împotriva firii și a legii ca îngerii să interacționeze cu eurile lor din trecut. Daniel se simțea moale și fără vlagă, fie din cauză că trebuia să re trăiască moartea lui Luce, fie pentru că se afla atât de aproape de eul lui anterior; îi era greu să-și dea seama.

— Să ne prevină? rânji Molly, făcând roată în jurul lui Daniel. De ce s-ar abate Daniel Grigori de la drumul lui ca să ne prevină pe noi? Se așeză în fața lui, tachinându-l cu aripile ei arămii. Nu! Îmi amintesc ce pune el la cale; el a călătorit în trecut secole la rând. Mereu în căutare, mereu în întârziere.

— Nu, șopti Daniel.

Nu putea fi adevărat. Pornise la drum ca să o găsească, și nu avea să dea greș.

— Ce vrea ea să te întrebe, i se adresă Roland, este cărui fapt se datorează prezența ta aici. De oriunde ai veni.

— Aproape că uitasem, zise Cam, masându-și tâmplele. O caută pe Lucinda. Fata a alunecat în afara timpului.

Se întoarse spre Daniel și ridică o sprânceană.

— Oare acum vei renunța la orgoliu și ne vei cere ajutorul?

— N-am nevoie de ajutor.

— S-ar zice că ai, îl împunse Cam.

— Ține-te departe de povestea asta, izbucni Daniel. Ne vei aduce și așa destule probleme mai târziu.

— Vai, ce amuzant, zise Cam cu satisfacție. Mi-ai dat o temă de gândire.

— Joci un joc periculos, Daniel, spuse Roland.

— Știu.

Lui Cam îi scăpă un râs întunecat, sinistru.

— Deci, am ajuns, în sfârșit, la finalul meciului, nu-i așa?

Gabbe înghiți în sec.

— Așadar... s-a schimbat ceva?

— Începe să se prindă! spuse Arriane. Deschide mesageri, călătorește în timp și este încă în viață!

Ochii lui Daniel aruncară scântei violete. Le întoarse spatele tuturor, privind în urmă la ruinele bisericii, primul loc în care o văzuse pe Lușka.

— Nu mai pot să stau. Trebuie să o găsesc.

— Ei bine, din ce-mi amintesc eu, spuse Cam domol, nu vei reuși niciodată. Trecutul este deja pecetluit, frate.

— Poate trecutul tău, dar nu și viitorul meu. Daniel nu putea gândi limpede. Aripile ardeau înăuntrul trupului său, tânjind după libertate. Luce dispăruse. Strada era pustie. Nu mai exista nimeni altcineva pentru care să-și facă griji.

Își trase umerii înapoi, iar aripile i se desfăcură cu un foșnet. Așa da. Senzația aceea de plutire. De libertate absolută. Gândurile i se limpeziră acum. Nu avea nevoie decât de o clipă de singurătate. Să fie doar cu el însuși. Îi aruncă celuiilalt Daniel o privire, după care își luă zborul spre cer.

Câteva clipe mai târziu, auzi din nou acel sunet: același freamăt de aripi care se desfac, sunetul unei alte perechi de aripi mai tinere, desprinzându-se de pământ.

Eul anterior al lui Daniel îl prinse din urmă pe cer.

— Încotro?

Se opriă amândoi, fără cuvinte, pe marginea unei clădiri cu trei etaje de lângă Patriarhie, chiar pe acoperișul din fața ferestrei lui Luce, de unde obișnuiau să o privească dormind. Amintirea trebuie să fi fost mai proaspătă în mintea lui Daniil, dar imaginea ei estompată, visând sub pătură, răspândi un val de căldură de-a lungul aripilor lui Daniel.

Erau sumbri amândoi. Ironia sorții făcuse ca, în condițiile în care întreg orașul fusese bombardat, casa ei să rămână neatinsă, în timp ce ea, nu. Stăteau tăcuți în noaptea rece, fiecare strângându-și aripile pe lângă corp, astfel încât să nu li se atingă din greșeală.

— Ce îi rezervă viitorul?

Daniel oftă.

— Vestea bună e că ceva s-a schimbat în viața ei actuală. Cumva, blestemul a fost... schimbat.

— Cum? Daniil privi spre cer, iar speranța care îi licărise puternic în ochi se stinse. Vrei să spui că nu a făcut încă un legământ în viața ei actuală?

— Credem că nu. Ăsta-i doar un aspect. Se pare că s-a deschis o poartă în timp care-i permite să trăiască dincolo de viața ei de acum...

— Dar e atât de periculos.

Daniil vorbea grăbit și exaltat, spunând exact aceleași lucruri care îi trecuseră prin minte lui Daniel după ultima noapte petrecută la Sword&Cross, când își dăduse seama că, de

data aceasta, ceva se schimbase: Ar putea muri pentru totdeauna. Acesta ar putea fi sfârșitul. Fiecare detaliu contează acum.

— Știu.

Daniil tăcu și își redobândi stăpânirea de sine.

— Îmi pare rău. Sigur că știi. Dar... întrebarea e dacă și ea înțelege motivul pentru care actuala ei viață e diferită.

Daniel se opri, încercând să se liniștească.

— Unul dintre Bătrânii Zhmaelim a găsit-o și a interogat-o, înainte ca Luce să știe ceva despre trecutul ei. Lucinda își dă seama că toată lumea e concentrată pe faptul că n-a fost botezată încă... dar sunt atâtea alte lucruri pe care nu le știe.

Daniil păși pe marginea clădirii și privi lung fereastra întunecată a camerei ei.

— Atunci, care-i vestea proastă?

— Mă tem că sunt multe lucruri pe care nici eu nu le știu. Nu pot anticipa urmările evadării ei în trecut atât timp cât nu o găsesc și n-o opresc, până nu e prea târziu.

Jos, pe stradă, răsună o sirenă. Raidul aerian încetase. Curând, rușii aveau să iasă în stradă, cercetând fiecare ungher, în căutare de supraviețuitori.

Daniel scotoci prin frânturile lui de memorie. Luce se cufunda mai adânc în timp... dar spre care dintre viețile ei anterioare? Se întoarse către eul lui din trecut și îi aruncă o privire intensă.

— Îți amintești și tu, nu-i așa?

— Faptul că... se întoarce în timp?

— Da. Dar cât de departe?

Vorbeau în același timp, fixând cu privirea la strada întunecată.

— Și unde se va opri? spuse Daniel brusc, îndepărtându-se de margine. Închise ochii și trase aer în piept. Luce e altfel acum. E... Aproape că îi simțea mirosul. Avea limpezimea și puritatea unei raze de soare. S-a petrecut o schimbare esențială. În sfârșit, avem o șansă reală. Iar cum eu n-am fost nicicând mai entuziasmat... și mai îngrozit.

Deschise ochii și fu surprins să-l vadă pe Daniil încuviințând din cap.

— Daniel?

— Da?

— Ce mai aștepți? Întrebă Daniil zâmbind. Fugi după ea.

Acestea fiind spuse, Daniel deschise o umbră ce se întindea pe marginea acoperișului – un mesager – și păși înăuntru.

Capitolul 3

Nebunii se grăbesc

Milano, Italia, 25 Mai 1918

Luce ieși clătinându-se din mesager, în zgomotul exploziilor. Se lăsă în jos și își acoperi urechile.

Explozii violente zguduiau pământul. Un bubuit puternic urmat de altul, care mai de care mai spectaculos și mai paralizant, făceau ca zgomotul și trepidațiile să reverbereze la nesfârșit, de parcă nu exista nicio pauză în mijlocul asaltului. Nicio cale de ieșire din tot acel vacarm și niciun sfârșit.

Luce se împiedică în întunericul asurzitor, ghemuindu-se și încercând să-și protejeze corpul. Exploziile îi reverberau în piept, azvârlindu-i țărână în ochi și în gură.

Toate astea se petreceau înainte ca ea să fi apucat să-și dea seama unde nimerise. La fiecare explozie luminoasă, întrezărea câmpuri unduitoare, străbătute de apeducte și garduri doborâte. Dar apoi, licărirea dispărea și Luce orbea din nou.

Bombele. Încă explodau.

Ceva era în neregulă. Luce intenționase să călătorească în timp, să scape de Moscova și de război. Dar se întorsese, cel mai probabil, chiar în locul de unde pornise. Roland o

prevenise în legătură cu pericolele călătoriei prin mesageri, dar fusese prea încăpățânată ca să plece urechea.

În bezna desăvârșită, Luce se împiedică de ceva și căzu cu fața la pământ.

Se auzi un geamăt. Luce căzuse peste cineva.

Trase aer în piept și se rostogoli într-o parte, simțind o împunsătură puternică în șold, în locul unde căzuse, dar când văzu cine era bărbatul întins la pământ, uită de durere.

Era tânăr, cam de vârsta ei, scund, cu trăsături delicate și ochi căprui, timizi. Chipul îi era palid. Respira slab, gâfâit. Mâna pe care și-o ținea pe stomac era mânjită de funingine neagră, iar sub acea mână, tunică îi era îmbibată de un sânge roșu întunecat.

Luce nu-și putea lua ochii de la rană. „N-ar trebui să fiu aici“, șopti pentru sine.

Buzele băiatului fremătară. Mâna lui însângerată tremura în timp ce făcea semnul crucii deasupra pieptului.

— Oh, am murit, spuse el, neluându-și ochii de la ea. Ești un înger. Am murit și am ajuns în... Țsta-i Raiul?

Întinse mâna tremurândă spre ea. Luce voia să țipe sau să vomite, dar nu putea decât să îi acopere mâinile și să i le apese pe rana deschisă din burtă. O nouă detunătură zdruncină pământul, și pe băiat deopotrivă. Printre degetele lui Luce se scurgea sânge proaspăt.

— Mă numesc Giovanni, șopti el, închizând ochii. Te rog, ajută-mă. Te rog.

Abia atunci își dădu seama Luce că nu se mai afla în Moscova. Pământul de dedesubt era mai cald. Nu era acoperit de zăpadă, ci era o câmpie cu iarbă, sfâșiată pe alocuri, lăsând vederii un sol negru, fertil. Aerul era uscat și îmbâcsit de praf. Băiatul îi vorbise în italiană și, la fel ca în Moscova, înțelegea limba.

Ochii i se obișnuiseră cu locul. Putea să vadă în depărtare proiectoare, rătăcind pe dealuri purpurii. Și, dincolo de dealuri, cerul de seară era spuzit cu stele albe, strălucitoare. Luce se întoarse cu spatele la ele. Nu se putea uita la stele fără să se gândească la Daniel și nu se putea gândi la Daniel chiar acum. Nu cu mâinile apăsate pe burta băiatului, nu acum, când acesta trăgea să moară.

Cel puțin nu murise încă.

Doar avea impresia asta.

Nu îl putea condamna. Probabil că intrase în stare de șoc după ce fusese împușcat. Apoi, probabil că o văzuse ieșind din mesager, un tunel negru care se ivise de nicăieri. Sigur era îngrozit.

— O să fii bine, îi spuse ea într-o italiană perfectă, pe care își dorise mereu să o învețe. I se părea cel mai firesc lucru din lume. Vocea ei, de asemenea, era mai fină și mai suavă decât se așteptase, făcând-o să se întrebe cum fusese oare în această viață.

O ploaie de împușcături asurzitoare o făcu să sară în picioare. Focuri de armă. Trasoare care sfâșiau aerul, sclipind, și se arcuiau pe cer, nesfârșite, unul după altul, arzându-i vederea cu linii de un alb incandescent, urmate de un val de urlete în italiană. Apoi, sunetul înfundat al unor pași pe pământ. Apropiindu-se.

— Ne retragem, băigui băiatul. Asta nu-i bine.

Luce urmări cu privirea sunetul produs de soldații care fugeau în direcția lor și observă, pentru prima oară, că ea și soldatul rănit nu erau singuri. Încă cel puțin zece bărbați zăceau răniți în jurul lor, gemând și sângerând pe pământul negru. Hainele lor erau arse și sfâșiate după explozia neașteptată a unei mine. Duhoarea sufocantă a descompunerii, a transpirației și a sângelui îmbâcsea aerul, acoperind totul. Era atât de șocant, încât Luce trebui să-și muște buzele ca să nu urle.

Un bărbat în uniformă de ofițer trecu în fugă pe lângă ei, apoi se opri.

— Ce cauți ea aici? Suntem pe câmpul de luptă, nu la infirmerie. Nu o să ne fii de niciun folos moartă, fetițo. Măcar dă-ne o mână de ajutor. Trebuie să încărcăm răniții.

Bărbatul dispăru valvârtej, înainte ca Luce să-i poată răspunde. La picioarele ei, băiatul rănit închise pleoapele și tot corpul îi tremura. Luce căută disperată ajutor din priviri.

Cam la un kilometru și jumătate distanță se afla o șosea îngustă și neasfaltată cu două camioane din alte vremuri și două ambulanțe mici și joase, parcate pe margine.

— Mă întorc imediat, îi spuse Luce băiatului, apăsându-i mâinile mai ferm pe stomac, pentru a-i ține sângerarea sub control. Băiatul scânci când ea se retrase.

Luce alergă spre camioane, împiedicându-se în momentul în care o altă bombă căzu în spatele ei, cutremurând pământul.

Un grup de femei în uniforme albe era adunat în spatele unui camion. Sigur știau ce să facă și cum să ajute. Dar când Luce se apropie suficient de mult încât să le vadă fețele, i se rupse inima. Erau simple ca toate celelalte fete. Unele dintre ele nu aveau mai mult de paisprezece ani. Uniformele lor arătau ca niște costume.

Le studie chipurile, sperând să se regăsească într-una dintre ele. Trebuia să existe un motiv pentru care pășise în acest lad. Dar niciuna dintre fete nu-i părea cunoscută. Îi era greu să înțeleagă cum de arătau așa de senine și de calme. Niciuna nu afișa groaza despre care Luce știa că i se întipărise pe chip. Probabil că văzuseră destule orori ale războiului și se obișnuiseră cu ele.

— Apă, se auzi vocea unei femei mai în vârstă din camion. Bandaje. Pansamente.

Împărțea provizii către fete, care le luau în primire, apucându-se să încropească o clinică improvizată pe marginea drumului. Un grup de bărbați răniți fuseseră deja mutați în spatele camionului pentru tratament. Mai mulți erau pe drum. Luce se așeză la coada pentru provizii. Era întuneric și nimeni nu îi spunea nimic. Acum, simțea și ea încordarea tinerelor infirmiere. Fuseseră instruite să afișeze un aer liniștit și echilibrat pentru soldați, dar când fata din fața Lucindei se întinse să-și ia rația de provizii, mâinile îi tremurau.

În jurul lor, soldații se mișcau iute în perechi și îi transportau pe răniți cărându-i de brațe și de picioare. Unii dintre bărbații transportați bălămeau întrebări despre bătălie, întrebând cât de rău fuseseră răniți. Apoi mai erau aceia cu răni mai grave, ale căror buze nu puteau îngăima nicio întrebare, pentru că abia își puteau stăpâni urletele. Trebuiau ridicați de la mijloc, deoarece își pierduseră unul sau ambele picioare când explodase o mină.

— Apă. Luce se trezi cu un bidon în brațe. Bandaje. Pansamente. Infirmiera-șefă îi puse în brațe mecanic rația de provizii, gata să treacă la următoarea fată, când dintr-odată, se răzgândi. Își fixă privirea asupra Lucindei. O măsură cu privirea, iar Luce își dădu seama că încă purta paltonul greu de lână al bunicii Lușkăi din Moscova. Ceea ce era un lucru bun, pentru că sub palton purta jeansii și cămașa cu nasturi din viața ei actuală.

— Uniforma, spuse femeia într-un târziu, pe aceeași voce neutră, aruncându-i o rochie albă și o bonetă de infirmieră ca acelea purtate de restul fetelor.

Luce încuviință din cap recunoscătoare, apoi se piti în spatele unui camion, pentru a se schimba. Era o rochie albă înfioată care îi ajungea până la glezne și mirosea puternic a înălbitor. Se folosi de paltonul de lână pentru a-și curăța mâinile de sângele soldatului, după care îl aruncă în spatele unui copac. Dar, până își încheie nasturii, își suflecă mânecile și își puse cureaua în jurul mijlocului, uniforma de infirmieră era deja mânjită de dungi roșii, ruginii.

Luă proviziile și traversă în goană șoseaua. Scena din fața ei era înfiorătoare. Ofițerul nu mințise. Erau cel puțin o sută de bărbați care aveau nevoie de ajutor. Se uită la bandajele din brațele ei și se întrebă ce anume trebuia să facă.

— Soră! strigă un bărbat, care împingea o targă în spatele unei ambulanțe. Soră! Țsta de-aici are nevoie de o infirmieră.

Luce își dădu seama că vorbea cu ea.

— Oh, exclamă cu o voce slabă. Eu? Cercetă cu privirea interiorul ambulanței. Era înghesuită și întunecată. Un spațiu ce părea prevăzut pentru doi oameni găzduia acum șase. Soldații răniți erau întinși pe tărgi așezate, câte trei, pe un fel de hamace, de-o parte și de alta a ambulanței. Lucindei nu-i rămânea decât să se așeze pe jos.

Cineva o împingea în lături: un bărbat care urca o altă targă în spațiul mic și gol de pe mijloc. Soldatul întins pe ea era în stare de inconștiență, iar chipul îi era ascuns sub șuvițele de păr negru.

— Intră odată, îi spuse bărbatul lui Luce. Trebuie s-o ia din loc acum.

Văzând-o că nu se clintește, arată spre un taburet de lemn, fixat de ușa din spate a ambulanței cu o funie dispusă cruciș. Se aplecă și făcu scară cu mâinile pentru a o ajuta

pe Luce să urce pe scaun. O altă bombă zgudui pământul, iar Luce nu își putu opri strigătul care îi ieși de pe buze.

Privi umilă spre soldat, trase adânc aer în piept și se sui.

După ce se așeză pe taburet, soldatul îi înmână bidonul cu apă, alături de cutia cu bandaje și pansamente. Tocmai se pregătea să închidă ușa.

— Așteaptă, șopti Luce. Ce trebuie să fac?

— Știi bine cât de lung e drumul până la Milano, îi răspunse bărbatul. Bandajează-le rănilor și liniștește-i. Fă tot ce-ți stă în puteri.

Ușa se trânti în fața lui Luce. Trebui să se țină cu mâinile de scăunel ca să nu cadă și să aterizeze pe soldatul întins la picioarele ei. În ambulanță era o căldură înăbușitoare.

Duhnea îngrozitor. Singura sursă de lumină era o lanternă mică agățată de un cui, în colț. Unica fereastră se afla chiar iu spatele ei. Nu știa ce se întâmplase cu Giovanni, băiatul împușcat în stomac, și dacă avea să-l mai vadă vreodată.

Dacă avea să mai fie viu dimineată.

Motorul porni. Ambulanța prinse viteză și se hurducăi. Soldatul întins pe targă începu să geamă.

După ce ajunseră la o viteză constantă, Luce auzi un fel de plescăit. Ceva picura. Se aplecă, mijindu-și ochii, în lumina slabă a lanternei.

Sângele soldatului de pe nivelul de sus se scurgea prin țesătura hamacului peste soldatul aflat la mijloc. Ochii acestuia din urmă erau deschiși. Privea sângele picurându-i pe piept, dar era rănit prea grav ca să se mai poată da la o parte. Nu scoase niciun sunet, până când picăturile nu se transformară într-un șuvoi de sânge.

Luce scânci împreună cu soldatul. Dădu să se ridice de pe scăunel, dar nu avea loc să stea în picioare, decât dacă pășea peste soldatul întins pe jos. Își întinse cu grijă picioarele de-o parte și de alta a pieptului lui. În timp ce ambulanța se hurducăia pe șoseaua denivelată, apucă un pumn de pansamente și încearcă să oprească sângerarea soldatului aflat pe targa de sus. Sângele acestuia i se scurse însă printre degete în numai câteva secunde.

— Ajutor! strigă către șoferul ambulanței. Nici măcar nu știa dacă putea să o audă.

— Ce-i?

Șoferul vorbea într-un dialect din partea locului.

— Unul dintre soldați are hemoragie. Cred că-i pe moarte.

— Cu toții suntem, frumoaso, zise șoferul.

Pe bune, îi ardea să flirteze cu ea tocmai acum? După o clipă, se întoarse și o privi prin deschizătura din spatele scaunului de șofer.

— Uite, îmi pare rău, dar nu-i nimic de făcut. Trebuie să-i duc pe ceilalți la spital.

Avea dreptate. Era deja prea târziu. Când Luce își retrase mâna, sângele reîncepu să țâșnească. Atât de abundent, că nu-i venea să creadă.

Luce nu avea cuvinte să-l liniștească pe tânărul din mijloc, ce rostea frenetic Ave Maria cu ochii măriți de groază. Sângele soldatului de deasupra curgea șuvoi, adunându-se într-o băltoacă pe margini.

Luce voia să închidă ochii și să dispară. Voia să pătrundă cu privirea umbrele aruncate de lanternă și să găsească un mesager care să o poată duce de-acolo. Oriunde altundeva.

Cum ar fi pe plaja cu stâncă aflată lângă campusul de la Shoreline. Acolo unde Daniel o luase la dans deasupra oceanului, sub stele. Sau în ochiul de apă limpede în care înotaseră amândoi, ea purtând un costum de baie galben. Ar fi preferat Sword&Cross în locul acelei ambulanțe, cu tot cu momentele lui neplăcute, ca în noaptea în care fusese să-l întâlnească pe Cam în barul acela. Ca atunci când îl sărutase. Ar fi preferat până și Moscova. Nu se confruntase nicicând cu așa ceva.

Cu excepția...

Bineînțeles că se confruntase. Trebuia să fi trecut deja printr-o situație aproape identică. Așa se explică de ce ajunsese aici. Undeva, în această lume răvășită de război, existase o fată care murise și reînviase, devenind ea. Era convinsă de asta. Trebuia să fi bandajat

răni, să fi cărat apă și să-și fi înăbușit impulsul de a vomita. Gândul la acea fată care trecuse înaintea ei prin toate astea o îmbărbătă pe Luce.

Șuvoiul de sânge începu să se subțieze, curgând acum în picături din ce în ce mai rare. Băiatul de dedesubt leșinase, astfel că Luce îl veghe o bună bucată de timp singură, în tăcere. Până când nu mai picură nimic.

Apoi căută un prosop și niște apă și începu să-l spele pe soldatul aflat la mijloc. Trecuse ceva timp de când nu mai făcuse baie. Luce îl spală cu blândețe și îi schimbă bandajul din jurul capului. Când își reveni, îi dădu câteva guri de apă. Respirația îi deveni regulată și acum nu se mai uita, îngrozit la hamacul de deasupra lui. Părea să se simtă mai bine.

Toți soldații păreau alinați de îngrijirile ei, până și cel din mijlocul podelei, care nu-și deschidea ochii niciodată.

Curăță fața băiatului ce murise în hamacul de sus. Nu își putea explica de ce. Voia să fi fost și el mai împăcat.

Nu își putea da seama cât timp trecuse. Luce nu știa decât că era întuneric și duhoare, și că o durea spatele, că își simțea gâtul uscat și că era frântă de oboseală – și, cu toate astea, îi era mai bine decât oricăruia dintre bărbații din jurul ei. Îl lăsase la urmă pe soldatul aflat pe targa de jos, în partea stângă. Fusese împușcat grav în gât, iar Luce se temea că avea să piardă încă și mai mult sânge dacă încerca să îi schimbe bandajul. Făcu tot ce-i stătea în puteri, așezându-se lângă hamacul lui și curățându-i fața murdară și sângele ce-i mânjea părul blond. Era chipeș, sub masca aceea de noroi. Foarte chipeș. Dar era distrasă de gâtul lui, care continua să sângereze prin pansament. Ori de câte ori încerca să se apropie de rana lui, soldatul urla de durere.

— Nu-ți face griji, șopti ea. O să supraviețuiești.

— Știu.

Șoapta lui suna atât de încet și avea o tristețe atât de copleșitoare, încât Luce nu era sigură dacă auzise cum trebuie. Până în acel moment, crezuse că era în stare de inconștiență, dar ceva în vocea ei părea să ajungă la el.

Pleoapele i se zbatură. Apoi, ușor, se deschiseră.

Ochii lui erau violeți.

Bidonul cu apă îi căzu din mâini.

Daniel.

Instinctul îi spunea să se cuibărească lângă el și să-i acopere buzele cu sărutări, să se mintă că rana lui nu era chiar așa de gravă.

Văzând-o, ochii lui Daniel se măriră și dădu să se ridice, dar sângele începu din nou să-i curgă din gât, iar chipul îi deveni alb ca varul. Luce nu putea face altceva decât să-l liniștească.

— Șșșt.

Îl ajută să se întindă din nou pe targă, încercând să-l facă să se relaxeze.

Se zbatu sub strânsoarea ei. Ori de câte ori făcea asta, noi pete aprinse de sânge îi înfloreau pe sub bandaj.

— Daniel, trebuie să încetezi să te mai zbați, îl imploră ea. Te rog, nu te mai zbate. Fă-o pentru mine.

Se privă în ochi o clipă nesfârșită, intensă, după care ambulanța se opri brusc. Ușa din spate se deschise cu un zgomot puternic. O gură de aer proaspăt pătrunse brusc înăuntru. Străzile de afară erau tăcute, dar aveau ceva din atmosfera unui mare oraș, chiar și în toiul nopții.

Milano. Acolo spusese soldatul că aveau să se îndrepte când o repartizase în această ambulanță. Trebuiau să fie la un spital din Milano.

Doi bărbați în uniforme militare se iviră la uși și începură să scoată tărgile afară cu precizie și rapiditate. În numai câteva minute, răniții au fost așezați în cărucioare cu roțile și duși de acolo. Bărbații o dădură pe Luce la o parte din drum ca să poată scoate targa lui Daniel. Pleoapele îi fremătau din nou și lui Luce i se păru că întinde mâna după ea. Îl urmări din ușa ambulanței până când dispăru. Apoi, începu să tremure.

— Ești în regulă? O fată își vârî capul înăuntru. Era odihnită și frumoasă, avea o gură

mică și roșie, iar părul negru și lung îi era răsucit într-un coc prins la ceafă. Uniforma de infirmieră îi venea mai bine decât lui Luce, și era atât de albă și de curată, iar Luce își dădu seama abia acum că era plină de noroi și sânge.

Luce sări în picioare. Se simțea de parcă tocmai fusese prinsă făcând ceva rușinos.

— Sunt bine, spuse repede. Eu doar...

— Nu trebuie să-mi explici, zise fata. Chipul i se posomori când se uită înăuntru ambulanței. Îmi dau seama că a fost un drum greu.

Luce o privi lung pe fată, care vărsă o găleată de apă în ambulanță și se urcă înăuntru. Se apucă imediat de lucru, frecând hamacurile însângerate, curățând pe jos, până ce valuri de apă roșiatrică se revărsară pe ușa din spate. Înlocui rufele murdare din dulap cu altele, curate, și turnă gaz în felinar. N-avea mai mult de treisprezece ani.

Luce se ridică să o ajute, dar fata îi făcu semn să stea pe loc.

— Șezi. Odihnește-te. Abia ai fost transferată aici, nu?

Luce încuviință șovăitor din cap.

— Ai venit singură, de pe front?

Fata se opri o clipă din curățat, iar când o privi pe Luce, ochii ei castanii erau plini de compasiune.

Luce dădu să răspundă, dar gura îi era prea uscată ca să poată vorbi. Cum de-i luase așa de mult să-și dea seama că se privea pe sine?

— Am venit, reuși să șoptească. Am venit singură.

Fata zâmbi.

— Ei bine, acum nu mai ești singură. Suntem o mulțime aici, la spital. Avem cele mai drăguțe infirmiere. Și cei mai drăguți pacienți. Nu cred că o să te deranjeze.

Dădu să-i întindă mâna lui Luce, dar văzând cât de murdară era, chicoti și apucă din nou mopul.

— Mă numesc Lucia.

Știu, fu cât pe ce să răspundă Luce.

— Eu mă numesc...

Mintea i se goli. Încercă să găsească un nume, oricare.

— Doree... Doria, spuse, într-un târziu. Aproape același nume ca al mamei sale. Știi cumva unde-i duc pe soldații care au fost aici?

— Oh! Doar nu te-oi fi îndrăgostit deja de vreunul dintre ei, nu? o tachină Lucia. Pacienții noi sunt duși în secția de est, pentru evaluarea semnelor vitale.

— Secția de est, repetă Luce pentru sine.

— Dar ar trebui să te vezi mai întâi cu domnișoara Fiero de la secția de infirmiere. Ea se ocupă de înregistrare și de programări, chicoti Lucia din nou și își coborî vocea, aplecându-se spre Luce... Și de doctor, în fiecare marți după-amiază!

Luce nu-și putea lua ochii de la Lucia. Privită de aproape, versiunea ei din trecut era atât de reală și de vie, exact genul de fată cu care Luce s-ar fi împrietenit imediat, în împrejurări obișnuite. Voia să se apropie de Lucia și să o îmbrățișeze, dar era copleșită de o teamă de nedescris. Curățase rănile a șapte soldați muribunzi, printre care se afla și dragostea vieții ei, dar nu știa ce să facă în privința Luciei. Fata părea prea tânără ca să știe vreunul dintre secretele care o interesau pe Luce – cel despre blestem, sau cel despre Proscriși. Luce se temea că n-ar fi făcut decât să o sperie pe Lucia, dacă s-ar fi apucat să-i vorbească despre reîncarnare și Rai. Era ceva în ochii Luciei, o anumită inocență care îi dădu de înțeles că fata știa chiar mai puține lucruri decât ea.

Coborî din ambulanță și se îndepărtă.

— Mi-a părut bine să te cunosc, Doria, strigă Lucia.

Dar Luce nu mai era acolo.

După ce se rătăcise prin șase saloane, speriasse trei soldați și răsturnase un dulap de medicamente, într-un târziu, Luce îl găsi.

Daniel împărțea o cameră, în secția de est, cu alți doi soldați. Unul dintre ei era un bărbat taciturn, a cărui față fusese bandajată în întregime. Celălalt sforăia zgomotos, cu sticlă de whisky ascunsă neîndemânatic sub pernă și cu ambele picioare rupte susținute

de o curea.

Camera în sine era impersonală și goală, dar avea o fereastră care dădea spre un bulevard larg, mărginit de portocali.

Așezată la căpătâiul patului său și privindu-l cum doarme, Luce văzu felul cum dragostea lor înflori. O vedea pe Lucia intrând să-i aducă lui Daniel mâncarea, iar pe el, deschizându-și sufletul în fața ei, ușor, ușor. Până la momentul însănătoșirii lui Daniel, cei doi aveau să devină de nedespărțit. Gândul acesta îi trezi un sentiment de gelozie, vină și confuzie, pentru că încă nu își dădea seama dacă iubirea lor era ceva frumos sau doar o altă dovadă a unei mari greșeli.

Dacă fusese atât de tânără când se cunoscuseră, trebuiau să fi avut o relație lungă în acea viață. Apucaseră să meargă pe potecă ani de zile împreună, înainte să se întâmple. Înainte să moară și să se reîncarneze într-o cu totul altă viață.

Trebuia să fi crezut că aveau să fie împreună o veșnicie – și nici să nu știe cât avea să dureze veșnicia.

Dar Daniel știa. Știuse dintotdeauna.

Luce se așeză pe marginea patului său, având grijă să nu-l trezească. Poate că nu fusese dintotdeauna atât de închis în sine și de inaccesibil. Tocmai îl văzuse în timpul vieții lor la Moscova, șoptindu-i ceva în momentul crucial de dinaintea morții ei. Poată că, dacă ar apuca să-i vorbească în această viață, se va purta altfel cu ea decât acel Daniel pe care îl cunoștea. Poate că nu i-ar mai ascunde atâtea lucruri. Poate că ar ajuta-o să înțeleagă. Poate că i-ar spune adevărul, odată și odată. Apoi, ea s-ar putea întoarce în prezent și n-ar mai trebui să existe între ei niciun secret. Asta era tot ce-și dorea, de fapt – ca ei să se iubească cu inima deschisă, iar ea să rămână în viață.

Întinse mâna spre obrazul lui. Avea un chip adorabil. Era lovit, rănit și, probabil, avea o contuzie, dar chipul îi era cald și neted, și, mai mult de atât, era al lui Daniel. Arăta la fel de frumos ca întotdeauna. Părea atât de relaxat în somn, că Luce l-ar fi putut privi cu orele, din fiecare unghi, fără să se plictisească. În ochii ei, era desăvârșit. Buzele lui perfecte erau aceleași. Când le atinse cu degetul, le simți atât de catifelate, încât trebui să se aplece ca să le sărute. Daniel nu se mișcă.

Îi sărută ușor bărbia și acea parte a gâtului care nu fusese rănită, apoi buzele i se opriră pe claviculă. Sărută pe urmă cicatricea mică și albă de pe umărul lui drept.

Ar fi trecut aproape neobservată în ochii altcuiva, dar Luce știa că acela era locul din care se desfăceau aripile lui Daniel. Sărută țesutul cicatrizat. Îi era așa de greu să-l vadă zăcând neajutorat în acel pat de spital, când știa prea bine câte putea să facă. Ori de câte ori aripile lui o înfășurau, Luce uita de tot ce era în jur. Ce n-ar da să le vadă desfăcându-se acum, două splendori albe și mărețe, care puteau să absoarbă întreaga lumină a unei încăperi! Își așeză capul pe umărul lui, simțind cum cicatricea îi încinge pielea.

Își înălță capul. Își dădu seama că adormise abia când fu trezită brusc de scârțâitul unei țărzi împinse pe podeaua de lemn denivelată, de pe hol.

Cât era ceasul? Lumina răsăritului se revărsa prin fereastră peste cearșafurile albe de pe paturi. Își roti umărul, încercând să scape de un cârcel. Daniel dormea în continuare.

Cicatricea de pe umăr era mai albă în lumina dimineții.

Luce voia să-i vadă perechea de pe cealaltă parte, dar era înfășurată în bandaje. Cel puțin, rana părea să nu mai sângereze.

Ușa se deschise și Luce sări în picioare.

Lucia stătea în prag, ținând în brațe trei tăvi acoperite, una peste alta.

— Ah, ești aici. Părea uimită. Deci și-au luat deja micul dejun, nu?

Luce roși și scutură din cap.

— Eu... ăăă...

— Aha! Ochii Luciei sclipiră. Cunosc acea privire. Ți s-au aprins călcâiele rău de tot după cineva. Puse tăvile cu micul dejun pe un cărucior și veni lângă Luce.

— Nu-ți face griji, nu o să spun nimănui... atâta vreme cât sunt de acord cu alegerea ta.

Își înclină capul să îl vadă pe Daniel și îl privi cu intensitate o bună bucată de timp. Nu

se mișca și își ținea respirația.

Simțind că ochii fetei se făceau mari de uimire la vederea lui Daniel pentru prima dată, Luce nu știa ce să simtă. Empatie. Invidie. Durere. Sau toate la un loc.

— E angelic.

Vocea Luciei tremura de parcă era gata să izbucnească în lacrimi.

— Cum îl cheamă?

— Îl cheamă Daniel.

— Daniel, repetă fata mai tânără, iar numele i se desprinse de pe buze cu o rezonanță sacră. Într-o bună zi, o să întâlnesc și eu un asemenea bărbat. Într-o bună zi, o să le succesc mințile tuturor. Așa cum faci tu, Doria.

— Ce vrei să spui? o întrebă Luce.

— Mai e și soldatul ăla, două uși mai încolo, i se adresă Lucia fără să-și desprindă ochii de pe Daniel. Îl cunoști pe Giovanni?

Luce clătină din cap că nu. Nu-l știa.

— Cel care tocmai urmează să fie operat. Tot întreabă de tine.

— Giovanni! Băiatul împușcat în stomac. E în regulă?

— Sigur. Lucia zâmbea. Nu-i voi spune că ai prieten. Îi făcu cu ochiul lui Luce și arătă spre tăvile cu micul dejun. Te las pe tine să le dai să mănânce, spuse în timp ce ieșea. Caută-mă mai încolo. Vreau să aflu totul despre tine și Daniel. Întreaga poveste, bine?

— Sigur, minți Luce, cu o strângere de inimă.

Rămasă din nou singură cu Daniel, Luce era cuprinsă de frământări. După bătălia cu Proscrișii, din curtea părinților ei, Daniel păruse îngrozit când o văzuse pășind printr-un mesager. În Moscova, la fel. Cine știe ce-ar face acest Daniel când va deschide ochii și va afla de unde venise ea?

Asta dacă avea să deschidă ochii vreodată.

Se aplecă din nou spre patul lui. Trebuia să deschidă ochii, nu? Îngerii n-aveau cum să moară. Logic vorbind, i se părea imposibil, dar dacă... dacă întorcându-se în timp, ea stricase ceva? Văzuse seria de filme înapoi în viitor și știuse să rezolve testul de fizică cuantică la ora de fizică. Ceea ce făcea aici probabil că perturba continuumul spațiu-timp. Iar Steven Filmore, demonul care le predase științe umaniste la Shoreline, spusese ceva despre transformarea timpului.

Nu știa exact ce însemnau toate astea, dar știa că urmările puteau fi dramatice. Atât de dramatice, încât îi puteau șterge întreaga existență și îi puteau ucide iubitul înger.

În acel moment, Luce intră în panică. Îl apucă de umeri pe Daniel și începu să-l scuture. Ușor, cu blândețe, că doar fusese în război, dar suficient de puternic, încât să-i dea de știre că avea nevoie de un semn. Chiar acum.

— Daniel, șopti ea. Daniel?

Așa. Pleoapele începură să se miște. Luce oftă de ușurare. Ochii lui se deschiseră încet, la fel ca noaptea trecută. Și, la fel ca noaptea trecută, când o văzu pe fata din fața lui, se căscară. Buzele i se despărțiră.

— Ești... bătrână.

Luce roși.

— Nu sunt, spuse râzând.

Nu-i mai spusese nimeni până atunci că era bătrână.

— Ba ești. Ești foarte bătrână.

Arăta aproape dezamăgit. Își frecă fruntea.

— Vreau să spun... Cât mi-a luat?

Apoi își aminti. Lucia era cu câțiva ani mai mică. Dar Daniel nici nu o cunoscuse încă pe Lucia. De unde să fi știut câți ani avea?

— Nu-ți face probleme, spuse ea. Trebuie să-ți spun ceva, Daniel. Eu... nu sunt cine crezi că sunt. Adică sunt, cred, mereu sunt, dar de data asta am venit din... ăăă...

Chipul lui Daniel se schimonosi.

— Sigur. Ai intrat în mesager ca să ajungi aici.

Luce încuviință din cap.

— Am fost nevoită.

— Uitasem, șopti el, încurcând-o și mai mult pe Luce. Cât de departe e locul de unde vii? Nu. Nu-mi spune. Îi făcu semn cu mâna să nu se apropie, retrăgându-se în pat, de parcă Luce ar fi avut vreo boală.

— Cum este oare posibil? Blestemul nu zicea nimic despre porți pentru călătoria în timp. N-ar trebui să fie cu puțință să te afli aici.

Porți pentru călătoria în timp? Întrebă Luce. Ce fel de porți? Trebuie să știu...

— Nu te pot ajuta, spuse el și tuși. Trebuie să înveți pe cont propriu. Astea-s regulile.

— Doria!

O femeie pe care Luce nu o văzuse niciodată stătea în ușă. Era mai în vârstă, blondă, cu un aer sever, și purta o bonetă scrobită a Crucii Roșii, prinsă cu un ac, astfel încât să îi stea într-o parte. Inițial, Luce nu înțelese că femeia i se adresa.

— Ești Doria, nu? Noua infirmieră?

— Da, zise Luce.

— Va trebui să-ți facem formele în dimineața asta, spuse femeia tăios. N-am niciun act de la tine. Dar, mai întâi, trebuie să-mi faci o favoare.

Luce dădu afirmativ din cap. Își putea da seama că intrase în bucluc, dar avea lucruri mai importante pe cap decât femeia asta și hârțiile ei.

— Soldatul Bruno intră în operație, spuse asistenta.

— OK. Luce încercă să se concentreze asupra infirmierei, dar nu dorea decât să se întoarcă la discuția cu Daniel. În sfârșit, făcuse progrese și găsisese o altă piesă din mozaicul vieților ei!

— Soldatul Giovanni Bruno? A cerut ca asistenta de gardă să fie retrasă din operație. Spune că s-a îndrăgostit de asistenta care i-a salvat viața. De îngerul lui? Femeia îi aruncă Lucindei o privire aspră. Fetele îmi spun că tu ești aceea.

— Nu, zise Luce. Nu-s eu...

— Nu contează. Asta e ceea ce crede el. Asistenta arătă spre ușă. Să mergem.

Luce se ridică de pe patul lui Daniel. Acesta își ferea privirea și se uita pe fereastră. Luce oftă.

— Trebuie să-ți vorbesc, șopti ea, deși el nu-și mută privirea. Mă întorc imediat.

Operația nu era chiar atât de îngrozitoare pe cât se așteptase. Luce nu trebuia decât să țină mâna mică și moale a lui Giovanni și să-i șoptească tot felul de lucruri, să-i înmâneze medicului niște instrumente și să încerce să nu privească, atunci când mâinile lui scormoneau în masa roșie a măruntaielor lui Giovanni, pentru a extrage bucățile de șrapnel îmbibate în sânge. Chiar dacă medicul se mira de evidenta ei lipsă de experiență, nu spuse nimic. Nu stătuse în sala de operație mai mult de o oră.

Suficient cât să se întoarcă la Daniel și să găsească patul gol.

Lucia schimba așternuturile. Se repezi spre Luce, iar Luce crezu că avea să o îmbrățișeze. În schimb, se prăbuși la picioarele ei.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Luce. Unde a dispărut?

— Nu știu. Fata începu să plângă. A plecat. Pur și simplu, a plecat. Nu știu unde. Privi în sus spre Luce, cu ochii ei castanii împăienjeniți de lacrimi. Mi-a zis să-ți spun la revedere.

— N-avea cum să dispară, spuse Luce abia șoptit. Nici măcar n-avuseseră ocazia să vorbească...

Sigur că n-avuseseră. Daniel știuse exact ce face atunci când plecase. Nu dorise să-i spună tot adevărul. Ascundea ceva. Care erau regulile despre care vorbise? Și ce era cu poarta în timp?

Chipul Luciei era ud de lacrimi. Cuvintele i se frângeau în sughițuri.

— Știu că n-ar trebui să plâng, dar nu pot să mă abțin. Mă simt de parcă a murit cineva.

Luce cunoștea sentimentul. Aveau acest lucru în comun: după ce Daniel plecase, ambele fete erau de neconsolat.

Luce își încheștă pumnii, cuprinsă de furie și tristețe.

— Nu fi copil.

Luce clipi, crezând la început că fata i se adresa ei, dar apoi își dădu seama că Lucia se dojenea pe sine. Luce se îndreptă de spate, ridicându-și semeț umerii care îi tremurau, ca și cum încerca să imite ținuta calmă pe care o afișaseră infirmierele.

— Lucia!

Luce se apropie de fată și dădu să o îmbrățișeze.

Dar fata se trase în lături, întorcându-i spatele Lucindei și așezându-se în fața patului gol al lui Daniel.

— Sunt bine.

Se apucă din nou să strângă cearșafurile.

— Singurul lucru pe care îl putem controla e munca noastră. Sora Fiero spune mereu asta. Restul e peste puterile noastre.

Nu. Lucia se înșela, dar Luce nu știa cum să-i spună. Nu înțelegea Luce prea multe, dar atâta lucru înțelesese – că viața ei nu trebuia să fie peste puterile ei. Își putea croi propriul destin. Cumva. Încă nu își dăduse întru totul seama cum anume, dar simțea că este pe cale să găsească un răspuns. Altminteri, de ce s-ar mai afla aici, de la bun început? Cum altfel ar fi știut că era timpul să meargă mai departe?

În lumina dimineții târzii, o umbră se întinse dinspre dulapul cu medicamente din colț. Arăta ca una de care se putea folosi, dar nu avea încredere deplină în puterile ei de-a o invoca. Se concentrează asupra ei un moment și așteaptă să descopere locul unde fremăta.

Acolo. O privi cum zvâcnește. Încercând din răputeri să-și învingă repulsia pe care încă o simțea, o prinse.

În cealaltă parte a camerei, Lucia strângea cearșafurile și se lupta să-și ascundă lacrimile care continuau să-i curgă.

Luce lucra de zor, modelând mesagerul într-o sferă, dându-i formă cu degetele, mai iute ca niciodată.

Își ținu respirația, își puse o dorință și dispăru.

Capitolul 4

Timpul redeschide toate rănilor

Milano, Italia, 25 Mai 1918

Daniel se simți în siguranță și plin de nerăbdare în timp ce ieși din mesager.

Nu avea experiența înțelegerii imediate a noului timp deloc, și nu știa precis unde se afla sau ce trebuia să facă. Nici că măcar o versiune a lui Luce era nevoită să se afle prin apropiere, să fie dependentă de el.

Camera era albă. Cearșafuri albe pe patul din fața lui, o fereastră cu cercevele albe în colț, lumina albă, strălucitoare a soarelui, străbătând geamul. Preț de o clipă, totul fu învăluit în tăcere. Apoi, se trezi invadat de tumultul amintirilor.

Milano.

Se întorsese în spitalul unde ea îi fusese infirmieră, în timpul Primului Război Mondial. Acolo, în patul din colț, se afla Traverti, colegul lui de cameră din Salerno, care călcase pe o mină în drum spre popotă. Traverti se alesese cu picioarele arse și zdrobite, dar era atât de fermecător, încât le convinsese pe toate asistentele să-i strecoare pe furiș sticle de whisky. Mereu găsea câte o glumă pentru Daniel. Iar acolo, în partea opusă a camerei, era Max Porter, englezul cu fața arsă, care nu scosesse un sunet până în momentul în care începuse să urle și să se încovrige de durere, atunci când îi scosese bandajul.

Chiar în acel moment, ambii tovarăși de suferință ai lui Daniel pluteau departe, în somnul de după-amiază indus de morfină.

În mijlocul camerei se afla patul unde stătea întins după ce glonțul acela îi nimerise gâtul, pe front, lângă râul Piave. Fusese un atac stupid; nimeriseră chiar în mijlocul luptei. Dar Daniel se înrolase numai fiindcă Lucia era infirmieră, deci lucrurile se potriviseră.

Frecă locul unde fusese rănit. Simțea durerea ca și când ar fi fost împușcat cu o zi în urmă.

Dacă Daniel ar fi rămas acolo îndeajuns, ca să i se vindece rana, medicii ar fi fost uimiți de absența oricărei cicatrice. Astăzi, gâtul îi era neted și fără cusur, de parcă n-ar fi fost împușcat niciodată.

De-a lungul anilor, Daniel fusese lovit, bătut, aruncat peste balcoane, împușcat în gât, în stomac și în picior, torturat pe cărbuni încinși și târât pe o groază de străzi din mai multe orașe. Dar o cercetare amănunțită a fiecărui por al pielii lui ar fi dezvăluit doar două cicatrice mici: două linii albe și fine deasupra omoplaților, locul de unde i se desfăceau aripile.

Toți îngerii dobândeau aceste cicatrice când căpătau înfățișare umană. Într-un fel, cicatricile erau suficiente pentru a-i deosebi de ceilalți îngeri.

Majoritatea se bucurau de faptul că erau imuni în fața cicatricelor. Ei bine, cu excepția lui Arriane, dar cicatricea de pe gâtul ei avea o cu totul altă poveste. Cam, și chiar și Roland, ar fi preferat să intre în cea mai cruntă luptă cu aproape oricine de pe Pământ. Bineînțeles, nu pierduseră niciodată în fața muritorilor, dar părea să le placă să fie scuturați un pic din când în când. Știau că aveau să arate din nou perfect în două zile.

Pentru Daniel, o existență fără cicatrice nu era decât un alt semn că destinul îi scăpase din mâini. Orice făcea, nu lăsa urme. Apăsarea propriei zădărnicii era zdrobitoare, mai ales când era vorba despre Luce.

Și, brusc, își aminti că o văzuse acolo, în 1918. Și își aminti că părăsise spitalul.

Acela era singurul lucru care îi putea lăsa o cicatrice lui Daniel, o cicatrice în suflet.

Fusese buimăcit să o revadă atunci, la fel de buimăcit cum era acum. La vremea respectivă, crezuse că nu exista nicio cale pentru ca muritoarea Lucinda să poată face asta – să alerge valvârtej prin timp, să își cunoască identitățile din trecut. Absolut nicio cale de a rămâne în viață. Acum, desigur, Daniel știa că ceva se întâmplase cu viața Lucindei Price, dar ce anume? Începuse cu lipsa jurământului ei față de Rai, dar era mai mult de atât...

De ce nu putea să-i dea de cap? Cunoștea regulile și amploarea blestemului la fel de bine cum le știa pe toate, deci cum îi putea scăpa răspunsul?

Luce. Ea însăși trebuie să fi provocat schimbarea în propriul lui trecut. Revelația îi făcu inima să tresară. Trebuie să se fi întâmplat chiar în timpul evadării ei prin mesageri.

Evident, fusese necesar să schimbe ceva ca să facă posibile toate astea. Dar când? Unde? Cum? Daniel nu putea interveni cu nimic.

Trebuia să o găsească, după cum promisese mereu că va face, dar mai trebuia să se și asigure că Luce avea să reușească să provoace orice schimbare dorea în trecutul ei, astfel încât Lucinda Price – Luce a lui – să poată exista.

Dacă ar putea să o prindă din urmă, probabil i-ar sta în apropiere să o ajute. Ar putea să o conducă spre momentul în care ea schimbase regulile jocului pentru toți. Tocmai îi scăpase în Moscova, dar avea să o găsească în această viață.

Trebuia doar să își dea seama de ce Luce ajunsese aici. Mereu exista un motiv, ceva ascuns în cutele adânci ale memoriei ei...

Oh!

Aripile îi dogoreau și se simți rușinat. Viața asta în Italia se încheiase cu o moarte sinistă și urâtă pentru ea.

Una dintre cele mai urâte. Avea să se condamne mereu pentru modul îngrozitor în care ea se stinsese din această viață.

Dar asta se întâmplase cu ani buni după ce Daniel se aflase aici. Acesta era spitalul unde se întâlniseră pentru prima dată, când Lucia era atât de tânără și de încântătoare, de inocentă și de îndrăzneță în același timp. Aici îl iubise cu toată ființa, din prima clipă. Deși era prea tânără pentru ca Daniel să-i arate că îi împărtășea iubirea, el nu a descurajat-o niciodată. Își strecura mâna într-a lui când se plimbau printre portocalii din Piazza della Repubblica, dar când el îi strângea mâna, la rândul lui, ea roșea. Mereu îi venea să râdă de faptul că putea fi atât de îndrăzneță și atât de timidă, în același timp. Obişnuia să îi

spună că voia să se căsătorească cu el, într-o bună zi.

— Te-ai întors!

Daniel se întoarse. Nu auzise ușa din spatele lui deschizându-se. Lucia tresări când îl văzu. Zâmbea radios, dezvăluind un șir perfect de dinți mici și albi. Frumusețea ei îl lăsa fără suflare.

Cum adică se întorsese? Ah, era vorba despre faptul că se ascunsese de Luce, speriat că ar fi putut să o ucidă din greșeală. N-avea voie să-i dezvăluie nimic; trebuia să descopere detaliile de una singură. Dacă i-ar fi dat chiar și numai un indiciu general, asta ar fi făcut-o să izbucnească, pur și simplu, în flăcări. Dacă ar fi rămas, l-ar fi luat la întrebări și, probabil, i-ar fi smuls adevărul... Nu îndrăzne.

Așadar, versiunea lui anterioară fugise. Trebuia să fie în Bologna acum.

— Te simți bine? întrebă Lucia, pășind spre el. Chiar ar trebui să te întinzi la loc. Gâtul tău...

Ajunse în dreptul lui și atinse locul unde fusese împușcat cu nouăzeci de ani în urmă. Îl ținui cu privirea și își retrase mâna, clătinând din cap.

— Credeam... puteam să jur...

Începu să-și facă aer cu teancul de documente pe care le ținea în mână. Daniel îi luă mâna și o conduse pe marginea patului.

— Te rog, o imploră, poți să-mi spui dacă a fost o fată pe-aici... O fată exact ca tine.

— Doria? întrebă Lucia. Prietena... ta? Cu un păr scurt, frumos, și cu niște pantofi ciudați?

— Da, oftă Daniel. Îmi poți arăta unde e? E urgent.

Lucia clătină din cap în semn că nu. Nu-și putea lua privirea de la gâtul lui.

— De cât timp sunt aici? întrebă el.

— Abia ai sosit noaptea trecută, răspunse ea. Nu-ți amintești?

— Lucrurile îmi sunt neclare, minți Daniel. Cred că m-am lovit la cap.

— Ai fost rănit grav. Dădu din cap. Sora Fiero nu credea că vei supraviețui până dimineața, când vin medicii.

— Nu, spuse el amintindu-și. Nu credea.

— Dar iată că ai reușit, ceea ce ne bucură mult pe toți. Cred că Doria ți-a fost alături toată noaptea. Îți amintești, nu-i așa?

— De ce să fi făcut asta? răspunse Daniel tăios, făcând-o pe Lucia să tresară.

Bineînțeles că Luce îi stătuse alături. Daniel ar fi făcut la fel.

Lângă el, Lucia începu să plângă încet. O necăjise, când, de fapt, el era îndreptățit să fie supărat. O prinse cu brațul pe după umeri, simțindu-se oarecum amețit. Era atât de ușor să se îndrăgostească de fiecare clipă a existenței ei! Se lăsa pe spate ca să se concentreze.

— Știi unde este acum?

— A plecat.

Lucia își mușcă nervoasă buzele.

— După ce ai dispărut tu, s-a supărat și a plecat undeva, dar nu știu unde.

Deci apucase să fugă din nou. Ce prostănac era Daniel, târându-se prin timp, când Luce alerga. Trebuia să o prindă, totuși; poate ar fi în stare să o ajute să găsească momentul în care putea să facă marea schimbare. Atunci, nu ar mai părăsi-o niciodată, nu ar mai lăsa nicicând să se abată vreun rău asupra ei, ar sta doar cu ea și ar iubi-o pentru totdeauna.

Sări din pat. Ajunse la ușă exact când mâna fetei îl trase înapoi.

— Unde pleci?

— Trebuie să plec.

— După ea?

— Da.

— Ar trebui să mai stai un pic. Mâna i se umezise într-a lui. Medicii au spus cu toții că ai nevoie de odihnă, rosti blând. Nu știu ce m-a apucat. Pur și simplu, nu aș putea să suport plecarea ta.

Daniel se simțea îngrozitor. Îi apăsă mâna ei micuță pe inima lui.

— Ne vom mai întâlni.

— Nu. Clătină din cap. Tata mi-a spus același lucru, și fratele meu la fel, iar apoi au plecat amândoi la război și au murit. Nu mai am pe nimeni. Te rog, nu pleca.

Era insuportabil să o lase acolo, dar dacă dorea să o mai găsească vreodată, singura șansă era să plece acum.

— Când se va termina războiul, tu și cu mine ne vom reîntâlni. Vei pleca la Florența într-o vară, iar când vei fi pregătită, mă vei găsi în Grădinile Boboli.

— O să... ce?

— Chiar în spatele Palatului Pitti, la capătul Aleii Păianjenului, unde înfloresc hortensiile. Caută-mă.

— Cred că delirezi. E o nebunie!

Daniel încuviință din cap. Știa că este. Ura faptul că nu exista nicio altă cale decât aceea de-a o trimite pe fata asta frumoasă și dulce pe un drum atât de greu. Trebuia, așadar, să meargă la grădini, așa cum Daniel trebuia să plece acum pe urmele Lucindei.

— Voi fi acolo, așteptându-te. Crede-mă.

Când o sărută pe frunte, umerii ei începură să tremure, cuprinsă de un plâns înăbușit. Stăpânindu-și instinctele, Daniel îi întoarse spatele și se repezi să găsească un mesager care să-l ducă înapoi.

Capitolul 5

Departe de calea cea dreaptă

Helston, Anglia, 18 Iunie 1854

Luce țâșni în interiorul mesagerului ca o mașină care pierduse controlul asupra vitezei.

Se zgâlțâia ciocnindu-se de laturile sale umbroase, simțindu-se ca și când ar fi fost aruncată printr-un tobogan de gunoi. Nu știa încotro se îndrepta sau ce avea să găsească la capătul lui, în afară de faptul că mesagerul acela era mai strâmt și mai rigid decât cel de dinaintea lui și că era pătruns de un vânt umed și sfredelitor, care o împingea tot mai adânc în tunelul întunecat.

Avea gâtul uscat și corpul obosit după noaptea albă de la spital. Fiecare punct de cotitură o făcea să se simtă tot mai pierdută și mai nesigură.

Ce căuta în acest mesager?

Închise ochii și încercă să își umple mintea cu gânduri despre Daniel – strânsoarea puternică a mâinilor lui, intensitatea arzătoare a privirii lui, felul cum întregul chip i se schimba când ea intra în cameră. Liniștea blândă pe care o simțea când era înfășurată în aripile lui și zburau departe, lăsând în urmă lumea și grijile ei.

Cât de nesăbuită fusese să fugă! Noaptea aceea, în curtea casei sale, i se păruse o decizie corectă să călătorească prin mesager – singura decizie pe care o putea lua. Dar de ce?

De ce o făcuse? Ce idee stupidă o îndemnase să creadă că făcuse o mutare deșteaptă? Acum era departe de Daniel, de toți cei la care ținea, de oricine. Și era numai vina ei.

— Ești o tâmpită, strigă în întuneric.

— Hai, acum, se auzi o voce tocită și aspră ce părea să vină chiar de lângă ea. Nu trebuie să fii nepoliticoasă!

Luce înțepeni. N-avea cum să mai fie cineva în bezna absolută a mesagerului, nu? Probabil avea halucinații. Se împinse înainte, cu mai multă putere.

— Vrei să încetinești?

Își ținu respirația. Oricine-ar fi fost, nu avea vocea neclară sau îndepărtată a cuiva care ar fi vorbit printr-o umbră. Nu, era o voce de aici, dinăuntru. De lângă ea.

— E cineva? strigă ea înghițind cu putere.

Niciun răspuns.

Vântul tăios din mesager deveni mai zgomotos, şuierându-i în urechi. Bâjbâi prin întuneric, din ce în ce mai speriată, până când vuietul rafalei de aer încetă, fiind înlocuit de un alt sunet – un urlet răsunător. Ceva care semăna cu zgomotul valurilor care se izbesc în depărtare de stânci.

Nu, sunetul era prea ferm ca să vină de la valuri, se gândi Luce. O cascadă.

— Am spus să încetinești.

Luce se înfioră. Vocea revenise. Era la câțiva centimetri de urechea ei și-o auzea perfect, în timp ce alerga. De data asta, părea enervată.

— Nu o să-nveți nimic dacă te tot învârți de colo-colo ca un titirez.

— Cine ești? Ce vrei? strigă ea. Aaah! Obrazul i se izbi de ceva rece și dur. Revărsarea unei cascade îi umplu urechile, destul de aproape încât să simtă picături reci de apă pe piele. Unde sunt?

— Ești aici. Ești în... pauză. Ai mai auzit vreodată expresia: „Oprește-te să miroși bujorii”?

— Vrei să spui „trandafirii”.

Luce pipăi prin întuneric, inhalând un miros mineral înțepător, care nu era neplăcut sau necunoscut, ci pur și simplu deconcertant. Realiză apoi că nu ieșise încă din mesager pentru a se întoarce în mijlocul unei vieți, ceea ce nu putea să însemne decât că... încă se afla înăuntru.

Era întuneric beznă, dar ochii începură să i se obișnuiască. Mesagerul luase forma unui soi de peșteră mică. În spatele ei se afla un perete din aceeași piatră rece ca și podeaua, cu o spărtură pe unde curgea un pârâiaș. Cascada pe care o auzea era undeva deasupra.

Iar dedesubtul ei ce era? O stâncă de piatră cam de trei metri, după care, nimic. Dincolo de ea se întindea hăul.

— Habar n-aveam că poți face asta, șopti Luce pentru sine.

— Ce? spuse vocea răgușită.

— Să te oprești înăuntrul unui mesager, răspunse ea.

Nu i se adresase lui și tot nu îl putea vedea, iar faptul că se blocase Dumnezeu știe unde și cu cine... ei bine, asta era, cu siguranță, un semnal de alarmă. Însă tot nu se putea abține să se minuneze de ce vedea în jur.

— Nu știam că există un loc ca ăsta. Un loc intermediar.

Vocea pufni flegmatic.

— Ai putea scrie o carte cu toate lucrurile pe care nu le știi, fetițo. De fapt... cred că cineva a scris-o deja. Dar nu se găsește nici aici, nici acolo. Urmă o tuse spartă. Și, apropo, chiar mă refeream la bujori.

— Cine ești tu?

Luce se ridică și se sprijini de perete. Spera că posesorul acelei voci nu observa că îi tremurau picioarele.

— Cine? Eu? întrebă vocea. Sunt doar... eu. Petrec o grămadă de timp aici.

— OK... Făcând ce?

— Eh, știi tu, îmi omor timpul. Își dresă glasul cu un zgomot ce aducea a gargară cu pietre. Îmi place aici. E plăcut și liniștit. Unii dintre mesagerii ăștia pot să fie sălbatici în toată regulă. Dar nu al tău, Luce. Nu încă, cel puțin.

— Sunt dezorientată.

Mai mult decât dezorientată, Luce era speriată. Oare se cuvenea fie și să vorbească cu acest străin? Cum de-i știa numele?

— De cele mai multe ori, nu sunt decât un observator oarecare, ocazional, dar câteodată ciulesc urechile la călători. Vocea lui se apropie, făcând-o pe Luce să se înfioare. La călători ca tine. Vezi tu, sunt pe-aici de ceva vreme și călătorii au nevoie, uneori, de unele sfaturi. Ai urcat la cascadă? E pitorească. O cascadă de nota zece.

Luce negă cu o mișcare a capului.

— Dar ai spus... că ăsta e mesagerul meu? Un mesaj din trecutul meu. Deci, de ce-ai fi

tu...

— Ei bine, scuzeeeeeee! Vocea deveni mai puternică și indignată. Dar lasă-mă să pun și eu o întrebare: dacă sunt atât de prețioase căile spre trecutul tău, de ce să-ți lași mesagerii deschiși pentru ca toată lumea să sară înăuntru? Hm? De ce nu i-ai încuiat, pur și simplu?

— Eu n-am, ăăăă...

Luce habar n-avea că lăsase ceva deschis. Și nici măcar nu știa că mesagerii puteau fi încuiați.

Auzi o bufnitură ușoară, de parcă niște haine și pantofi ar fi fost aruncați într-o valiză, dar tot nu vedea nimic.

— Înțeleg că am stat mai mult decât sunt bine-venit. Nu-ți mai irosesc timpul. Brusc, vocea sună sugrumată. Iar apoi, mai blândă, din depărtare: La revedere.

Vocea se stinse în întuneric. Aproape că se lăsă din nou liniștea în mesager. Nu se mai auzea decât susurul ușor al cascadei de deasupra și bătaia disperată a inimii lui Luce.

Doar pentru o clipă, nu fusese singură. Vocea aia o făcuse să se simtă neliniștită, îngrijorată și speriată... dar măcar nu mai fusese singură.

— Așteaptă! strigă ea, ridicându-se.

— Da?

Vocea revenise imediat lângă ea.

— N-am vrut să te dau afară, spuse ea. Dintr-un motiv sau altul, pur și simplu nu era pregătită să lase vocea să dispară. Avea ceva deosebit. O cunoștea. O strigase pe nume. Doar voiam să știu cine ești.

— Of, la naiba, spuse el pe un ton ușor frivol. Poți să-mi spui... Bill.

— Bill, repetă ea, mijindu-și ochii, ca să vadă și altceva decât pereții umbroși ai peșterii din jurul ei. Ești invizibil?

— Uneori. Nu mereu. Cu siguranță, nu trebuie să fiu. De ce? Ai prefera să mă vezi?

— Asta ar face ca lucrurile să pară mai puțin ciudate.

— Ciudățenia nu este legată de felul cum arăt?

— Ei bine... dădu să vorbească Luce.

— Așadar – vocea lui suna de parcă zâmbea – cum ai vrea să arăt?

— Nu știu.

Luce își schimbă centrul de greutate. Partea stângă a corpului i se umezise de la stropii cascadei.

— Chiar rămâne la alegerea mea? Cum arăți când ești, pur și simplu, tu însuși?

— Am tot felul de înfățișări. Probabil ai vrea să încep cu ceva drăguț. Am dreptate?

— Cred că da...

— OK, mormăi vocea. Humina humina humina hummm.

— Ce faci? Întrebă Luce.

— Îmi încropesc o înfățișare.

Văzu un fulger de lumină. O rafală care ar fi putut s-o răstoarne pe Luce dacă n-ar fi avut peretele chiar în spatele ei. Fulgerul păli, devenind un glob infim de lumină albă și răcoroasă. La lumina lui, putea să vadă sub tălpi întinderea dură a unei podele de piatră cenușie. Un perete de piatră pe fațada căruia se prelingea apă se lărgi în spatele ei. Și încă ceva. Acolo, pe podeaua din fața ei, era un gargui.

— Ta-daa! spuse el.

Avea vreo patruzeci de centimetri înălțime și stătea fericit la picioarele ei, cu brațele încrucișate și cu coatele odihnindu-i-se pe genunchi. Pielea lui avea culoarea pietrei, dar când îi făcu semn cu mâna, observă că era destul de suplu, încât să pară făcut din carne și mușchi. Aducea cu una dintre statuile acelea pe care le vedeai pe acoperișul unei biserici catolice. Bunăoară, când îi priveai unghiile de la mâini și de la picioare, care erau lungi și ascuțite, ca niște gheare mici.

Și urechile, străpunse de inele de piatră minuscule, îi erau ascuțite. Două cioturi micițe îi ieșeau ca niște coarne din vârful frunții cărnoase și pline de riduri. Buzele largi îi erau schimonosite într-o grimasă care-l făcea să arate ca un bebeluș foarte bătrân.

— Deci, tu ești Bill?

— Corect, răspuse el. Sunt Bill.

Bill era o arătare bizară, dar, cu siguranță, nu una înfricoșătoare. Luce se învârti în jurul lui și îi observă vertebrele unduindu-se deasupra șirei spinării. Cele două aripi mici și cenușii erau ascunse în spatele lui, cu vârfurile atingându-se.

— Ce zici? Întrebă el.

— Grozav, răspuse ea impasibil.

Orice altă pereche de aripi – chiar și cele ale lui Bill – îi amintea atât de mult de Daniel, încât o durea stomacul de dor.

Bill se ridică; era ciudat să-i vadă brațele și picioarele din piatră mișcându-se ca niște mușchi.

— Nu-ți place cum arăt. Pot mai bine de-atât, spuse el, dispărând într-un alt fulger de lumină. Ține-te bine.

Un fulger.

Daniel stătea în fața ei, învăluit într-un nimb strălucitor de lumină violetă. Aripile lui desfăcute erau uriașe și splendide, chemând-o în strânsoarea lor. Îi întinse o mână, iar ea trase adânc aer în piept. Știa că prezența lui acolo era un lucru ciudat, că fusese ocupată cu altceva, doar că nu-și putea aminti cu ce sau cu cine. Își simțea mintea tulbure și memoria încețoșată. Dar nimic din toate astea nu conta. Daniel era acolo. Voia să plângă de fericire. Pășii spre el și își puse mâna într-a lui.

— Așa, spuse el blând. Asta-i reacția pe care o doream.

— Ce? șopti Luce derutată. Ceva încolțea din subconștientul ei, spunându-i să se desprindă, dar ochii lui Daniel învinseră acea ezitare și se lăsă absorbită, uitând de orice, în afara gustului buzelor lui.

— Sărută-mă. Vocea lui era un cârâit ascuțit. Vocea lui Bill.

Luce țipă și făcu un salt înapoi. Își simți mintea scuturată ca după un somn adânc. Ce se petrecuse? Cum de crezuse că îl văzuse pe Daniel în...

Bill. O păcălise. Își smuci mâna dintr-a lui, sau poate el îi dăduse drumul în timpul fulgerului care îl preschimbase într-o broască râioasă grasă. Bill orăcăi oac, oac de două ori, apoi sări în izvorul care se prelingea de pe peretele grotei, scoțând limba.

Luce respira greu și încerca să nu arate cât de dărâmată se simțea.

— Încetează, spuse tăios. Transformă-te la loc în gargui. Te rog.

— Cum vrei tu.

Fulger.

Bill reveni, chircit la picioarele ei, cu brațele încrucișate deasupra genunchilor. Nemișcat ca piatra.

— Știam eu că așa o să vii de-acasă, zise el.

Luce își feri privirea, rușinată că reușise să o enerveze, furioasă că părea să se fi distrat pe seama ei.

— Acum, că am pus lucrurile în ordine, spuse el țopăind de colo-colo până ajunse într-un loc de unde putea să-l vadă, ce-ai vrea să afli mai întâi?

— De la tine? Nimic. Nici măcar n-am idee ce cauți aici.

— Te-am supărat, spuse Bill, pocnind din degetele de piatră. Îmi pare rău. Nu voiam decât să-ți aflu gusturile. Știi tu, preferințele: Daniel Grigori și gargui mici și drăgălași. Număra pe degete. Antipatii: broaștele. Cred că m-am prins acum. Nu o să-ți mai fac farse de-astea. Își întinse aripile și zbură pe umărul ei. Era greu. Sunt doar trucurile meseriei, șopti el.

— N-am nevoie de niciun truc.

— Ei, hai! Nici măcar nu știi să încui un mesager ca să nu intre băieții răi. N-ai vrea să știi măcar cum se face?

Luce ridică o sprânceană.

— De ce m-ai ajuta?

— Știi, nu ești prima care se avântă în trecut, și oricine are nevoie de îndrumare. Ești norocoasă că ai dat peste mine. Ai fi putut să nimerești peste Virgiliu.

— Virgiliu? Întrebă Luce, amintindu-și de orele de engleză din al doilea an de liceu. Te referi la tipul care l-a condus pe Dante prin cele nouă cercuri ale Infernului?

— Chiar el. Urmează atât de tare litera cărții, că te apucă somnul. Oricum, noi doi nu vom face un sejur în Infern chiar acum, explică el ridicând din umeri. E sezonul turistic.

Luce își aminti clipa în care o văzuse pe Lușka izbucnind în flăcări, în Moscova, și durerea cruntă pe care o simțise când Lucia îi spusese că Daniel dispăruse din spital, în Milano.

— Uneori pare Infernul, spuse ea.

— Asta numai pentru că ne-a luat atât de mult timp să facem cunoștință.

Bill își întinse mica mână de piatră spre a ei. Luce era nehotărâtă.

— Deci, ăăă, de care parte ești?

Bill fluieră.

— Nu ți-a spus nimeni că e mai complicat de-atât? Că granița dintre „bine“ și „rău“ a fost ștearsă, de mii de ani, de liberul arbitru?

— Știu toate astea, dar...

— Uite, dacă te face să te simți mai bine, ai auzit vreodată de Balanță?

Luce negă din cap.

— Sunt un fel de supraveghetori în rândul mesagerilor, care se asigură că toți călătorii ajung la destinație. Membrii Balanței sunt imparțiali, deci nu se pune problema că se aliază cu Raiul sau cu Iadul. Ai priceput?

— Priceput. Luce încuviință din cap. Deci ești membru al Balanței?

Bill clipi.

— Aproape că am ajuns, deci...

— Unde?

— În următoarea viață spre care te îndrepti, cea în care te-a aruncat umbra asta în care ne aflăm.

Luce își trecu mâna prin apa ce curgea pe zid.

— Umbra asta – mesagerul ăsta – e altfel.

— Dacă e așa cum spui, asta se întâmplă numai pentru că așa vrei tu să fie. Dacă vrei o peșteră în genul unei halte înăuntrul unui mesager, asta ți se arată.

— Nu voiam o haltă.

— Nu, dar aveai nevoie de una. Mesagerii își pot da seama. În plus, am fost aici ca să dau o mână de ajutor și mi-am dorit halta în numele tău.

Micul gargui ridică din umeri, iar Luce auzi un sunet ca de bolovani ce se izbesc unii de alții.

— Interiorul unui mesager nu-i un loc. E un nicăieri, este ecoul sumbru declanșat de ceva din trecut. Fiecare e diferit, adaptându-se la nevoile călătorilor săi, cât timp aceștia se află înăuntru.

Era ceva nebunesc în ideea că ecoul trecutului Lucindei știa ce voia sau de ce anume avea ea nevoie mai bine decât ea însăși.

— Deci, cât timp stau oamenii înăuntru? Întrebă ea. Zile? Săptămâni?

— Nu există timp. Nu așa cum gândești tu. Timpul real nu curge deloc înăuntrul mesagerilor. Cu toate astea, n-ai vrea să stai pe-aici prea mult. Ai putea să-ți uiți destinația, să te rătăcești pentru totdeauna. Să rămâi suspendată. Iar asta e o treabă urâtă. Ia aminte, astea sunt portaluri, nu destinații.

Luce își rezemă capul de peretele de piatră umed. Nu știa ce să creadă despre Bill.

— Asta-i treaba ta? Să servești drept călăuză unor, ăăă, călători ca mine?

— Sigur, chiar așa. Bill pocni din degete, iar frecarea produse o scânteie. I-ai dat de cap.

— Cum poate un gargui ca tine să se împotmolească făcând asta?

— Mă scuzi, dar sunt mândru de munca mea.

— Vreau să zic, cine te-a angajat?

Bill căzu pe gânduri o clipă, rotindu-și ochii de marmură în orbite.

— Ia-o ca pe o muncă de voluntariat. Mă pricep să călătoresc în mesager, atâta tot.

N-am de ce să nu-mi împărtășesc priceperea.

Se întoarse spre ea, cu bărbia de piatră în palmă.

— Când ne punem pe treabă, totuși?

— Când ne punem pe ce...? Luce se uită la el nedumerită.

— N-ai nici cea mai vagă idee, nu-i așa? Se lovi peste frunte. Vrei să spui că ai picat din prezent fără să ai habar despre trecere? Că felul cum ajungi și momentul în care ajungi sunt un mister total pentru tine?

— Cum era să aflu? spuse Luce. Nu mi-a spus nimeni nimic!

Bill își flutură aripile și păși pe stâncă.

— Ai dreptate, ai dreptate. Ne vom întoarce, pur și simplu, la chestiunile elementare.

Se opri în fața Lucindei, cu mâinile micuțe așezate pe șoldurile groase.

— Așadar, îi dăm drumul. Ce anume vrei?

— Vreau... să fiu cu Daniel, spuse ea încet.

Mai era ceva, dar nu știa sigur cum să explice.

— Ha! Bill arăta încă și mai ciudat decât îl făceau să arate fruntea greoaie, buzele de piatră și nasul coroiat. Lacuna din raționamentul tău, doamnă avocat, e că Daniel se afla deja acolo, alături de tine, când ai șters-o din timpul tău real. Nu-i așa?

Luce alunecă de-a lungul peretelui și se așează, simțind un nou val copleșitor de regrete.

— Trebuia să plec. Nu voia să-mi spună nimic despre trecutul meu, deci a trebuit să pornesc de una singură pe urmele adevărului.

Se aștepta ca Bill să o contrazică din nou, dar el nu spuse decât:

— Așadar, îmi spui că ești într-o căutare.

Luce simți un zâmbet palid brăzdându-i chipul. O căutare. Îi plăcea cum sună.

— Deci vrei totuși ceva. Vezi? Bill bătu din palme. OK, primul lucru pe care trebuie să-l știi este că mesagerii vin la chemarea ta în funcție de ce se întâmplă aici. Se lovi în piept cu pumnul său de piatră.

— Sunt ca niște rechini mici, atrași de dorințele tale cele mai ascunse.

— Corect.

Luce își aminti de umbrele de la Shoreline și cum acei mesageri păreau să o fi ales pe ea, și nu invers.

— Deci, când faci trecerea, mesagerii care par să tremure în fața ta, implorându-te să îi alegi... te absorb spre locul unde sufletul tău tânjește să fie.

— Așadar, mi-am dorit să le vizitez pe acele fete în care am sălășluit, la Moscova și la Milano – și toate celelalte vieți pe care le-am trăit înainte să aflu cum să ies din ele și să merg mai departe?

— Exact, răspunse Bill. Doar că nu știai. Mesagerii însă știau. Treptat, o să înveți și tu să știi. Curând, ar trebui să începi să simți că le împărtășești cunoașterea. Oricât de ciudat ar părea, ei sunt o parte din tine.

Fiecare dintre acele umbre reci și întunecate era o parte din ea? Brusc și neașteptat, totul căpăta sens. Așa se făcea că încă de la bun început, de când o speriau, Luce nu fusese în stare să se abțină să pășească în mesageri. Nici măcar atunci când Roland o avertizase că erau periculoși. Nici măcar atunci când Daniel o privise cu gura căscată, de parcă ar fi comis o crimă îngrozitoare. Întotdeauna îi simțise pe mesageri ca fiind niște uși care se deschideau. Oare chiar era posibil să fie așa?

Oare trecutul ei, cândva inaccesibil, era acolo, iar ei nu-i rămânea decât să deschidă ușile potrivite? Putea să vadă cine fusese, ce îl atrăsese pe Daniel la ea, de ce dragostea lor fusese blestemată, cum evoluase și se schimbase odată cu trecerea timpului. Și, cel mai important, ce puteau să devină în viitor.

— Deja ne aflăm undeva pe un drum, spuse Bill, dar acum, că știi de ce sunteți în stare, tu și mesagerii tăi, data viitoare când faci trecerea, va trebui să te gândești la ce-ți dorești. Și nu te gândești la un loc sau la un timp, ci la căutare.

— OK.

Luce se străduia să-și formuleze amalgamul de emoții în cuvinte care puteau să capete sens, odată rostite cu voce tare.

— De ce nu încerci acum? spuse Bill. Doar ca exercițiu. Am putea afla în ce ne-am băgat.

— Gândește-te ce urmărești. Să înțeleg, spuse ea încet.

— Bun, zise Bill. Ce altceva?

O energie febrilă îi străbătea corpul, de parcă s-ar fi aflat în pragul unei descoperiri importante.

— Vreau să aflu de ce am fost blestemați, eu și Daniel. Și mai vreau să distrug blestemul acela. Vreau să împiedic iubirea să mă omoare, ca să putem fi, în sfârșit, împreună – cu adevărat.

— Stai, stai, stai! Bill începu să dea din mâini ca un om abandonat pe marginea unei străzi întunecate. Hai să nu sărim calul. Blestemul cu care te lupți e foarte vechi. Pentru tine și Daniel, e ca și cum... Nu știi, nu poți să pocnești, pur și simplu, din degețelele tale frumoase și să rezolvi problema. Trebuie să începi cu pași mărunți.

— Corect, spuse Luce. OK. Atunci ar trebui să încep prin a-mi cunoaște unul dintre avatarurile mele din trecut. Să mă apropii și să văd relația sa cu Daniel în plină desfășurare. Să văd dacă simte aceleași lucruri pe care le simt și eu.

Bill dădu din cap aprobator și un zâmbet dement îi înflori pe buze. O conduse spre marginea stâncii.

— Cred că ești pregătită. Să mergem.

Să mergem? Garguiul avea s-o însoțească afară din mesager și într-un alt trecut? Da, Lucindei i-ar fi prins bine puțină companie, dar abia dacă îl cunoștea pe tipul ăsta.

— Te întrebi de ce-ai avea încredere în mine, nu? rosti Bill.

— Nu, eu...

— Pricep, spuse el, plutind în aer în fața ei. Am gusturi ușor diferite de cele cu care ești obișnuită. Cu siguranță, nu-s un înger. Pufni. Dar pot să fac în așa fel încât călătoria asta să merite efortul tău. Putem încheia un pact, dacă vrei. Când te sature de mine, îmi spui și dispar.

Îi oferi o mână cu gheare lungi. Luce se cutremură. Mâna lui Bill era scorojită de chisturi de piatră și cruste de licheni, ca ruina unei statui.

Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să i-o atingă. Dar dacă nu o făcea, dacă l-ar fi trimis la plimbare chiar acum...

Poate i-ar fi mai bine cu el decât fără el.

Își plecă privirea, la picioarele ei. Stânca îngustă și umedă de sub ea se termina în locul unde stătea, coborând în neant. Ceva aflat între pantofii ei îi distrase atenția – o licărire în piatră, care o făcu să clipească. Pământul se schimba... se înmuia... se legăna sub picioarele ei.

Luce privi în spate. Lespedea de piatră începuse să se fărâmițeze toată până la peretele peșterii. Se împletici, clătinându-se pe margine. Stânca se zdruncina sub ea tot mai puternic, pe măsură ce bucățile de piatră începeau să se sfărâme. Stânca dispăru în jurul ei, din ce în ce mai repede, până când aerul proaspăt îi mângâie partea din spate a călcâielor, și atunci sări...

Își vârî mâna dreaptă în gheara întinsă a lui Bill. Se zgâlțâiră în aer.

— Cum ieșim de aici? strigă Luce, ținându-se bine de el, de frică să nu cadă în abisul pe care nu-l putea vedea.

— Urmează-ți inima. Bill zâmbea larg, liniștit. Nu te va înșela.

Luce închise ochii și se gândi la Daniel. O copleși o senzație de imponderabilitate și își ținu respirația. Când deschise ochii, zbura cumva printr-un întuneric plin de interferențe sonore. Peștera din piatră se schimbă și se restrânse într-un mic glob de lumină, care se micșoră și dispăru.

Luce se uită după Bill în grabă și îl văzu chiar acolo, lângă ea.

— Care e primul lucru pe ți l-am spus de la bun început? întrebă Bill.

Luce își aminti cum vocea lui păruse să răzbată până în străfundurile ei.

— Mi-ai spus să încetinesc, fiindcă nu voi învăța nimic dacă mă tot învârt de colo-colo prin trecutul meu.

— Și?

— Exact asta voiam să fac, doar că nu știam ce-mi doream.

— Poate tocmai de aceea m-ai găsit în acel moment, strigă Bill împotriva vântului, cu aripile cenușii zbârlindu-se în timp ce prindeau viteză. Și poate tocmai de aceea am nimerit... chiar... aici.

Vântul încetă. Trosnetul îndepărtat se topi în tăcere.

Picioarele Lucindei atinseră pământul, simțindu-se de parcă ar fi căzut dintr-un leagăn pe o pajiște ierboasă. Era în afara mesagerului, în altă parte. Aerul era cald și un pic umed. Lumina din jurul picioarelor ei îi dădu de știre că era ora asfințitului. Erau adâncite într-un câmp de iarbă deasă, moale, de un verde strălucitor, care îi ajungea până la glezne. Ici-colo, iarba era presărată cu fructe minuscule de un roșu aprins – fragi sălbatici.

În fața ei, un șir subțire de mesteceni argintii mărginea pajiștea îngrijită a unei proprietăți. La o oarecare distanță de aceasta se afla o casă enormă.

Din locul unde era, putea să distingă o scară din piatră albă care ducea spre intrarea din spate a conacului masiv, în stil Tudor. Tufe îngrijite de trandafiri galbeni împrejmuiau pajiștile în partea de nord, iar lângă poarta de fier dinspre est se găsea un labirint de gard viu în miniatură. În centru se găsea o grădină de legume îmbelșugată, unde vreji de fasole se cățărau pe araci. O alee cu prundiș împărțea curtea în două și ducea către un foișor vâruit.

Lucindei i se făcu pielea de găină pe brațe. Acesta era locul. Avu sentimentul pătrunzător că mai fusese aici. Nu era un deja-vu oarecare. Avea în fața ochilor un loc care însemnase ceva pentru ea și Daniel. Aproape că se aștepta să-l vadă alături de ea, atunci și acolo, înlănțuiți unul în brațele celuilalt.

Dar foișorul era gol, străbătut doar de lumina portocalie a soarelui în amurg.

Cineva fluieră, făcând-o să tresară.

Bill.

Uitase că era cu ea. Pluti în aer până ce capul îi ajunse la același nivel cu al ei. În afara mesagerului, îl găsea într-un fel mai respingător decât păruse la început. În lumină, pielea îi era uscată și plină de solzi, mirosind destul de puternic a mușegai. Muștele bâzâiau în jurul capului lui. Luce se dădu puțin în lături, aproape dorindu-și ca el să redevină invizibil.

— Locul acesta depășește, cu siguranță, câmpul de luptă, zise el cu capul în pământ.

— De unde știi unde am fost înainte?

— Sunt... Bill ridică din umeri. Știu anumite lucruri.

— În regulă, atunci, unde suntem acum?

— În Helston, Anglia. Își duse un vârf de gheară la cap și închise ochii. În ceea ce se cheamă anul 1854. Apoi își strânse ghearele în dreptul pieptului ca un fel de elev spiriduș care spune pe de rost un referat la istorie. Un oraș adormit din comitatul Cornwall, care a primit cartă de întemeiere de la regele John însuși. Porumbul a crescut cam un metru, deci aș spune că este miezul verii, probabil. Păcat că am ratat luna mai – au avut aici un festival, Flora Day, de nici nu-ți vine să crezi. Sau poate că da! Avatarul tău din trecut a fost prințesa balului în ultimii doi ani. Tatăl ei e foarte bogat, mă înțelegi. A intrat în negoțul cu cupru, de la începuturile sale...

— Sună minunat, îl întrerupse Luce și începu să calce apăsător pe iarbă. Mă duc înăuntru. Vreau să-i vorbesc.

— Mai așteaptă. Bill trecu în zbor pe lângă ea, apoi se întoarse, fluturându-și aripile la câțiva centimetri de chipul ei. Așa, acum? N-o să țină.

Își mișcă degetul și schiță un cerc, iar Luce își dădu seama că se referea la hainele ei. Încă era îmbrăcată în uniformă de infirmieră pe care o purtase în Primul Război Mondial. Apucă tivul fustei ei lungi și albe și îi dezveli gleznele.

— Ce-ai acolo, în picioare? Conversi? Cred că-ți bați joc de mine. Plescăi din limbă. Cum oi fi supraviețuit în celelalte vieți fără mine...

— M-am descurcat bine mersi.

— Va trebui să „te descurci” mai bine de-atât, dacă vrei să rămâi o vreme aici.

Bill zbură din nou în fața ochilor Lucindei, apoi se învârti în jurul ei de trei ori.

Când se întoarse după el, dispăruse.

Dar apoi, o clipă mai târziu, îi auzi vocea – deși suna foarte îndepărtată.

— Da! Genial, Bill!

Pe cer, aproape de casă, apăru un punct cenușiu, care se mări tot mai mult, până ce ridurile de piatră ale lui Bill deveniră vizibile. Acum zbura spre ea, purtând un pachet întunecat în brațe.

Când ajunse în dreptul ei, trase pur și simplu de fustă și cusătura uniforme largi de infirmieră se desfăcu, iar aceasta alunecă imediat de pe corpul ei. Luce își acoperi cu brațele trupul dezgolit, dar în următoarea clipă se trezi cu un rând de jupoane și cu o rochie lungă și neagră trase pe cap.

Bill se foia în jurul ei ca o croitoreasă turbată, strângându-i mijlocul într-un corset îngust, până când Luce simți înțepăturile oaselor ascuțite prin tot felul de locuri incomode. Era atâta tafta în jupoanele ei, că trupul îi foșnea chiar și când stătea nemișcată, iar în aer nu se simțea nici cea mai slabă adiere de vânt.

Se gândi că arăta destul de bine pentru epoca respectivă – până când remarcă șorțul alb din jurul taliei. Își trecu mâna prin păr și smulse o bonetă de servitoare.

— Sunt slujnică? îl întrebă.

— Da, Einstein, ești slujnică.

Luce știa că era o prostie, dar se simțea un pic dezamăgită. Proprietatea era grandioasă, iar grădinile, absolut încântătoare, și știa că se afla într-o căutare și așa mai departe, dar nu se putea plimba și ea pe moșie ca o doamnă victoriană în toată regula?

— Parcă mi-ai spus că familia mea era bogată.

— Familia avatarului tău din trecut era bogată. Putred de bogată. Ai să vezi când o să te-ntâlnești cu ea. Apropo o cheamă Lucinda și, apropo, este de părere că porecla ta e o grozăvie nemaiîntâlnită.

Bill își ciupi nasul și îl înălță în aer teatral, într-o tentativă caraghioasă de a imita un snob.

— Ea e bogată, da, dar tu, draga mea, ești o călătoare în timp intrusă, care nu cunoaște obiceiurile acestei înalte societăți. Deci, dacă nu vrei să pari o croitoreasă din Manchester și să ți se arate ușa înainte să apuci măcar să ai o discuție cu Lucinda, trebuie să treci neobservată. Ești spălătoreasă de vase. Fată în casă. Schimbi oalele de noapte. Depinde numai de tine. Fii fără grijă, nu-ți voi sta în cale. Pot să dispar într-o clipă.

Luce oftă.

— Și intru, pur și simplu, prefăcându-mă că lucrez aici?

— Nu. Bill își dădu peste cap ochii imobili. Urci și te prezinți stăpânei casei, doamna Constance. Spune-i că ultimul tău stăpân s-a mutat pe continent și că ai nevoie de o nouă slujbă. E o scorpie bătrână și afurisită, obsedată de referințe. Din fericire pentru tine, sunt cu un pas înaintea ei. O să găsești referințele în buzunarul șorțului tău.

Luce își duse mâna în buzunarul șorțului alb de in și scoase din el un plic gros; când îl întoarse, citi numele: Doamna Melville Constance, mângălit cu cerneală neagră.

— Ești un fel de atâteștiutor, nu?

— Mulțumesc.

Bill făcu o reverență grațioasă; apoi, când își dădu seama că Luce pornise deja spre casă, zbură în față, bătând din aripi atât de repede, încât deveniră două pete de culoarea oțelului, prinse de fiecare parte a corpului său.

Deja trecuseră de mestecenii argintii și traversau peluza îngrijită. Luce tocmai se pregătea să o apuce pe alea cu prundiș, spre casă, dar ezită când observă niște siluete în foișor. Un bărbat și o femeie se îndreptau către casă. Către Luce.

— Coboară, șopti ea.

Nu se simțea pregătită să fie văzută de nimeni în Helston, cu atât mai puțin cu Bill bâzâind în jurul ei ca o insectă uriașă.

— Tu să cobori, spuse el. Dacă am făcut o excepție, renunțând să fiu invizibil spre binele tău, asta nu înseamnă că orice muritor de rând mă poate vedea. Sunt cât se poate de discret acolo unde mă aflu. De fapt, singurii ochi de care trebuie să mă păzesc sunt...

Oh!

Sprâncenele de piatră ale lui Bill se ridicară brusc, cu un fel de pocnet.

— Am dispărut, spuse el, ascunzându-se jos, în spatele răsadurilor de roșii.

Îngerii, remarcă Luce.

Probabil că erau singurele ființe, în afară de ea, care puteau să-l vadă pe Bill în această formă. Ghici asta pentru că, în sfârșit, îi putea distinge pe bărbat și pe femeie, cei care îl făcuseră pe Bill să se pună la adăpost. Pândindu-i printre frunzele groase și înțepătoare ale răsadurilor de roșii, Luce nu-și putea desprinde ochii de la ei.

De la Daniel, de fapt.

Restul grădinii încremenise. Cântecul de seară ale păsărilor încetaseră și acum auzeau doar pașii celor doi pe drumul cu pietriș. Ultimele raze ale soarelui păreau să cadă toate asupra lui Daniel, creând un nimb de aur în jurul lui. Capul îi era înclinat spre femeie și i se mișca în timp ce înainta. Femeia nu era Luce.

Era mai în vârstă decât ar fi putut să fie Lucinda – în jur de douăzeci și ceva de ani, cel mai probabil, și foarte frumoasă, cu bucle negre, mătăsoase, ce se revărsau de sub o pălărie de paie cu boruri largi. Rochia ei lungă de muselină era de culoarea păpădiei și părea foarte costisitoare.

— Ai început să îndrăgești cătunul nostru cât de cât, domnule Grigori? spunea femeia.

Vocea ei era gravă și cristalină, plină de o încredere în sine înăscută.

— Poate prea mult, Margaret.

Stomacul Lucindei se strânse într-un ghem de gelozie în timp ce îl privea pe Daniel zâmbindu-i femeii.

— E greu de crezut că a trecut o săptămână de când am sosit în Helston. Aș putea să rămân chiar mai mult timp decât mi-am propus. Făcu o pauză. Toți cei de-aici au fost foarte cumsecade.

Margaret roși, iar Luce spumegă. Până și roșeața din obraji lui Margaret era fermecătoare.

— Sperăm doar că asta se va răstrânge în munca dumneavoastră, spuse ea. Bineînțeles, mama este încântată că avem un artist printre noi. Ca toată lumea, de altfel.

Luce se târî pe urmele lor în timp ce ei se plimbau. După ce trecu de grădina de legume, se ghemui în spatele tufelor de trandafiri, înfigându-și degetele în pământ și aplecându-se, ca să poată auzi discuția celor doi.

Apoi, Luce trase aer în piept. Se înțepase la deget într-un spin. Sângera.

Își supse rana și scutură mâna, încercând să nu-și păteze șorțul, dar când sângерarea se opri, își dădu seama că ratase o parte din conversație. Margaret își ținea privirea ridicată spre Daniel, în așteptare.

— Am întrebat dacă vei asista la festivitățile ce vor avea loc cu ocazia solstițiului, la sfârșitul acestei săptămâni. Tonul ei era un pic implorator. Mama face mereu mare caz din asta.

Daniel murmură ceva de genul că da, nu le-ar rata, dar era, în mod evident, distrat. Privirile lui insistente o ocoleau pe femeie. Își roti ochii de jur-împrejurul pajiștii, de parcă ar fi simțit-o pe Luce în spatele trandafirilor.

Când privirea lui alunecă peste tufișurile unde se ghemuise ea, aruncă spre ea cea mai intensă nuanță de violet.

Capitolul 6

Femeia în alb

Helston, Anglia, 18 Iunie 1854

Când Daniel ajunse în Helston, era deja furios.

Recunosc decorul de îndată, imediat ce mesagerul îl aruncă pe țărnul cu pietriș al

lacului Loe. Lacul era încremenit, oglindind pâlcurile mari de nori rozalii de pe cerul serii. Speriați de apariția lui bruscă, o pereche de pescăruși cu spinarea verde-albăstruie își luă zborul deasupra câmpului de trifoi și poposi într-un copac noduros din crângul de lângă drumul principal. Drumul ducea spre orașelul unde petrecuse o vară cu Lucinda, știa asta sigur.

Faptul că se afla din nou pe pământul acela verde și fertil îi atinse o coardă sensibilă. Oricât se străduia să închidă orice poartă de acces spre trecutul lor, oricât se chinuia să facă abstracție de fiecare dintre morțile ei devastatoare, unele contau mai mult decât altele. Era surprins de faptul că încă își amintea foarte clar de timpul petrecut împreună în sudul Angliei.

Dar Daniel nu venise aici în vacanță. Nu venise aici să se îndrăgostească de frumoasa fiică a negustorului de cupru. Venise să împiedice o fată nesăbuită să se rătăcească atât de adânc în clipele sumbre ale trecutului ei, încât să fie ucisă de acestea. Venise să o ajute să dezlege blestemul lor, odată pentru totdeauna.

Porni pe lungul drum spre oraș.

Era o seară de vară caldă și umedă în Helston. Afară, pe străzi, doamne cu bonete și rochii cu dantele vorbeau pe o voce joasă și politicoasă bărbaților în costume de in, pe care îi țineau de braț. În fața vitrinelor magazinelor se opreau cupluri. Trăgeau de timp, stând de vorbă cu vecinii lor. Se opreau la colțul străzii și aveau nevoie de zece minute ca să își ia la revedere.

Totul era exasperant de lent la oamenii aceștia, de la ținutele lor și până la ritmul pașilor. Daniel nici că s-ar fi putut simți mai diferit de trecătorul de rând de pe stradă.

Aripile ascunse sub haină îi ardeau de nerăbdare, în timp ce se zbătea între ele. Există un loc unde știa sigur că o va putea găsi pe Lucinda – fata vizita foișorul din grădina din spate a protectoarei lui aproape în fiecare seară, după asfințit. Dar n-avea cum să știe unde ar fi putut să o găsească pe Luce, cea care sărea înăuntru și în afara mesagerilor, cea pe care avea nevoie să o găsească.

Celelalte două vieți în care nimerise Luce aveau un sens pentru Daniel. În marele plan, existau... abateri. Clipe apuse, în care se apropiase de adevărul despre blestemul lor chiar înainte să moară. Dar nu putea să-și dea seama de ce mesagerul ei o adusese aici.

Helstonul fusese pentru ei una dintre cele mai senine amintiri. În această viață, dragostea lor se înfiripase încet, firesc. Până și moartea ei fusese discretă, și îi privise strict pe ei doi. Odată, Gabbe folosisese cuvântul respectabil pentru a descrie sfârșitul Lucindei în Helston. Suferința acelei morți, cel puțin, le fusese numai lor dat să o trăiască.

Nu, revenirea ei accidentală în această viață n-avea niciun sens, ceea ce însemna că se putea afla oriunde în ținut.

— Domnule Grigori, ciripî spre el o voce de pe stradă. Ce surpriză minunată să vă găsec în oraș.

O femeie blondă într-o rochie lungă, albastră și cu broderie stătea în fața lui, luându-l complet prin surprindere.

Ținea de mână un băiat îndesat și pistriat de opt ani, pe care nu-l avantajau deloc jacheta de culoarea smântânii și pata de sub guler.

În sfârșit, Daniel se dumeri. Doamna Holcombe și fiul ei lipsit de talent, Edward, căruia îi dăduse lecții de desen timp de câteva săptămâni chinuitoare, pe parcursul șederii sale la Helston.

— Bună, Edward.

Daniel se aplecă să strângă mâna băiețelului, după care îi făcu o reverență mamei.

— Doamnă Holcombe.

Până în acel moment, Daniel nu se prea sinchisise de hainele lui, pe parcursul călătoriei sale în timp. Nu îi păsa ce va crede lumea de pe stradă despre pantalonii lui gri moderni sau dacă croiala cămășii sale Oxford arăta ciudat în comparație cu cea a oricărui alt bărbat din oraș. Dar, dacă avea să nimerască peste oameni pe care chiar îi cunoscuse cu aproape două sute de ani în urmă, îmbrăcat în hainele purtate cu două zile înainte la părinții lui Luce, de Ziua Recunoștinței, ar fi putut să-i iasă vorbe.

Daniel nu voia să atragă în niciun fel atenția asupra lui. Nimic nu-l putea împiedica să o găsească pe Luce. Avea să facă rost pur și simplu de alte haine. Și nu pentru că familia Holcombe ar fi observat. Din fericire, Daniel se întorsese într-un timp în care fusese cunoscut drept un artist excentric.

— Edward, arată-i domnului Grigori ce ți-a cumpărat mami adineauri, spuse doamna, netezind părul rebel al fiului ei.

Băiatul scoase fără tragere de inimă o trusă de pictat dintr-un ghiozdan. Cinci borcănașe de sticlă cu vopsea în ulei și o pensulă de lemn lungă și roșie.

Daniel făcu complimentele de rigoare – că Edward era un băiețel foarte norocos, al cărui talent avea acum la dispoziție instrumentele necesare – în timp ce încerca discret să privească în jur, căutând o cale de a se retrage din conversație.

— Edward e un copil atât de înzestrat, insistă doamna Holcombe, apucându-l de braț pe Daniel. Problema e că lecțiile dumneavoastră nu îi par chiar atât de palpitante pe cât s-ar aștepta un băiat de vârsta lui. De aceea, m-am gândit că o trusă de pictat potrivită i-ar permite să își folosească potențialul. Ca artist. Înțelegeți, domnule Grigori?

— Da, da, sigur, i-o tăie Daniel. Dați-i orice l-ar motiva să picteze. Un plan genial.

Un val de frig i se răspândi în corp, înghețându-i cuvintele în gât.

Cam tocmai ieșise dintr-o tavernă de peste drum.

Preț de o clipă, Daniel clocoti de furie. Spusese destul de răspicat că nu voia niciun ajutor de la ceilalți. Își încleștă pumnii și făcu un pas spre Cam, dar apoi...

Bineînțeles. Acela era Cam din epoca Helston. Și, din câte vedea, Cam se distra de minune, în pantalonii lui în dungi eleganți și strâmți și cu pălăria asortată la costumul victorian. Părul lui negru era lung, revărsându-i-se peste umeri. Se sprijini de ușa taverei, glumind cu alți trei bărbați.

Cam scoase un trabuc cu vârf aurit dintr-o tabacheră de metal. Nu-l zărise încă pe Daniel. Dacă o să-l vadă, n-o să mai rădă atâta. Încă de la început, Cam călătorise prin mesageri. Era mai mult decât toți ceilalți îngeri căzuți. Era expert într-o serie de privințe în care Daniel nu ar fi putut să exceleze niciodată. Era un dar al celor care trecuseră de partea lui Lucifer – Cam avea puterea să călătorească prin umbrele trecutului.

O singură privire către Daniel i-ar fi dat de înțeles acestui Cam victorian că rivalul său era un anacronism. Un bărbat în afara timpului.

Cam și-ar fi dat seama că se întâmpla ceva de o importanță capitală. Iar atunci, Daniel n-ar mai fi reușit să-l scuie niciodată.

— Sunteți atât de generos, domnule Grigori.

Doamna Holcombe continua să trăncănească și să îl țină pe Daniel de mânecă.

Cam dădu să-și întoarcă privirea în direcția lui.

— Chiar nu e mare lucru. Cuvintele năvăliră de pe buzele lui Daniel. Acum, vă rog să mă scuzați, spuse el îndepărtându-i mâna, dar trebuie să... cumpăr niște haine noi.

Făcu o reverență grăbită și se năpusti pe ușa celui mai apropiat magazin.

— Domnule Grigori!

Doamna Holcombe începu să strige după el.

Daniel o blestemă în gând, prefăcându-se că nu aude, însă nu reuși decât să o facă să strige și mai tare.

— Dar aceea e o croitorie pentru doamne! strigă ea cu mâinile pâlne la gură.

Daniel era deja înăuntru. Ușa de sticlă a magazinului se trânti cu zgomot în urma lui, iar clopoțelul agățat de balama sună. Se putea ascunde acolo, cel puțin câteva minute, în speranța că versiunea victoriană a lui Cam nu îl văzuse sau nu auzise vocea ascutită a doamnei Holcombe.

În magazin era liniște și mirosea a lavandă. Pantofi de lux tociseră podeaua de lemn, iar rafturile de pe pereți erau ticsite cu baloturi colorate de țesături. Daniel coborî perdeaua de dantelă la fereastră ca să nu fie văzut de pe stradă. Când se întoarse, zări în magazin profilul unei alte persoane.

Își înăbuși un suspin de ușurare și de surprindere.

O găsisese.

Luce proba o rochie albă, lungă, de muselină. Gulerul înalt era prins cu o panglică galbenă, scoțându-i în evidență ochii de un castaniu fascinant. Avea părul legat într-o parte și prins cu un ac cu flori din mărgele. Se tot foia pe loc, aranjându-și mânecile pe umeri și cercetându-se în oglindă din toate unghiurile. Daniel adora tot ce vedea.

Voia să stea acolo și să o admire o veșnicie, dar își reveni, înaintă spre ea cu pași mari și o apucă de braț.

— Povestea asta durează deja de prea mult timp.

Chiar în timp ce vorbea, Daniel se simți copleșit de senzația delicioasă a pielii ei pe mâna lui. Ultima dată o atinsese în noaptea în care crezuse că Proscrișii o ucisese.

— Ai idee ce sperietură am tras? Nu ești în siguranță aici pe cont propriu, spuse el.

Luce nu se apucă să se certe cu Daniel, cum se așteptase. În schimb, țipă și îi trase o palmă usturătoare peste față.

Pentru că nu era Luce. Era Lucinda.

Iar cireașa de pe tort era faptul că nu se cunoscuseră încă în această viață. Probabil că se întorsese de curând din Londra, împreună cu familia ei. Ea și Daniel ar fi urmat să se întâlnească la petrecerea solstițiului de vară dată de Constance.

Putea să vadă toate astea acum, pe măsură ce șocul puneau stăpânire pe chipul Lucindei.

— În ce zi suntem? întrebă el disperat.

Cu siguranță, îl credea nebun. În partea opusă a camerei, fusese prea orbit de dragoste ca să observe diferența dintre fata pe care deja o pierduse și cea pe care trebuia să o salveze.

— Îmi pare rău, șopti el.

Tocmai de aceea era un anacronism atât de jalnic. Se pierdea complet în cele mai mărunte detalii. O simplă atingere a pielii ei. O simplă privire în ochii ei căprui. Mireasma delicată de pudră pe părul ei. Respirația ei împărtășită în spațiul înghesuit al aceluiași magazin.

Lucinda tresări la vederea obrazului lui. În oglindă arăta roșu aprins în locul unde îl plesnise. Ochii ei îi căutară pe a lui, iar el simți că i se rupe inima. Buzele ei trandafirii se întredeschiseră, înclinându-și capul ușor spre dreapta. Îl privea ca o femeie profund îndrăgostită.

Nu.

Lucrurile ar fi trebuit să decurgă într-un fel anume. Trebuiau să decurgă într-un fel anume. Nu ar fi trebuit să se întâlnească până la petrecere. Oricât ar fi blestemat Daniel soarta lor, tot nu ar fi schimbat viețile pe care ea le trăise înainte. Datorită lor, ea se întorcea mereu la el.

Încercă să pară indiferent și serios, încrucișându-și brațele la piept, mutându-și greutatea astfel încât să mărească spațiul dintre ei, privind în toate părțile, mai puțin în direcția în care voiau să privească. Spre ea.

— Îmi pare rău, spuse Lucinda, ducându-și mâinile la piept. Nu știu ce m-a apucat. N-am mai făcut așa ceva niciodată...

Daniel n-avea de gând să o contrazică acum, deși îl plesnise de nenumărate ori de-a lungul anilor, încât Arriane, care făcea un clasament în carnetelul ei cu spirală, scrisese: bunăciune.

— A fost greșeala mea, spuse el într-o doară. Te-am confundat cu altcineva.

Deja intervenise prea mult asupra trecutului, mai întâi cu Lucia, la Milano, iar acum, din nou. Începu să se retragă.

— Așteaptă! Ajunse în dreptul lui. Ochii ei erau globuri de lumină castanii care îl trăgeau spre ea. Am senzația că ne cunoaștem, deși nu pot să-mi amintesc exact de unde...

— Mă tem că nu sunt de aceeași părere.

Deja ajunsese la ușă și trăgea perdeaua de la fereastră ca să vadă dacă nu cumva Cam era în continuare afară. Era.

Cam stătea cu spatele la magazin și gesticula cu însuflețire, născocind vreo poveste nemuritoare în care el era, cu siguranță, eroul. Putea să se întoarcă la cea mai mică

provocare, și atunci Daniel ar fi fost prins.

— Vă rog, domnule, opriți-vă. Lucinda se repezi spre Daniel. Cine sunteți? Cred că vă cunosc. Vă rog, așteptați.

Se vedea nevoit să își asume riscurile ieșirii în stradă. Nu putea să rămână aici cu Lucinda. Nu câtă vreme se purta așa. Nu câtă vreme se îndrăgostea de versiunea lui nepotrivită. Trăise viața asta în trecut și nu așa trebuiau să se întâmple lucrurile. Deci era nevoit să dispară.

Îl se frângea inima că trebuia să o ignore, să plece de lângă Lucinda, când fiecare bucățică din sufletul lui îi spunea să se întoarcă și să alerge înapoi pe urmele vocii ei, să se arunce în îmbrățișarea și în căldura buzelor ei, în forța fascinantă a iubirii ei.

Deschise ușa magazinului și se năpusti în josul străzii, alergând cât îl țineau picioarele. Nu se sinchisea deloc cum arata în ochii celorlalți oameni din oraș. Își eliberă focul din aripi.

Capitolul 7 Solstițiul

Helston, Anglia, 21 Iunie 1854

Mâinile lui Luce erau opărite, pătate și o dureau până la os.

De când sosise la proprietatea lui Constance din Helston, cu trei zile în urmă, nu făcuse altceva decât să spele un morman interminabil de vase. Muncea din zori și până în noapte, frecând farfurii, castroane, sosiere, munți întregi de argintărie, până când, la sfârșitul zilei, noua ei șefă, domnișoara McGovern, pregătea cina pentru personalul de la bucătărie – un platou amărât cu carne rece, bucăți uscate de brânză și câteva chifle uscate. În fiecare noapte, după cină, Luce aluneca într-un somn nesfârșit, fără vise, în patul de la mansardă pe care îl împărțea cu Henrietta, cealaltă servitoare de la bucătărie, o fată cu părul ca paiul de grâu, cu dinții ieșiți în afară și cu sânii mari, care venise la Helston din Penzance.

Munca părea să nu se mai termine.

Cum se putea ca într-o singură gospodărie să se murdărească atât de multe vase, încât să țină în priză două fete nici mai mult, nici mai puțin de douăsprezece ore? Dar coșurile de farfurii cu urme de mâncare întărite veneau întruna, iar domnișoara McGovern n-o scăpa din ochi pe Luce. Miercuri, toată lumea se agita din pricina petrecerii de solstițiu din acea seară, dar pentru Luce, asta nu însemna decât un morman și mai mare de vase. Se uită la ciubărul cu apă unsuroasă, dezgustată până în măduva oaselor.

— Asta nu făcea parte din planul meu, bombăni ea spre Bill, care plutea, ca întotdeauna, pe marginea dulapului de lângă ciubăr.

Luce încă nu se obișnuise cu ideea că era singura din bucătărie care îl putea vedea. Avea o stare de nervozitate ori de câte ori Bill plutea deasupra altor membri ai personalului, făcând glume deocheate pe care numai Luce le putea auzi și la care nimeni nu râdea, în afară de Bill.

— Voi, odrasle ale noului mileniu, n-aveți pic de etică a muncii, spuse el. Și, apropo, controlează-ți vocea.

Luce își descleștă maxilarul.

— Dacă frecatul străchinii ăsteia scârboase de supă ar fi avut vreo legătură cu trecutul meu, ți-aș fi făcut capul calendar cu etica mea. Dar n-are niciun rost. Învârti spre Bill o tigaie de fontă. Mânerul ei era alunecos de la untura de porc. Ca să nu mai zic că îmi face greață.

Luce știa că frustrarea ei n-avea nicio legătură cu vasele.

Probabil că părea o răzgâiată, dar abia dacă văzuse lumina zilei de când începuse să lucreze aici. Nu îl văzuse nici măcar o dată pe acel Daniel din Helston, de când îl

întrezărise prima oară în grădină, și nu avea nicio idee pe unde bântuia avatarul ei din trecut. Era singură, tristă și descurajată, așa cum mai fusese doar în acele prime zile îngrozitoare la Sword&Cross, înainte să îl aibă pe Daniel, înainte să aibă pe cineva pe care putea conta cu adevărat.

Îi abandonase pe Daniel, Miles și Shelby, pe Arriane și pe Abby, pe Callie și pe părinții ei – și toate astea, pentru ce? Ca să fie spălătoreasă de vase? Nu, ci ca să dezlege misterul acelui blestem, deși nici măcar nu știa dacă era în stare. Acum, Bill credea că se purta ca o smiorcăită. Nu se putea abține. Era în pragul unei căderi nervoase.

— Urăsc slujba asta. Urăsc locul ăsta. Urăsc petrecerea asta de solstițiu stupidă și sufleul ăsta de fazan stupid.

— Lucinda va fi la petrecere diseară, spuse Bill brusc.

Vocea lui era exasperant de calmă.

— Întâmplător, adoră sufleul de fazan al lui Constance.

Zbură ca să se așeze cu picioarele încrucișate pe marginea mesei, răsucindu-și capul sinistru la 360 de grade, pentru a se asigura că erau singuri.

— Lucinda va fi acolo? Luce aruncă tigaia și peria de frecat în ciubărul înspumat. O să vorbesc cu ea. O să ies din bucătăria asta și o să vorbesc cu ea.

Bill dădu din cap aprobator, de parcă ăsta fusese planul de la bun început.

— Adu-ți aminte totuși care ți-e locul. Dacă o versiune a ta din viitor s-ar fi ivit la vreo petrecere de-a ta de la internat și ți-ar fi spus că...

— Eu aș fi vrut să știu, răspunse Lucinda. Orice-ar fi fost, aș fi insistat să știu totul. Mi-aș fi dat viața ca să aflu.

— Hmmm! Bine. Bill ridică din umeri. Dar nu și Lucinda. Ți-o garantez.

— E imposibil. Luce scutură din cap. Ea e... eu.

— Nu. E o versiune a ta care a fost crescută de părinți complet diferiți, într-o lume complet diferită. Aveți un suflet comun, dar nu seamănă cu tine câtuși de puțin. Ai să vezi. Îi aruncă un rânjet misterios. Tot ce ai de făcut este să acționezi cu prudență.

Privirea lui Bill se îndreaptă spre ușa din față a vastei bucătării, care se deschise dintr-odată.

— Mai cu viață, Luce!

Își cufundă picioarele în ciubăr și dădu drumul unui suspin de mulțumire hârâit chiar în timp ce intra domnișoara McGovern, trăgând-o pe Henrietta de cot. Menajera-șefă enumera felurile de mâncare pentru cină.

— După tocana de prune... mormăi ea.

În partea opusă a bucătăriei, Luce șopti către Bill:

— Discuția nu s-a încheiat.

Picioarele lui de piatră îi împrășcară șorțul cu spumă.

— Pot să te sfătuiesc să nu mai vorbești cu prietenii tăi invizibili în timpul serviciului? Oamenii o să creadă că ești nebună.

— Încep să mă întreb și eu dacă nu sunt.

Luce suspină și se ținu dreaptă, știind că n-avea să scoată mai multe de la Bill, cel puțin până la plecarea celorlalți.

— Mă aștept ca tu și Myrtle să fiți într-o formă excelentă diseară, îi spuse domnișoara McGovern Henriettei pe un ton răstit, întorcând o privire iute spre Luce.

Myrtle. Numele pe care Bill îl născocise pentru ea în scrisoarea ei de recomandare.

— Da, domnișoară, spuse Luce pe un ton impasibil.

— Da, domnișoară! Nu era nicio urmă de sarcasm în răspunsul Henriettei. Era mereu serioasă, mereu drăguță. Luce o plăcea pe fată destul de mult, dacă făcea abstracție de faptul că i-ar fi prins tare bine o baie.

Odată ce domnișoara McGovern ieși valvârtej din bucătărie, iar fetele rămaseră singure, Henrietta sări pe masa de lângă Luce, legănându-și picioarele. Habar n-avea că Bill stătea așezat chiar lângă ea, imitându-i mișcările.

— Vrei o prună? Întrebă Henrietta, scoțând două sfere rubinii din buzunarul de la șorț și întinzându-i una lui Luce.

Ce admira Luce cel mai mult la fată era că nu depunea nici cel mai mic efort niciodată, decât dacă era șefa în încăpere. Mușcară din prune, rânjind în timp ce zeama dulce le picura din colțurile gurii.

— Mi s-a părut că te-am auzit vorbind cu cineva mai devreme, zise Henrietta, ridicând o sprânceană. Ai vreun drăguț, Myrtle? Te rog, nu-mi spune că e Harry de la grajduri! E un nemernic, zău că da.

Chiar atunci, ușa de la bucătărie se deschise din nou, ceea ce le făcu pe fete să sară de pe masă, aruncând prunele din mână și prefăcându-se că freacă cea mai apropiată farfurie.

Luce se aștepta să apară domnișoara McGovern, dar îngheță când văzu două fete în rochii albe de mătase asortate, chițâind de râs în timp ce țâșneau în bucătăria murdară.

Una dintre ele era Arriane.

Cealaltă – lui Luce îi luă o clipă să o identifice – era Annabelle. Fata cu părul roz aprins pe care Luce o întâlnise, preț de o singură clipă, la Ziua Părinților, pe drumul de întoarcere de la Sword&Cross. Se prezentase drept sora Arrianei.

Strașnică soră!

Henrietta își ținea ochii plecați, ca și cum jocul de-a leapșa prin bucătărie era o practică obișnuită, ca și cum ar fi riscat să dea de bucluc dacă măcar pretindea că le vede pe cele două fete – care, cu siguranță, nu le observaseră nici pe Luce, nici pe Henrietta. Pentru ele, servitorii erau totuna cu oalele și cu cratițele murdare.

Și pe de altă parte, Arriane și Annabelle râdeau de mama focului. În timp ce se strecurară pe lângă masa de frământat aluatul, Arriane apucă un pumn de făină de pe blatul de marmură și i-o aruncă lui Annabelle în față.

Timp de o fracțiune de secundă, Annabelle păru furioasă; apoi începu să râdă în hohote, apucând la rândul ei un pumn de făină, și aruncându-l spre Arriane.

Gâfâiau când se repeziră afară, pe ușa din spate, în grădina micuță, unde soarele strălucea, unde s-ar fi putut afla Daniel și unde Luce ar fi vrut atât de mult să li se alăture.

Lui Luce îi era imposibil să înțeleagă ceea ce simțea – șoc sau rușine, uimire sau frustrare?

Trebuie să i se fi citit toate pe chip pentru că Henrietta o privi cu tâlc și se aplecă să-i șoptească:

— Grupu' ăla a sosit noaptea trecută. Verișoarele cuiva din Londra, venite în oraș pentru petrecere.

Se îndreptă spre masa de frământat aluatul.

— Mai că au distrus tarta cu căpșune, cu maimuțarele lor. Of, trebuie să fie minunat să fii bogat. Poate într-o altă viață, nu, Myrtle?

— Ha, ha, fu tot ce putu să îngaime Luce.

— Mă duc să pun masa, din nefericire, zise Henrietta, ducând un teanc de porțelanuri sub brațul ei roz și durduliu. De ce n-ai lua o mână de făină, să o arunci în caz că fetele alea se întorc pe aici?

Îi făcu lui Luce cu ochiul și împinse ușa cu dosul ei lat, după care dispăru pe coridor.

În locul ei apărură altcineva: un băiat în uniformă de servitor, cu fața ascunsă după o ladă uriașă cu provizii. Le așeză în colțul opus al mesei.

Luce tresări la vederea feței lui. Măcar acum, după ce tocmai o văzuse pe Arriane, era ceva mai pregătită.

— Roland!

Sări în sus de bucurie când își ridică privirile spre ea, după care își reveni. În timp ce pășea spre ea, Roland nu își putea desprinde privirea de la hainele cu care era îmbrăcat. Arată cu degetul spre șorțul ei.

— De ce ești îmbrăcată așa?

Luce își dezlegă șorțul și îl scoase de pe ea.

— Nu sunt cine crezi.

Se opri în fața ei cu ochii mari de uimire, întorcându-și capul ușor, mai întâi la stânga, apoi la dreapta.

— Ei bine, semeni leit cu o altă fată pe care o cunosc. De când coboară cei din familia Biscoe în spălătorie?

— Familia Biscoe?

Roland ridică amuzat din sprânceană.

— Ah, pricep. Te joci de-a altcineva. Cum îți spui?

— Myrtle, răspunse Luce năpăstuită.

— Și nu ești acea Lucinda Biscoe căreia i-am servit tarta de gutuie pe terasă, acum două zile?

— Nu.

Luce nu știa ce să spună, cum să-l convingă. Se întoarse către Bill pentru ajutor, dar acesta dispăruse. Bineînțeles, fiind un înger căzut, Roland ar fi putut să îl vadă pe Bill.

— Ce-ar spune tatăl domnișoarei Biscoe dacă și-ar vedea fata aici, jos, murdară de grăsime până la coate? Roland zâmbi. E o farsă bună pentru el.

— Roland, nu-i o...

— Ce ascunzi de cei de sus, oricum?

Roland își întoarse brusc capul în direcția grădinii.

Un zăgănit metalic în dulapul de lângă Luce dezvălui unde dispăruse Bill. Părea să îi trimită un fel de semnal, doar că ea n-avea idee care era acela. Probabil că Bill voia ca ea să-și țină gura, dar ce putea să facă? Să iasă și să o oprească?

Pe fruntea lui Roland se așternu un strat lucios de sudoare.

— Suntem singuri, Lucinda?

— Absolut.

Își înălță capul spre ea și așteptă.

— Nu simt că am fi.

Singura prezență din încăpere, în afară de ei, era Bill. Cum putea Roland să îl simtă și Arriane, nu?

— Uite, chiar nu sunt fata care crezi tu că aș fi, repetă Luce. Sunt Lucinda, dar... am venit aici din viitor... E greu de explicat, de fapt. Trase adânc aer în piept. M-am născut în Thunderbolt, Georgia... în 1992.

— Oh! Roland înghiți în sec. Măi, măi! Închise ochii și începu să vorbească foarte încet: Iar stelele de pe cer căzură pre pământ, precum smochinele scuturate din copac, în vreme de furtună.

Cuvintele erau criptice, dar Roland le recită însuflețit, aproape ca și cum ar fi citat un vers preferat dintr-un vechi blues. Genul de melodie pe care îl auzise cântând-o la petrecerea karaoke de la Sword&Cross. În acel moment, semăna cu acel Roland pe care îl cunoscuse acasă, ca și cum ar fi ieșit din pielea personajului victorian, pentru scurt timp.

Doar că mai era ceva în cuvintele lui. Luce le recunoștea de undeva.

— Ce-i asta? Ce înseamnă? Întrebă ea.

Dulapul zăgăni din nou. Mai zgomotos, de data asta.

— Nimic.

Ochii lui Roland se deschiseră, iar el redeveni versiunea lui victoriană. Măinile îi erau aspre și bătătorite, și avea bicepșii mai proeminenți decât și-i amintea Luce. Hainele îi erau năclăite de sudoare, pe pielea întunecată. Părea obosit. O tristețe apăsătoare o cuprinsese pe Luce.

— Ești servitor aici? Întrebă ea. Ceilalți – Arriane – zburdă prin preajmă și... și tu trebuie să muncești, nu? Doar pentru că ești...

— Negru? O completă Roland, înfruntându-i privirea până ce ea și-o retrase, stânjenită. Nu-ți face griji pentru mine, Lucinda. Am îndurat lucruri mai grele decât nesăbuiința muritorilor. În plus, o să vină și vremea mea.

— O să fie mai bine, spuse ea, simțind că orice asigurare din partea ei ar fi sunat răsuflată și fără substanță și întrebându-se dacă ceea ce îi spusese chiar era adevărat. Oamenii pot să fie îngrozitori.

— Ei bine... Nu ne îngrijorăm niciodată destul din cauza lor, nu? zâmbi Roland. Oricum, ce te-a adus iarăși aici, Lucinda? Daniel știe? Dar Cam?

— E și Cam aici?

Luce nu ar fi trebuit să fie surprinsă, dar era.

— După ceasul meu, probabil că tocmai a sosit în oraș.

Nu era momentul potrivit pentru Luce să își facă griji în privința asta.

— Daniel nu știe, nu încă, recunosc ea, dar trebuie să-l găsesc – și pe Lucinda, de asemenea. Trebuie să știu...

— Uite, zise Roland, îndepărtându-se de Luce cu mâinile ridicate, ca și când ar fi fost radioactivă. Nu m-ai văzut azi aici. N-am purtat această discuție. Dar nu te poți duce, pur și simplu, la Daniel să...

— Știu, spuse ea. O să-și iasă din minți.

— O să-și iasă din minți? Roland rosti expresia aceea chinută, aproape stârnindu-i râsul lui Luce. Dacă vrei să spui că se va îndrăgosti de această versiunea a ta – și arată cu degetul spre ea – atunci da. Chiar e foarte periculos. Ești doar o turistă aici.

— În regulă, sunt turistă. Dar pot măcar să vorbesc cu ei.

— Nu, nu poți. Nu locuiești în viața asta.

— Nu vreau să locuiesc nicăieri. Vreau doar să știu de ce...

— E periculos să te afli aici – pentru tine, pentru ei, pentru oricine. Înțelegi?

Luce nu înțelegea. Cum putea fi periculoasă prezența ei acolo?

— Nu vreau să rămân aici, vreau doar să știu de ce se tot întâmplă asta între mine și Daniel – vreau să spun, între această Lucinda și Daniel.

— Tocmai la asta mă refeream. Roland își trecu mâna peste chip și îi aruncă o privire dură. Ascultă-mă! îi poți observa de la distanță. Poți... nu știu, să te uiți prin ferestre, atâta timp cât știi că nimic din ce-i aici nu-ți aparține și nu poți lua.

— Dar de ce nu pot să vorbesc, pur și simplu, cu ei?

Roland se duse spre ușă, o închise și o încuie. Când se întoarse, avea o expresie gravă.

— Ascultă, este posibil să faci ceva care să-ți schimbe trecutul, ceva ce s-ar răsfrânge în timp și l-ar rescrie, astfel ca tu – viitoarea Lucinda – să suferi o schimbare.

— O să am grijă...

— Nu se pune problema să ai grijă. Ești ca un elefant în prăvălia de porțelanuri a iubirii. Nu vei avea cum să știi ce ai distrus sau cât de prețios poate fi acel lucru. Orice schimbare vei produce, nu o să fie evidentă. Nu va exista niciun indicator uriaș mareț care să te avertizeze că, DACĂ VIREZI BRUSC LA DREAPTA, VEI FI O PRINȚESĂ, IAR DACĂ, DIMPOTRIVĂ, VIREZI LA STÂNGA, VEI RĂMÂNE VEȘNIC O SPĂLĂTOREASĂ DE VASE.

— Ei, hai, Roland, nu crezi că am țeluri ceva mai înalte decât să sfârșesc prințesă? spuse Luce tăios.

— M-aș putea hazarda să presupun că există un blestem căruia vrei să-i pui capăt? Luce clipi stânjenită, simțind că se dăduse de gol. În regulă, atunci, multă baftă! Roland râdea cu poftă. Dar chiar dacă vei reuși, nu o să știi, draga mea. Momentul exact în care ți se va schimba trecutul? Va fi la fel cum a fost dintotdeauna. Și tot ce va urma după el va fi la fel cum a fost întotdeauna. Timpul intră singur pe propriul făgaș. Iar tu ești parte din el, deci nu vei percepe diferența.

— Ar trebui s-o percep, zise ea, sperând că rostirea acelor cuvinte le va face să se materializeze. Sigur aș simți ceva...

Roland clătină din cap.

— Nu. Dar, cu siguranță, înainte să apuci să faci vreun bine, vei schimba viitorul făcându-l pe Daniel din această epocă să se îndrăgostească de tine, în loc de nătănga aia plină de ifose de Lucinda Biscoe.

— Trebuie să o cunosc. Trebuie să văd de ce se iubesc unul pe celălalt.

Roland clătină încă o dată din cap.

— Ar fi chiar mai grav să intri în legătură cu versiunea ta din trecut, Lucinda. Măcar Daniel cunoaște pericolele și ar avea bunul-simț să nu transforme timpul atât de radical. Dar Lucinda Biscoe? Ea nu știe nimic.

— Niciunul dintre noi nu știe, spuse Luce înghițind un nod care i se pusese în gât.

— Acestei Lucinda nu i-a mai rămas mult timp. Las-o să petreacă împreună cu Daniel. Las-o să fie fericită. Dacă dai buzna în lumea ei și lucrurile se schimbă pentru ea, s-ar putea schimba și pentru tine. Iar asta ar fi foarte trist.

Roland părea o versiune mai amabilă și mai puțin sarcastică a lui Bill. Luce nu mai voia să audă nimic despre toate lucrurile pe care nu putea și nu avea voie să le facă. Dacă nu va reuși măcar să stea de vorbă cu versiunea ei din trecut...

— Ce-ar fi dacă Lucinda ar avea mai mult timp la dispoziție? Întrebă ea. Ce-ar fi dacă...

— E imposibil. Nu vei face decât să-i grăbești sfârșitul. Nu o să schimbi nimic printr-o discuție cu Lucinda. Doar vei da peste cap viețile tale anterioare și pe cea prezentă, de asemenea.

— Viața mea prezentă nu e un dezastru. Și pot să îndrept lucrurile. Sunt nevoită.

— Cred că asta rămâne de văzut. Viața Lucindei Biscoe e încheiată, dar sfârșitul tău încă trebuie scris. Roland își șterse mâinile de pantaloni. Poate există o schimbare pe care o poți provoca în viața ta, în povestea măreață dintre tine și Daniel. Dar nu o vei face aici.

În timp ce Luce se îmbufnă țuguindu-și buzele, chipul lui Roland se îmblânzi.

— Uite, spuse el. Cel puțin, eu mă bucur că ești aici.

— Te bucuri?

— Nu o să-ți mai spună nimeni asta, dar te susținem cu toții. Nu știu ce te-a adus aici sau cum de a fost măcar posibilă călătoria. Dar trebuie să mă gândesc că a fost un semn bun.

O studie pe Luce până când o făcu să simtă jenată. Începi să revii la realitate, nu-i așa?

— Nu știu, spuse Luce. Cred că da. Doar încerc să înțeleg.

— Bun.

Vocile care se auzeau pe coridor îl făcură pe Roland să se retragă brusc de lângă Luce și să se îndrepte spre ușă.

— Ne vedem diseară, spuse el, descuind ușa și strecurându-se afară în tăcere.

Imediat ce Roland dispăru, ușa dulapului se deschise, lovind-o pe Luce la picior. Bill tâșni afară, inhalând aerul cu lăcomie, de parcă și-ar fi ținut respirația în tot acest timp.

— Aș putea să te strâng de gât chiar acum! spuse el, cu pieptul umflat.

— Nu știu cum de ai rămas fără aer. Nici nu știam că respiri.

— E pentru efectul dramatic! După toate eforturile pe care le-am depus ca să te ascund aici, tu te apuci să te confesezi în fața primului tip care intră pe ușă.

Luce își dădu ochii peste cap.

— Roland nu o să facă mare tam-tam că m-a văzut aici. E un tip de treabă.

— Oh, e atât de în regulă, spuse Bill. E atât de deștept. Dacă-i așa grozav, de ce nu ți-a spus ce știu eu, și anume că nu trebuie să păstrezi distanța față de trecutul tău? Că trebuie să pășești – făcu o pauză dramatică, dându-și peste cap ochii de piatră – înăuntru?

Acum, Luce se aplecă spre el.

— Despre ce vorbești? Își încrucișă brațele la piept și își mișcă limba de piatră dintr-o parte în alta.

— Nu spun.

— Bill! imploră Luce.

— Nu încă, oricum. Mai întâi să vedem cum te descurci diseară.

Aproape de asfințit, Luce prinse primul moment liber de când era în Helston. Chiar înainte de supeu, domnișoara McGovern anunță întreaga bucătărie că personalul de primire avea nevoie de o mână de ajutor. Luce și Henrietta, cele mai tinere spălătorese de vase și, totodată, cele mai desperate să vadă petrecerea îndeaproape, au fost primele care au ridicat mâna să se ofere.

— Bine, bine. Domnișoara McGovern notă pe hârtie numele ambelor fete, ațintindu-și privirea asupra smocului de păr unsuros al Henriettei. Dar numai cu condiția să faceți o baie. Amândouă. Duhniți a ceapă.

— Da, domnișoară, încuviințară ele, deși, cum ieși șefa lor din cameră, Henrietta se

întoarce către Luce și spuse:

— Să facem baie înainte de petrecere? Și să apar cu degetele încrețite în lume? Domnișoara e nebună!

Luce râse, dar jubila în sinea ei în timp ce umplea cada imundă de cupru din spatele pivniței. Avea dreptul doar la atâta apă fierbinte cât să facă o baie modestă, dar tot se răsfăță cu spumă – și cu gândul că avea să o vadă, în sfârșit, pe Lucinda, în seara aceea. Oare îl va vedea și pe Daniel? Își puse una dintre rochiile de slujitoare curate ale Henriettei, pentru petrecere. La ora opt, începură să apară primii oaspeți, pe poarta de nord a domeniului.

În timp ce urmărea de la fereastră șirul de trăsură cu felinare înșirate pe aleea circulară, Luce se înfioră. Foaierul era plin de lume. Ceilalți servitori zumzăiau în jurul ei, dar Luce nu se clintea. Simțea un tremur în piept care îi spunea că Daniel se afla în apropiere.

Casa era frumoasă. Domnișoara McGovern îi oferise un tur scurt în dimineața în care începuse lucrul, dar acum, sub lumina atâtor candelabre, aproape că nu mai recunoștea locul. Parcă tocmai pășise într-un film Merchant-Ivory. Ghivece înalte cu crini violete erau aliniate în vestibul, iar mobila tapițată cu catifea fusese împinsă lângă pereții cu tapet floral, ca să facă loc oaspeților.

Intrau în grupuri de câte doi sau trei pe ușa din față, musafiri la fel de bătrâni precum cărunta domnișoară Constance și la fel de tineri precum Luce. Cu ochii strălucind și înfășurate în pelerine albe de vară, femeile făceau reverențe bărbaților îmbrăcați în costume și veste elegante. Prin foaierul încăpător și deschis, ospătari în vestoane negre treceau ca săgețile, oferind șampanie în cupe de cristal sclipitoare.

Luce o găsi pe Henrietta lângă ușile ce dădeau în sala de bal principală, care arăta ca o grădină în floare: rochii extravagante, în tonuri multicolore aprinse, din organza, tul și mătase, împodobite cu panglici, umpleau încăperea. Buchete de mână străluceau la încheieturile doamnelor mai tinere, răspândind un miros de vară în întreaga casă.

Sarcina Henriettei era să adune șalurile și poșetele doamnelor în timp ce intrau. Luce primise porunca să distribuie carnetele de bal – micuțe și sofisticate, cu însemnele heraldice ale familiei lui Constance brodate pe copertă și cu repertoriul muzical al orchestrei scris înăuntru.

— Unde-s toți bărbații? îi șopti Luce Henriettei.

Henrietta pufni.

— Așa te vreau! La fumoar, desigur. Își îndreptă brusc privirea spre stânga, unde se afla un coridor la capătul căruia se profilau niște umbre. Unde ar fi înțelept să rămână până se servește masa, dacă mă-ntrebi pe mine. Cine vrea să le audă trăncăneala despre cutare război care se duce tocmai în Crimeea? În niciun caz doamnele astea. Și cu atât mai puțin eu sau tu, Myrtle.

Apoi, Henrietta ridică din sprâncene și arătă spre ferestrele franțuzești.

— Of, mi-am dat drumul la gură prea devreme. Pare-se că unul dintre ei a scăpat.

Luce se întoarce. Un singur bărbat se găsea în încăperea plină ochi de femei. Stătea cu spatele la ele, avea doar o coamă lucioasă de păr negru ca pana corbului și purta un frac. Vorbea cu o blondă îmbrăcată într-o rochie de bal fină și trandafirie. Cerceii – candelabru de diamant îi străluciră când își întoarce capul, și ochii îi întâlniră privirea lui Luce.

Gabbe.

Frumosul înger clipi de câteva ori, de parcă încerca să se hotărască dacă Luce era sau nu o himeră. Apoi își înclină abia perceptibil capul spre bărbatul de alături, parcă încercând să-i transmită un semnal. Înainte ca el să apuce să se întoarcă, Luce recunoscuse profilul neted, ascuțit.

Cam.

Luce rămase fără suflare, scăpând din mână toate carnetele de bal. Se aplecă și începu să le ridice neîndemânatic de pe podea. Apoi, le depuse în mâinile Henriettei și ieși în grabă din încăpere.

— Myrtle! spuse Henrietta.

— Mă întorc imediat, șopti Luce, luând-o la fugă pe scara înaltă, în spirală, înainte ca

Henrietta să apuce măcar să răspundă.

Domnișoara McGovern ar fi expediat-o fără să clipească dacă ar fi aflat că Luce își abandonase postul din sala de bal – și carnetele de bal costisitoare. Dar asta era ultima grijă a lui Luce. Nu era pregătită să dea ochii cu Gabbe, nu cât timp trebuia să o găsească pe Lucinda.

Și nu voia deloc să se afle în preajma lui Cam. Nici în viața ei prezentă, nici în oricare alta. O trecu un fior când își aminti cum îndreptase el arcul spre făptura despre care crezuse că era ea, în noaptea în care Proscrisul încercase să poarte reflexia ei spre cer.

Dacă ar fi fost și Daniel acolo...

Dar nu era. Luce nu putea decât să spere că el va fi acolo, așteptând-o – fără să fie prea furios – pentru ca, după ce-și va fi dat seama ce făcea, ea să se întoarcă acasă împreună cu Daniel, în prezent.

În vârful scărilor, Luce se duse glonț în prima cameră pe care o găsi. Închise ușa și se sprijini cu spatele de ea pentru a-și trage sufletul.

Stătea singură în salonul imens. Era o încăpere splendidă, cu o sofa somptuoasă, tapițată, de culoarea fildeșului, și cu două scaune așezate în jurul unei harpe strălucitoare. Draperii de un roșu întunecat acopereau cele trei ferestre largi de-a lungul peretelui de vest. În șemineu trosnea focul.

Lângă Luce se afla un perete cu rafturi de cărți, pe care erau dispuse șiruri întregi de volume groase, legate în piele, înălțându-se până în tavan, atât de sus, încât exista până și una dintre scăările acelea pe roți care puteau fi purtate de la un raft la altul.

În colț se afla un șevalet și încă ceva ce îi atrase atenția lui Luce. Nu mai călcase niciodată pe acolo de când se afla pe proprietatea lui Constance, și totuși, un singur pas pe covorul persan gros îi împropăță memoria și avu impresia unui deja-vu.

Daniel. Luce își aminti discuția pe care el o purtase cu Margaret în grădină. Vorbiseră despre picturile lui. Își câștiga traiul ca artist. Șevaletul din colț trebuia să fie cel pe care lucra.

Se îndreptă spre el. Trebuia să vadă ce pictase.

Chiar înainte să ajungă la șevalet, un trio de voci ascutite o făcu să tresară.

Erau afară, chiar în dreptul ușii.

Înlemni în timp ce urmărea clanța răsucindu-se, apăsată pe dinafară. N-avea de ales decât să se ascundă după draperia roșie și groasă de catifea.

Auzi un foșnet de tafta, o ușă trântindu-se și o găfâială, urmată de chicoteli. Luce își duse o mână la gură și se aplecă ușor în afară, destul cât să privească pe furiș de după draperie.

Versiunea Lucindei din Helston se afla la numai trei metri și jumătate distanță. Purta o rochie albă superbă, cu un corsaj fin, creponat, din mătase și legat cu șireturi la spate. Părul ei negru era prins în vârful capului și pieptănat în bucle strălucitoare și savante. Colierul de diamante strălucea pe pielea ei palidă, dându-i un aer princiar, care aproape că o lăsa pe Luce fără suflare.

Versiunea ei din trecut era cea mai rafinată făptură pe care Luce o văzuse vreodată.

— Ești foarte sclipitoare în seara asta, Lucinda, spuse cu voce delicată.

— Te-a invitat din nou la dans Thomas? o tachină o alta.

Și mai erau alte două fete – Luce o recunoscuse pe una dintre ele, Margaret, fiica cea mare a lui Constance, care se plimbăse cu Daniel prin grădină. Cealaltă, o copie mai proaspătă a lui Margaret, trebuie să fi fost sora mai mică. Părea de-o vârstă cu Lucinda. O tachina ca o prietenă bună.

Și avea dreptate – Lucinda chiar radia de fericire. Probabil că datorită lui Daniel.

Lucinda se trânti pe sofa de culoarea fildeșului și suspina într-un fel în care Luce n-ar fi făcut-o niciodată, un suspin melodramatic, care cerșea atenția. Luce își dădu seama imediat că Bill avea dreptate. Ea și versiunea ei din trecut nu semănau câtuși de puțin.

— Thomas? Lucinda își încreți năsul. Tatăl lui Thomas nu o decât un tăietor de lemne obișnuit...

— Ba nu! țipă fiica mai mică. E un tăietor de lemne cu totul neobișnuit. E bogat.

— Totuși, Amelia, spuse Lucinda netezindu-și fusta în jurul gleznelor subțiri. Practic, face parte din clasa muncitoare.

Margaret se cocoță pe marginea canapelei.

— Nu aveai o părere așa de proastă despre el săptămâna trecută, când ți-a cumpărat pălăria aia din Londra.

— Ei bine, lucrurile se schimbă. Și chiar îmi merge la inimă o pălărie drăgălașă. Lucinda se încruntă. Dar, lăsând la o parte pălăriile, o să-i spun tatei să nu îi mai permită să mă viziteze.

Imediat ce se opri din vorbit, încruntarea Lucindei făcu loc unui zâmbet visător și începu să fredoneze o melodie. Celelalte fete o priviră neîncrezătoare în timp ce cânta ușor pentru sine, mângâind dantela șalului ei și privind pe fereastră, la numai câțiva centimetri distanță de ascunzătoarea lui Luce.

— Ce-o fi apucat-o? șopti tare Amelia către sora ei.

Margaret pufni.

— Adică cine, vrei să spui.

Lucinda se ridică și se îndreptă spre fereastră, făcând-o pe Luce să se retragă în spatele draperiei. Luce simți că se face roșie ca racul în timp ce auzea fredonatul ușor al vocii Lucindei Biscoe la numai câțiva centimetri depărtare. Apoi, interveni un zgomot de pași, iar Lucinda se întoarse de la fereastră; cântecul ei straniu încetă brusc.

Luce îndrăzni să mai arunce o otheadă din spatele draperiei. Lucinda se dusesse la șevalet, unde rămăsese încremenită.

— Ce-i asta?

Lucinda ridică pânza și le-o arată prietenelor ei. Luce nu putea să o vadă prea clar, dar pictura părea destul de banală. Un soi de floare.

— E lucrarea domnului Grigori, spuse Margaret. Schițele lui erau atât de promițătoare când a sosit, dar mă tem că i s-a întâmplat ceva. De trei zile încoace nu mai pictează decât bujori. Ridică din umeri. Ciudat. Artiștii sunt atât de bizari.

— Oh, dar e chipeș, Lucinda. Amelia luă mâna Lucindei într-a ei. Trebuie să te prezentăm domnului Grigori în seara asta. Are un păr blond atât de fermecător, iar ochii lui... Te-ai putea topi privindu-i!

— Dacă Lucinda e prea bună pentru Thomas Kennington și toți banii lui, tare mă-ndoiesc că un simplu pictor va fi la înălțimea așteptărilor ei.

Margaret vorbi atât de tăios, încât lui Luce îi era cât se poate de clar că trebuia să nutrească sentimente pentru Daniel, la rândul ei.

— Aș fi încântată să-l cunosc, spuse Lucinda, întorcându-se din nou la fredonatul ei ușor.

Luce își ținu respirația. Așadar, Lucinda nici măcar nu-l cunoscuse încă? Cum de era posibil, din moment ce părea limpede ca lumina zilei că era îndrăgostită?

— Să mergem atunci, spuse Amelia, trăgând-o pe Lucinda de mână. Cu atâta bârfă o să pierdem partea a doua a petrecerii.

Luce trebuia să facă ceva. Dar, din cele spuse de Bill și de Roland, era imposibil să își salveze viața anterioară. Era periculos fie și numai să încerce. Chiar dacă reușea prin absurd, ciclul Lucindelor ulterioare era în primejdie să se schimbe. Luce, la rândul ei, ar fi putut să se schimbe. Sau, mai rău de atât, să fie anihilată.

Dar poate exista o cale prin care Luce putea să o avertizeze pe Lucinda, astfel încât să nu intre în această relație, orbită de dragoste. Astfel încât să nu moară ca un pion, din pricina unei pedepse vechi de când lumea, fără să înțeleagă măcar de ce. Fetele aproape că ieșiseră pe ușă când Luce își luă inima în dinți, arătându-se de după draperie.

— Lucinda!

Versiunea ei din trecut se întoarse rapid; ochii i se îngustară când îi alunecară pe rochia de slujnică a lui Luce.

— Ne-ai spionat?

În ochii ei nu se aprinse nicio scânteie de recunoaștere. Era ciudat că Roland o confundase pe Luce cu Lucinda, în bucătărie, în timp ce Lucinda însăși nu părea să vadă

vreo asemănare între ele. Ce văzuse Roland și îi scăpa fetei ăsteia? Luce inspiră adânc și se forță să își ducă mai departe planul încropit în grabă.

— Nnn-am spionat, nu, se bâlbâi ea. Trebuie să-ți vorbesc.

Lucinda pufni disprețuitor și se uită la prietenele ei.

— Poftim?

— Nu tu ești cea care împarte carnetele de bal? o întrebă Margaret pe Luce. Mama nu o să fie prea încântată să audă că îți neglijezi îndatoririle. Cum te numești?

— Lucinda. Luce se apropie și își coborî vocea. E vorba despre artist. Despre domnul Grigori.

Ochii Lucindei și ai lui Luce se întâlniră și fură străbătute de un fior. Lucinda părea incapabilă să se îndepărteze.

— Luați-o înainte fără mine, le spuse prietenelor ei. Cobor și eu imediat.

Cele două fete schimbă priviri contrariate, dar era clar că Lucinda era conducătoarea grupului. Prietenele ei se strecurară pe ușă fără niciun cuvânt.

Luce închise ușa de la salon.

— Ce-i așa de important? întrebă Lucinda și se dădu de gol, schițând un zâmbet. Ți-a pus întrebări despre mine?

— Stai departe de el, spuse Luce dintr-o suflare. Dacă îl cunoști în seara asta, o să îl consideri foarte frumos. O să vrei să te îndrăgostești de el. Să nu o faci.

Luce se simțea îngrozitor să vorbească despre Daniel în termeni atât de duri, dar era singura cale să salveze viața versiunii sale anterioare.

Lucinda Biscoe se înfurie și se întoarse spre ușă.

— Știi o fată din... ăă... Derbyshire, continuă Luce, care zicea tot felul de lucruri despre reputația lui. A rănit o groază de fete înainte. Le-a... le-a distrus.

De pe buzele rozalii ale Lucindei se auzi un sunet de uimire.

— Cum îți permiți să te adresezi așa unei doamne? Cine te crezi? Nu te privește dacă îmi place sau nu acest artist. O ținui pe Luce cu degetul. Te-ai îndrăgostit și tu de el, stricată mică și egoistă ce ești?

— Nu! răspunse Luce, făcând câțiva pași înapoi de parcă ar fi fost pălmuită.

Bill o prevenise că Lucinda era cu totul diferită de ea, dar acea latură urâtă a Lucindei nu putea reprezenta totul. Altfel, de ce ar iubi-o Daniel? Altfel, cum ar fi putut să fie o parte din sufletul lui Luce?

Trebuia să le unească ceva mai profund.

Lucinda era însă aplecată asupra harpei, mâzgălind niște cuvinte pe o bucățică de hârtie. Se îndreptă, o împături și o îndesă în mâinile lui Luce.

— Nu îi voi raporta doamnei Constance faptul că ai fost obraznică, zise ea, privind-o arogant pe Luce, dacă îi dai acest bilet domnului Grigori. Nu rata șansa de a-ți salva slujba.

O clipă mai târziu, nu mai era decât o siluetă care aluneca pe coridor, coborând scările, pentru a ajunge înapoi la petrecere.

Luce desfăcu biletul.

Dragă domnule Grigori,

De când ne-am întâlnit, alaltăieri, la croitorie, nu mai pot să vă scot din minte. Doriți să mă întâlniți la foisor în seara aceasta, la ora nouă? Vă voi aștepta.

A dumneavoastră pe veci,

Lucinda Biscoe

Luce rupse scrisoarea în bucățele și-o azvârli în focul din salon. Dacă nu i-ar înmâna niciodată biletul lui Daniel, Lucinda s-ar trezi singură în foisor. Luce s-ar putea duce acolo să o aștepte și să încerce din nou să o avertizeze.

O zbughi pe coridor și coti în goană spre scările servitorilor, la bucătărie. Trecu în fugă pe lângă bucătari, patiseri și pe lângă Henrietta.

— Ne-ai băgat pe amândouă în bucluc, Myrtle! strigă fata după Luce, dar Luce ieșise

deja pe ușă.

Simțea aerul de seară răcoros și uscat pe față în timp ce alerga. Era aproape nouă, dar soarele nu asfințise încă deasupra crângului aflat pe latura de vest a domeniului. Se avântă pe aleea scăldată în trandafirii, trecând de grădina luxuriantă, de mirosul dulce, îmbătător al trandafirilor, de labirintul din gard viu.

Privirea îi fu atrasă de locul unde ieșise din mesager și ajunsese în această existență. Pășea pe alea care ducea spre foișorul gol. Se opri foarte aproape de el, când cineva o apucă de braț.

Se întoarse.

Și dădu nas în nas cu Daniel.

O adiere ușoară îi sufla părul blond de pe frunte. În costumul negru de ceremonie, cu ceasul cu lanț de aur și cu un mic bujor alb prins de rever, Daniel arăta chiar mai bine decât și-l amintea. Pielea lui era netedă și strălucitoare în lumina apusului de soare. Avea întipărit un zâmbet stins pe buze. Ochii îi străluceau violet la vederea ei.

Lui Luce îi scăpă un suspin ușor. Tânjea să se apropie cu câțiva centimetri de el și să își apese buzele de ale lui. Să își petreacă brațele în jurul lui și să simtă pe umerii lui lați locul de unde i se desfăceau aripile. Voia să uite motivul pentru care venise aici, voia doar să-l țină în brațe și să se lase îmbrățișată, la rândul ei. Niciun cuvânt n-ar fi putut exprima cât de mult îi lipsise.

Nu. Vizita asta se învârtea în jurul Lucindei.

Daniel, Daniel al ei era departe acum. Îi venea greu să-și imagineze ce făcea sau la ce se gândea în acele clipe. Și îi era încă și mai greu să-și imagineze revederea lor, la capătul acestei aventuri. Dar nu acesta era oare scopul căutării ei? Să afle suficiente lucruri despre trecutul ei, încât să poată fi cu adevărat împreună cu Daniel, în prezent?

— N-ar trebui să fii aici, îi spuse ea acelui Daniel din Helston.

El n-avea de unde să știe că Lucinda din Helston voia să întâlnească cu el aici. Dar iată-l aici. Era ca și cum nimic nu le putea împiedica întâlnirea. Erau atrași necondiționat unul de celălalt.

Râsul lui Daniel era exact același cu care era obișnuită Luce, cel pe care îl auzise prima dată la Sword&Cross, când Daniel o sărutase; râsul pe care îl iubea. Dar acest Daniel nu o cunoștea cu adevărat. Nu știa cine era ea, de unde venea Luce și ce încerca să facă.

— Nici tu n-ar trebui să fii aici. Daniel zâmbi. Mai întâi va trebui să dansăm înăuntrul, iar mai târziu, după ce vom ajunge să ne cunoaștem mai bine, o să trebuiască să te iau la o plimbare sub clar de lună. Dar soarele nici măcar n-a apus. Ceea ce înseamnă că avem mult de dansat împreună. Îi întinse mâna. Numele meu e Daniel Grigori.

Nici măcar nu observase că era îmbrăcată cu o uniformă de servitoare, și nu o rochie de bal, că nu se purta deloc ca o englezoaică get-beget. Doar își coborâse privirea spre ea și, la fel cum pățise Lucinda, Daniel era deja orbit de dragoste.

Văzând toate astea dintr-un nou unghi, relația lor căpătă claritate stranie. Era minunată, dar lipsită de viziune la modul tragic. Oare pe Lucinda o iubea Daniel, și invers sau era doar un ciclu de care nu se puteau elibera?

— Nu sunt eu aceea, îi spuse Luce cu tristețe.

Daniel îi luă mâinile într-ale sale. Luce se topi puțin.

— Sigur că ești tu, spuse el. Mereu ești tu.

— Nu, spuse Luce. Nu e drept față de ea, nu ești corect. În plus, Daniel, e afurisită.

— Despre cine vorbești?

Arăta ca și cum nu se putea decide dacă să o ia în serios sau să râdă.

Luce zări cu coada ochiului o siluetă în alb îndreptându-se spre ei din spatele casei.

Lucinda.

Venea la întâlnirea cu Daniel. Se pornise devreme. Pe bilețul scria ora nouă – cel puțin, scrisese ora nouă înainte să arunce Luce bucățelele în foc.

Lui Luce începu să-i bată inima. Nu trebuia să fie prinsă aici la sosirea Lucindei. Și totuși, nu-l putea părăsi pe Daniel așa devreme.

— De ce o iubești? Cuvintele îi ieșiră pe gură dintr-o suflare. Ce te face să te

îndrăgostești de ea, Daniel?

Daniel își puse mâna pe umărul ei. Era o senzație minunată.

— Ia-o mai ușor, zise el. Abia ne-am cunoscut, dar pot să-ți promit că nu iubesc pe nimeni altcineva decât...

— Hei, tu! Slujnico! Lucinda îi zărise și, judecând după tonul ei, nu era prea încântată de situație. Începu să alerge spre foișor, blestemându-și rochia, umezeala ierbii și pe Luce. Ce-ai făcut cu scrisoarea mea, fetițo?

— F-fata aia care vine înapoi, se bâlbâi Luce, sunt eu, într-un fel. Sunt ea. Ne iubești pe amândouă și trebuie să înțeleg...

Daniel se întoarse să o privească pe Lucinda, cea pe care o iubise – sau avea să o iubească – în acea epocă. Acum, îi vedea bine chipul. Putea să vadă că erau două la fel.

Când întoarse capul spre Luce, mâna pe care și-o pusese pe umărul ei începu să tremure.

— Ești tu, cealaltă! Ce-ai făcut? Cum ai făcut asta?

— Hei, tu! Fetițo! Lucinda văzuse mâna lui Daniel pe umărul lui Luce. Întregul chip i se schimonosise de ciudă. Știam eu! țipă ea, iuțind pasul. Stai departe de el, târfo!

Luce se simțea cuprinsă de un val de panică. Acum, nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să fugă. Dar, mai întâi, atinse obrazul lui Daniel.

— Este dragoste? Sau e doar blestemul care ne unește?

— E dragoste, spuse el fără suflare. Nu știi asta?

Se desprinsese din strânsoarea lui și se îndepărtă, alergând cât o țineau puterile de-a lungul pajiștii, înapoi prin crângul de mesteceni argintii, înapoi la ierburile înalte unde sosise la început. Picioarele i se împleticiră, și se împiedică, prăbușindu-se cu fața la pământ. Totul o durea. Și era furioasă. Clocotea de furie. Furie pe Lucinda, pentru că era așa de afurisită. Pe Daniel, pentru felul cum se îndrăgostise fără să gândească. Pe propria neputință de a face ceva care să schimbe cât de cât lucrurile. Lucinda tot avea să moară – prezența lui Luce aici nu conta câtuși de puțin. Scoase un geamăt de frustrare, lovind pământul cu pumnii.

— Hai, liniștește-te!

O mână micuță de piatră o mângâia pe spate. Luce o dădu la o parte scuturându-se.

— Lasă-mă-n pace, Bill.

— Hei, a fost un gest curajos. Chiar ai intrat în tranșee de data asta. Dar acum s-a terminat, conchise Bill dând din umeri.

Luce se ridică și îi aruncă o privire ucigătoare. Expresia lui îngâmfată o făcu să-și dorească să se întoarcă și să-i spună Lucindei cine era ea cu adevărat – să-i spună cum stăteau lucrurile.

— Nu. Luce se ridică. Nu s-a terminat!

Bill o trase înapoi la pământ. Era uluitor de puternic pentru o creatură așa de micuță.

— Oh, ba da, s-a terminat. Haide, treci în mesager.

Luce se întoarse să privească locul spre care arăta Bill. Nici măcar nu observase portalul dens și negru plutind chiar în fața ochilor ei. Mirosul său stătut îi provocă greață.

— Nu.

— Ba da, spuse Bill.

— În primul rând, tu ești cel care mi-a spus să o iau mai ușor.

— Uite, lasă-mă să-ți fac un rezumat. Ești o afurisită în viața asta, iar lui Daniel nu-i pasă. Acum vine surpriza! Îți face curte câteva săptămâni la rând și faceți și schimb de flori. Un sărut pasional și abracadabra! OK? În rest, nu mai e mare lucru de văzut.

— Tu nu înțelegi.

— Ce? Nu înțeleg că cei din epoca victoriană sunt învechiți ca un pod și plictisitori ca un tapet decojit? Haide, dacă tot te plimbi în zigzag prin trecutul tău, măcar fă călătoria asta să merite. Hai să punctăm niște aspecte esențiale.

Luce nu se urni.

— Există vreo cale să te fac să dispari?

— Chiar trebuie să te îndes în mesagerul ăsta ca pe o pisică într-o valiză? Să ne

mișcăm odată!

— Trebuie să văd că pe mine mă iubește, și nu doar vreo proiecție de-a mea, indusă de vreun blestem de care este legat. Trebuie să simt că există ceva mai puternic care ne ține uniți. Ceva real.

Bill luă un loc pe iarbă lângă Luce. Apoi, păru să se gândească mai bine și se târî de-a dreptul în poala ei. Inițial, Luce voia să îl strivească, pe el și pe muștele care bâzâiau în jurul capului lui, dar când Bill își ridică privirea spre ea, i se păru că era sincer.

— Scumpo, nu-i momentul să te gândești acum dacă Daniel te iubește pentru ceea ce ești. Sunteți suflete-pereche, ce naiba! Voi doi ați inventat expresia. Nu trebuie să mai întârzi pe aici ca să te convingi. Lucrul ăsta se întâmplă în fiecare existență.

— Ce?

— Vrei să vezi dragostea adevărată?

Luce încuviință din cap.

— Haide!

Bill o trase în sus. Mesagerul plutea în fața lor și începu să își schimbe forma, până ajunse să semene cu un cort care se unduiește. Bill zbură în aer, își agăță degetul de o clanță invizibilă și trase. Mesagerul se remodelă, coborându-se ca un pod mobil, până când Luce nu mai văzu altceva decât un tunel întunecat.

Luce aruncă o privire înapoi, spre Daniel și Lucinda, dar nu-i putea vedea – doar contururile lor, pete de culoare apropiindu-se una de alta.

Bill își mișcă energic mâna liberă în pântecul mesagerului.

— Intră acum!

Iar ea intră.

Capitolul 8

Vedere de deasupra aripilor

Helston, Anglia, 26 Iulie 1854

Hainele lui Daniel erau decolorate de soare, iar pe obraz i se întărise nisipul de pe plaja pustie din Cornwall, unde se trezise. Putea să fi trecut o zi, o săptămână, o lună de când era acolo, afară, rătăcind singur. Oricât de mult timp ar fi trecut, îl petrecuse în întregime pedepsindu-se pentru greșeala făcută.

Faptul că se întâlnise în felul acela cu Lucinda, la croitorie, fusese o eroare atât de gravă, încât îi ardea sufletul ori de câte ori se gândea la asta.

Și nu se putea abține să nu se gândească la cele întâmplate.

Buzele ei cărnoase, rozalii, rotunjindu-se în jurul cuvintelor: Cred că te cunosc. Te rog, așteaptă.

Atât de fermecătoare și atât de periculoase.

Of, de ce nu fusese ceva neînsemnat? Un schimb de replici scurt într-un stadiu avansat al perioadei de curtare. Atunci poate că n-ar mai fi contat atât de mult. Dar o primă întâlnire! Lucinda Biscoe pusese mai întâi ochii pe el, pe acel Daniel nepotrivit. El ar fi putut să pună totul în pericol. Ar fi putut deforma trecutul atât de rău, încât Luce a lui ar fi putut muri, transformată în așa fel încât să nu mai poată fi recunoscută vreodată... Dar nici vorbă. Dacă s-ar fi întâmplat asta, n-ar mai fi avut-o pe Luce a lui în memorie.

Timpul s-ar fi repliat, iar el nu ar mai fi simțit niciun regret pentru faptul că Luce a lui avea să fie diferită.

Versiunea lui din trecut trebuie să-i fi răspuns Lucindei Biscoe într-un mod care să fi acoperit greșeala lui Daniel. Nu putea să își amintească exact cum începuse povestea lor, doar cum se sfârșise. Dar, lăsând asta la o parte, nu s-ar fi apropiat câtuși de puțin de sinele lui din trecut pentru a-l preveni, de teamă să nu nimerească din nou peste Lucinda i să strice și mai mult lucrurile. Tot ce putea face era să se dea la o parte și să aștepte să se așeze lucrurile.

Era obișnuit cu veșnicia, dar asta fusese ladul.

Daniel pierdu noțiunea timpului, lăsându-l să se dizolve în sunetele oceanului adus la mal. Măcar pentru scurt timp.

Ar fi putut foarte bine să își reia căutarea, pășind într-un mesager și urmărind-o pe Luce în următoarea existență pe care o vizita. Dar, dintr-un motiv neștiut, rămânea blocat în Helston, așteptând ca viața Lucindei Biscoe să se încheie acolo.

Când se trezi în seara aceea sub cerul brăzdat de nori purpurii, Daniel simți. Era miezul verii. Noaptea în care ea avea să moară. Își curăță nisipul de pe piele și încercă o tandrețe ciudată în aripile ascunse. Inima îi zvâcnea la fiecare bătaie.

Era momentul.

Moartea Lucindei nu avea să se petreacă înainte de asfințit.

Avatarul lui Daniel probabil că era singur, în salonul familiei Constance. O desena pe Lucinda Biscoe pentru ultima dată. Bagajele lui erau așezate afară, la ușă, fără să conțină nimic, ca de obicei, în afară de trusa cu creioane, legată în piele, câteva blocuri de desen, cartea lui despre Privitori și o pereche de pantofi de rezervă. Chiar plănuiise să ia vaporul în dimineața următoare. Ce minciună!

Rar era Daniel sincer cu sine însuși în clipele care se scurgeau până la moartea ei. Mereu se pierdea în dragostea lui.

De fiecare dată se amăgea, se îmbăta cu prezența ei și uita ce trebuia să se întâmple.

Își amintea foarte bine cum se încheiase totul în existența din Helston. Negase faptul că ea trebuia să moară până în clipa în care o împinsese în draperiile de catifea rubinie și o trimisese pe tărâmul uitării cu un sărut.

Își blestemase soarta atunci; făcuse o scenă cumplită, încă simțea agonia, ca o urmă de fier încins pe piele. Și își amintea vizita.

Așteptând ca soarele să apună, stătea singur pe țărm și lăsa apa să îi sărute tălpile goale. Închise ochii și își întinse brațele, îngăduind aripilor sale să țâșnească din cicatricele de pe umeri. Se înfioiau în spatele lui, zbatându-se în vânt și oferindu-i o imponderabilitate care deocamdată îl liniștea. Putea să vadă cât de luminoase erau, din oglindirea lor în apă, cât de uriaș și de încrâncenat îl făceau să arate.

Uneori, când Daniel se simțea de neconsolat, refuza să-și elibereze aripile. În felul acesta se pedepsea singur. Profunda ușurare, sentimentul incredibil, palpabil de libertate, pe care le ofereau sufletului aripile lui desfăcute îi păreau false, ca un drog. În noaptea aceea însă, își permise acel freamăt.

Își îndoi genunchii pe nisip și se propulsă în aer.

Se întoarse rapid la câțiva centimetri de suprafața apei, astfel încât să rămână cu spatele la ocean, cu brațele întinse sub el ca o splendidă plută strălucitoare.

Atinse în zbor suprafața apei, întinzându-și mușchii la fiecare bătaie prelungă de aripi, alunecând pe valuri până când apa turcoaz deveni de un albastru glacial. Apoi plonjă în adâncuri. Aripile lui erau calde în locurile unde oceanul era rece, creând o urmă mică, violetă, care îl încercui.

Daniel adora să înoate. Răcoarea apei, bătaia imprevizibilă a curentului, felul cum oceanul și luna se sincronizau. Era una dintre puținele plăceri profane pe care le înțelegea cu adevărat. Dar cel mai mult adora să înoate cu Lucinda.

Cu fiecare bătaie din aripi, Daniel și-o imagina pe Lucinda lângă el, alunecând cu grație prin apă, ca de atâtea ori înainte, lăfăindu-se în lumina caldă, strălucitoare.

Când luna sclipi pe cerul întunecat, iar Daniel trecuse de coasta din Reykjavik, țâșni afară din apă. Drept în sus, bătând din aripi cu o sălbăticie care alungă frigul.

Vântul îi biciuia pieptul, uscându-l în decurs de câteva clipe, pe măsură ce se înălța tot mai mult în aer. Țâșni prin vălătuci groși de nori cenușii, după care se întoarse și începu să plutească de-a lungul coastei, sub întinderea Raiului înstelat.

Aripile lui fremătau libere, cu toată puterea, pătrunse de dragoste și de groază și de gânduri despre ea, încrețind apa de sub el până o făcu să sclipească precum diamantele. Prinse o viteză formidabilă în timp ce zbură înapoi, deasupra insulelor Feroe, de la un capăt la altul al Mării Irlandei, zbură de-a lungul Canalului Saint-Georges și reveni, în

sfârși, în Helston.

Cât de contrar naturii lui era să o privească pe fata pe care o iubea ivindu-se doar ca să moară!

Dar Daniel trebuia să vadă dincolo de acel moment și dincolo de acea durere. Trebuia să privească spre toate Lucindele ce aveau să vină după acel sacrificiu – și spre cea pe care urmărea, ultima Luce, cea care avea să pună capăt acelui ciclu blestemat.

Moartea Lucindei în noaptea aceea era singura cale prin care ei doi puteau să învingă, singura cale care le mai oferea o șansă.

Când sosi pe domeniul familiei Constance, casa era întunecată, iar aerul, încins și încremenit.

Își ascunse aripile aproape de corp, încetinindu-și coborârea de-a lungul laturii de sud a proprietății. Văzu acoperișul alb al foișorului, care oferea o vedere maiestuoasă asupra grădinilor. Văzu aleea cu prundiș, luminată de lună, pe care ea trebuia să fi călcat cu numai câteva clipe în urmă, furișându-se din casa vecină a tatălui ei, după ce toată lumea se culcase. Cămașa ei de noapte, acoperită de o pelerină lungă și neagră, pudoarea ei uitată în graba de a-l găsi.

Iar acolo, lumina din salon, acel unic candelabru care o atrăsese spre el. Draperiile erau ușor despărțite. Suficient pentru ca Daniel să privească înăuntru fără a risca să fie văzut.

Ajunse la fereastra salonului de la etajul al doilea al casei enorme și își lăsă aripile să bată ușor, plutind afară ca un spion.

Măcar ea era acolo? Inspiră încet, își lăsă aripile să se umple de aer și își lipi fața de geam.

Era doar Daniel, desenând febril schițe pe blocul său de desen, într-un colț. Avatarul său din trecut arăta epuizat și deznădăjduit. Își putea aminti sentimentul cu exactitate, urmărind ticăitul sumbru al ceasului din perete, așteptând în fiecare clipă ca ea să dea buzna pe ușă. Fusese atât de uluit când ea se strecurase în spatele lui, în tăcere, parcă de undeva din spatele perdelelor.

La fel de uluit era și acum.

Frumusețea ei era mai presus de cele mai nerealiste așteptări pe care și le făcuse în noaptea aceea. În orice noapte. Obrajii ei erau îmbujorați de dragostea pe care o simțea, fără însă a o înțelege. Părul negru i se desprindea din coada lungă, magnifică. Minunata transparentă a cămășii ei de noapte, ca o pânză de păianjen plutind pe tot cuprinsul pielii aceleia desăvârșite.

Chiar atunci, avatarul lui se ridică și se întoarse rapid. Când văzu acea creatură superbă în fața lui, i se citi durerea pe chip.

Dacă ar fi putut să facă ceva, să își ajute avatarul să treacă prin asta, ar fi făcut. Dar nu putea decât să-i citească pe buze.

Ce cauți aici?

Luce se apropie mai mult, iar obrajii i se îmbujorară. Cei doi erau împreună ca niște magneți, atrași, preț de o clipă, cu o forță mai presus decât ei și respinși cu o putere aproape egală, în următoarea.

Daniel plana în jurul casei, măcinat de suferință.

Nu putea să privească. Trebuia să privească.

Felul cum își întinseră brațele unul spre celălalt era un preambul al clipei în care pielea lui o atinse pe a ei. Apoi se lăsară amândoi cuprinși subit de o pasiune lacomă. Nici măcar nu se sărutau, doar vorbeau. Când buzele aproape că li se atinseră, când sufletele aproape că li se atinseră, trupurile lor fură înconjurate de o aură arzătoare, pură, albă și fierbinte, de care niciunul din ei nu era conștient.

Era ceva la care Daniel nu mai asistase din afară.

Asta căuta Luce? O dovadă vizuală a faptului că dragostea lor era autentică? Pentru Daniel, dragostea lor era parte din el în aceeași măsură ca aripile. Dar lucrurile trebuiau să fie diferite pentru Luce. Ea nu avea acces la splendoarea lubirii lor. Doar la sfârșitul ei înflăcărat.

Fiecare moment era o revelație profundă. Își lipi obrazul de geam, oftând. Înăuntru,

sinele său din trecut ceda, pierzându-și hotărârea, care, oricum, fusese de la bun început o prefăcătorie. Bagajele lui erau făcute, dar Lucinda era cea care trebuia să plece.

Acum, versiunea lui din trecut o luă în brațe. Daniel putea mirosi parfumul dulce și intens al pielii ei, chiar și printr-o fereastră. Se invidia pe sine, pe cel care îi săruta gâtul, trecându-și mâinile pe spatele ei. Dorința lui era atât de intensă, încât ar fi putut zgudui fereastra dacă nu și-ar fi impus să se abțină.

O, întârzie sfârșitul, îi porunci versiunii sale anterioare, și clipa asta să mai dureze un pic. Încă un sărut. Încă o atingere dulce înainte să se zguduie camera, iar mesagerii să înceapă să tremure în umbrele lor.

Geamul se încălzi sub apăsarea obrazului său. Se întâmpla. Voia să închidă ochii, dar nu putea. Lucinda se crispă în brațele versiunii lui din trecut. Fața i se schimonosi de durere. Își ridică privirea, iar ochii i se făcură mari de uimire la vederea umbrelor ce dansau pe tavan. Revelația, pe jumătate încolțită în minte, a unui ceva nedefinit era deja mai mult decât putea suporta.

Țipă.

Și explodează într-o coloană de flăcări strălucitoare.

În cameră, sinele timpuriu al lui Daniel fusese izbit de perete. Căzuse și zăcea chircit, nimic mai mult decât umbra unui bărbat. Își îngropă fața în covor și începu să tremure.

Afară, Daniel privea focul urcând în aer, pe pereți, cuprins de o groază pe care nu reușise să o simtă până atunci. Focul sfârâi ca un sos ce fierbe într-o tigaie, iar apoi dispăru, nelăsând nicio urmă din Luce.

Miraculos. Fiecare por din trupul lui Daniel era cuprins de frisoane. Ar fi considerat spectacolul morții Lucindei aproape frumos, dacă nu l-ar fi distrus pe sinele său din trecut.

Versiunea lui din trecut se ridică ușor în picioare. Gura i se deschise, iar aripile îi țâșniră din fracul negru, ocupând aproape întreaga cameră. Își ridică pumnii spre cer și urlă.

Afară, Daniel nu mai putea suporta. Lovi fereastra cu aripile, împrăștiind cioburi de sticlă în noapte. Apoi intră rapid prin gaura zimțată.

— Ce cauți aici? spuse fără suflare versiunea lui din trecut, cu obrajii înecați într-un șuvoi de lacrimi.

Cu cele două perechi de aripi desfăcute, aproape că nu mai rămânea loc în salonul imens. Strânsesă pe cât posibil din umeri pentru a le îndepărta. Cunoșteau amândoi pericolul atingerii.

— Am privit totul, spuse Daniel.

— Ai făcut... ce? Te-ai întors ca să privești?

Versiunea lui anterioară își aruncă brațele și aripile în lături. Asta vrei să vezi?

Adâncimile suferinței sale erau dureros de limpezi.

— Trebuia să se întâmple asta, Daniel.

— Nu mă duce pe mine cu vorba! Să nu-ndrăznești! Ai început să ascuți din nou de sfaturile lui Cam?

— Nu! Aproape răcni Daniel către sinele său din trecut. Ascultă! Există un timp, nu prea îndepărtat de acum, când vom avea o șansă să schimbăm regulile acestui joc. Ceva s-a schimbat, iar lucrurile sunt diferite. Un timp în care vom avea o șansă să nu o mai luăm mereu de la capăt. În care Lucinda ar putea, în sfârșit...

— Să întrerupă ciclul? șopti avatarul lui timpuriu.

— Da. Daniel începea să se simtă amețit. Cineva era în plus. Venise timpul să plece. O să dureze ceva, îl anunță el, întorcându-se în clipa când ajunsese la fereastră. Dar nu-ți pierde speranța.

Apoi, Daniel alunecă prin fereastra spartă. Cuvintele sale – nu-ți pierde speranța – îi răsunau în minte în timp ce își luă zborul pe cer, cufundându-se în tenebrele nopții.

Capitolul 9

Și îi dăm bătaie

Tahiti, Polinezia Franceză, 11 Decembrie 1775

Luce se trezi legănându-se pe o grindă de lemn crăpată.

Scârțâia când se înclina la stânga, iar apoi scârțâia din nou când se mișca foarte încet spre dreapta. Legănarea era constantă și fără sfârșit, de parcă grinda era prinsă de un pendul foarte scurt.

Un vânt fierbinte îi suflă părul peste față zburându-i boneta de slujnică de pe cap. Grinda de sub ea se legănă din nou, iar tălpile îi alunecă. Căzu de pe grindă și abia reuși să se prindă de ea, înainte să se rostogolească pe jos.

Unde se afla? În fața ei era albastrul nemărginit al cerului liber. Iar un albastru mai închis colora ceea ce părea a fi orizontul. Își plecă privirea.

Se afla incredibil de sus.

Un stâlp mustind de apă se întindea la vreo treizeci și cinci de metri dedesubtul ei, terminându-se într-o punte de lemn. Oh! Era un catarg. Luce stătea pe verga cea mai înaltă a unei imense corăbii cu pânze.

O imensă corabie cu pânze, naufragiată chiar lângă coasta unei insule cu țărături negre.

Prova se izbise violent de un grup de roci vulcanice ascuțite care o redusese la un morman haotic de pulbere. Vela mare era sfâșiată, bucăți zdrențuite de pânză roșatică legănându-se ușor în vânt. Aerul avea mirosul dimineții după o furtună puternică, dar corabia aceea era atât de deteriorată, încât părea să fi fost acolo de ani de zile.

Ori de câte ori valurile izbeau malurile cu nisip negru, apa din spărturile stâncilor sărea zeci de metri mai sus. Valurile făceau epava – și grinda de care se agățase Luce – să se încline atât de puternic, încât simți că i se face rău.

Cum avea să coboare? Cum avea să ajungă pe țărm?

— Aha! Iată cine a poposit ca o un cintezo! pe prăjină.

Vocea lui Bill se auzi peste valurile care se ciocneau de mal. Se iși în vârful vergii putrede a corăbiei, pășind de-a lungul ei, cu brațele întinse în lături, de parcă ar fi făcut echilibristică.

— Unde suntem?

Luce era prea speriată ca să facă vreo mișcare bruscă.

Bill își umplu lacom plămânii cu aer.

— Nu simți gustul? Coasta de nord a insulei Tahiti! Se trânti lângă Luce, își întinse picioarele îndesate, ridicându-și brațele scurte și cenușii, și își duse mâinile la ceafă. Nu-i așa că suntem în Paradis?

— Cred că o să vomit.

— Prostii. Nu trebuie decât să te obișnuiești.

— Cum am ajuns...

Luce căută din nou un mesager din priviri. Nu vedea nici măcar o umbră, doar albastrul pur și nesfârșit al cerului pustiu.

— M-am îngrijit de partea de logistică în locul tău. Consideră-mă agentul tău de turism și gândește-te că ești în vacanță!

— Nu suntem în vacanță, Bill.

— Nu suntem? Credeam că facem Marele Tur al Dragostei. Își frecă fruntea și câteva cojițe pietroase i se desprinseseră de pe scalp. Sau am înțeles eu greșit?

— Unde sunt Lucinda și Daniel?

— Stai așa! Pluti în aer în fața lui Luce. Nu vrei să te delectezi cu puțină istorie?

Luce îl ignoră și se năpusti spre catarg. Întinse un picior tremurător spre traversa cea mai înaltă care se ivi din spatele catargului.

— Nu vrei măcar o mână de ajutor?

Își ținu respirația și încercă să nu privească în jos, în timp ce talpa îi alunecă de pe traversa de lemn pentru a treia oară. În final, înghiți în sec și se întinse spre gheara rece și dură pe care i-o oferise Bill.

După ce apucă mâna lui Bill, acesta o trase spre el, ajutând-o să coboare de pe catarg. Luce gemu când vântul umed îi biciui fața, ridicându-i poalele rochiei în jurul mijlocului. Închise ochii și așteptă să se prăbușească sub puntea putredă.

Dar nu i se întâmplă nimic.

Auzi un trosc și își simți corpul prins în aer. Deschise ochii. Aripile îndesate ale lui Bill se desfăcură și își luară avânt. Îi susținea greutatea cu o singură mână, purtând-o încet spre țărm. Era miraculos cât de sprinten și de ușor era. Luce se miră că se simțea atât de relaxată – cumva, senzația de zbor devenise ceva firesc acum.

Daniel. În timp ce se afla în aer, dorința de a fi cu el o copleși. Își dorea să îi audă vocea și să simtă gustul buzelor lui. Luce nu se mai putea gândi la nimic altceva. Ce n-ar fi dat să se trezească în brațele lui chiar atunci!

Oricât de fericit fusese să o vadă, acel Daniel pe care îl întâlnise la Helston nu o cunoscuse cu adevărat. Nu așa cum o cunoștea Daniel al ei. Oare unde era acum?

— Te simți mai bine? o întreabă Bill.

— Ce căutăm aici? îl întreabă Luce în timp ce zburau deasupra apei.

Oceanul era atât de limpede, că putea să vadă umbre negre mișcându-se pe sub apă, înotând cu ușurință, îndreptându-se spre țărm.

— Vezi acel palmier? Bill își aținti gheara liberă în față. Cel mai înalt, al treilea de la spărtura din bancul de nisip.

Luce încuviință din cap, mijindu-și ochii.

— Acolo și-a construit coliba tatăl tău din această viață.

— Cea mai draguță de pe plajă.

Bill tuși.

— De fapt, e singura colibă de pe plajă. Englezii nici măcar n-au descoperit partea asta din insulă. Așa că, atunci când tăticul tău era plecat la pescuit, tu și Daniel aveți toată casa la dispoziție.

— Eu și Daniel... am locuit aici... împreună?

Ținându-se de mână, Luce și Bill coborâră pe mal cu grația suavă a doi dansatori într-un *pas de deux*. Luce fu recunoscătoare – și un pic șocată – pentru blândețea de care Bill dăduse dovadă când o coborâse de pe catargul corăbiei, dar imediat ce simți sub picioare pământul, își retrase mâna din gheara lui murdară și și-o șterse de șorț.

Locul era absolut superb. Apele cristaline scăldau frumoasele plaje acoperite cu nisip negru. Crângurile de palmieri și citrice se aplecau deasupra coastei, sub greutatea fructelor portocalii strălucitoare. Dincolo de copaci, aburi joși se înălțau din negurile pădurii tropicale, brăzdați de cascade de-o parte și de alta. Vântul blând aducea din depărtare mirosul de hibiscus. Era greu de imaginat să-ți petreci o vacanță aici, darămite o viață întreagă.

— Tu ai trăit aici. Bill începu să se plimbe de-a lungul litoralului, lăsând urme micuțe de unghii în nisipul întunecat. Tatăl tău și toți ceilalți zece băștinași, care au trăit pe o distanță ce putea fi parcursă în canoe, îți spuneau – ei bine, ceva de genul Lulu.

Luce mergea repede ca să țină pasul cu Bill, suflecându-și poalele suprapuse ale rochiei sale de servitoare din Helston, pentru a nu le târî prin nisip. Se opri și făcu o mutră bosumflată.

— Ce? zise Bill. Cred că Lulu sună dragălaș. Lulululululu.

— Încetează!

— Oricum, Daniel era un fel de explorator șarlatan. Vezi corabia aia de-acolo? Prietenul tău expert a furat-o din dana personală a lui George al III-lea. Privi în spate la corabia naufragiată. Dar o să mai treacă doi ani până când căpitanul Bligh și echipajul lui răzvrătit vor da de urmele lui Daniel aici, iar până atunci... știi tu.

Luce înghiți în sec. Daniel avea să fie plecat de mult, pentru că Lucinda avea să fie moartă de mult.

Ajunseră într-un loc unde palmierii se răriseră. Un râu sălcii curgea involburat între ocean și micul iaz cu apă dulce de pe insulă. Luce se strecură printre câteva pietre netede pentru a trece apa. Transpira în jupele ei și se gândea să își scoată rochia sufocantă și să

se cufunde drept în ocean.

— Cât timp am la dispoziție cu Lulu? Întrebă ea. Înainte să se întâmple.

Bill își ridică mâinile.

— Credeam că nu voiai decât să ai dovada că dragostea pe care o împărtășești cu Daniel este adevărată.

— Vreau.

— Nu o să-ți trebuiască mai mult de zece minute pentru asta.

Ajunseră la o cărare scurtă, mărginită de orhidee, care șerpuia spre o altă plajă virgină. O colibă mică, cu acoperiș de paie, se înălța pe piloni lângă marginea apei de un albastru-deschis. În spatele colibei fremăta un palmier. Bill se așează deasupra umărului ei, plutind în aer.

— Ia privește-o!

Gheara lui din piatră arăta spre palmier.

Luce privi cu teamă o pereche de picioare ivindu-se de sus, dintre frunzele unduitoare ale copacului. Apoi, o fată care nu purta mai nimic, în afară de o fustă împletită și de o ghirlandă de flori imensă, aruncă patru nuci de cocos maro și păroase pe nisip, înainte să coboare iute de pe trunchiul noduros.

Părul lung și desfăcut capta diamante de lumină solară în șuvițele sale întunecate. Luce cunoștea perfect senzația aceea, felul în care părul îi gâdila brațele în timp ce se unduia peste mijlocul ei. Soarele dăduse pielii lui Lulu o tentă auriu-maronie – mai închisă decât fusese pielea lui Luce vreodată, chiar și atunci când petrecuse o vară întreagă la casa bunicii ei, de pe plaja din Biloxi – iar pe chip și pe brațe avea tatuaje întunecate, geometrice. Ea se regăsea acum undeva între Luce cea complet de nerecunoscut și Luce cea în formă pură.

— Uau, șopti Luce în timp ce Bill o trase de mână ca să se adăpostească în spatele unui copac cu frunze dese și cu flori purpurii.

— Hei... Au! Ce facem?

Te conduc spre un punct de observație mai sigur.

Bill o trase din nou în sus, prin aer, până când se ridicară peste umbrarul de frunze. După ce trecură pe deasupra copacilor, o duse în zbor la o creangă înaltă și robustă și se așează acolo, iar ea putu să vadă întreaga plajă.

— Lulu!

Vocea îi pătrunse lui Luce în piele și îi străpunse inima.

Vocea lui Daniel. O chema. Avea nevoie de ea. Luce se mișcă în direcția sunetului. Nici măcar nu observase că începuse să se ridice de pe creanga înaltă, de parcă ar fi putut să părăsească pur și simplu vârful copacului și să zboare spre el – până când Bill o prinse de cot.

— De ce crezi că a trebuit să-ți târăsc fundul ăla până aici! Nu cu tine vorbește. Vorbește cu ea.

— Oh! Luce se trânti la loc, cu ciudă. Ai dreptate.

Fata cu nucile de cocos, Lulu, alerga pe nisipul negru, iar Daniel gonia spre ea din josul plajei.

Avea bustul gol, bronzat și musculos, și purta doar niște pantaloni bleumarin, un pic zdrențuiți la margini. Apa mării strălucea pe pielea lui, după o baie în ocean. Tălpile lui desculțe ridicau nisipul în urma lor. Luce invidia apa, invidia nisipul. Invidia tot ce apuca să îl atingă pe Daniel, cât timp ea stătea ascunsă în acel copac. Cel mai mult își invidia avatarul din trecut.

În timp ce alerga spre Lulu, Daniel arăta mult mai fericit și mai în largul lui decât își amintea Luce să-l fi văzut vreodată. Îi venea să plângă.

Ajunseră unul în dreptul celuilalt. Lulu își aruncă brațele în jurul lui, iar el o îmbrățișă, învârtind-o în aer. Apoi o lăsă jos și o copleși cu sărutări ce porneau de la vârfurile degetelor și ajungeau pe antebrațe, până la umeri, gât, și gură.

Bill se lăsă pe spate, atingând umărul lui Luce.

— Trezește-mă când ajung la chestii mai interesante, spuse el căscând.

— Perversule!

Își dorea să-l lovească, dar nu voia să-l atingă.

— Mă refer la tatuaje, cap sec. Îmi plac tatuajele, OK?

Când Luce privi din nou spre cuplul de pe plajă, Lulu îl conducea pe Daniel către o rogojină împletită care era întinsă pe nisip, nu departe de colibă. Daniel trase o maceta scurtă din cureaua de la pantaloni și o înfipse într-una din nucile de cocos. După câteva lovituri, despică vârful și îi întinse restul lui Lulu. Aceasta bău cu poftă, iar laptele i se prelinse din colțurile gurii. Daniel culese picăturile cu săruturi.

— Nu e niciun tatuaj, ei doar...

Luce se întrerupse când își văzu avatarul dispărând în colibă. Lulu reapăru după o clipă, aducând un pachetel legat în frunze de palmier. Scoase o unealtă care arăta ca un pieptene de lemn. Țepii luceau în lumina soarelui, de parcă ar fi avut ascuțimea unui ac.

Daniel se întinse pe rogojină, urmărind-o pe Lulu cum cufundă pieptenele într-o scoică lată, netedă, umplută cu o pudră neagră.

Lulu îl sărută scurt, iar apoi se apucă de lucru.

Apăsă pieptenele în pielea lui, începând cu sternul. Lucra rapid, apăsând tare și iute și, ori de câte ori mișca pieptenele, lăsa o pată de pigment negru tatuat pe pielea lui. Luce începu să distingă un desen: o platoșă mică, ce avea un model de șah. Avea să îi acopere tot pieptul. Singura dată când Luce își făcuse drum la un salon de tatuaje fusese demult, în New Hampshire, împreună cu Callie, care voia o inimioară roz pe șold. Nu durase mai mult de un minut, iar Callie zbierase tot timpul. Aici însă, Daniel ședea tăcut, fără să facă pic de zgomot, fără să își desprindă ochii de pe Lulu.

Dură mult timp, iar Luce simțea cum i se preling broboane de sudoare pe o porțiune mică a spatelui, în timp ce privea.

— Ei? Ce zici de-asta? o înghionti Bill. Ți-am promis să-ți arăt dragostea sau nu?

— Bineînțeles, par să fie îndrăgostiți. Luce ridică din umeri. Dar...

— Dar ce? Ai idee cât de tare doare chestia aia? Uită-te la fața tipului și vei crede că împunsăturile alea sunt ca mângâierea unei brize ușoare.

Luce se zvârcoli pe creangă.

— Asta-i morala? Că durerea înseamnă dragoste?

— Tu să-mi spui, zise Bill. S-ar putea să fii uimită să auzi asta, dar femeile nu se năpustesc la ușa lui Bill.

— Vreau să spun, dacă mi-aș tatua numele lui Daniel pe corp, asta ar însemna că-l iubesc mai mult decât îl iubesc deja?

— E un simbol, Luce. Bill scoase un oftat răgușit. Păi gândește-te la simbol. Privește lucrurile în felul ăsta: Daniel e primul băiat arătos pe care l-a văzut Lulu vreodată. Până să fie purtat de ape la țărm, cu câteva luni înainte, întreaga lume a fetei ăsteia se reducea la taică-său și la câțiva băștinași grăsani.

— Ea e Miranda, spuse Luce, amintindu-și povestea de dragoste din Furtuna, pe care o citise la seminarul despre Shakespeare din clasa a zecea.

— Foarte civilizat din partea ta, își țuguie Bill buzele aprobator. Chiar sunt ca Ferdinand și Miranda: străinul chipeș naufragiază pe țărmurile ei...

— Atunci se înțelege de ce Lulu s-a îndrăgostit la prima vedere, murmură Luce.

Tocmai de asta se temea: aceeași dragoste necugetată, care o deranjase în Helston.

— Corect, zise Bill. N-avea de ales decât să se îndrăgostească de el. Dar interesant aici e Daniel. Vezi tu, el nu trebuia să o învețe să țeară o pânză de corabie, sau să câștige încrederea tatălui ei pescuind și punând la păstrare tot peștele prins în sezon, sau, proba ca – Bill arată spre îndrăgostiții de pe plajă – să fie de acord să își tatueze tot corpul conform obiceiului. Lui Daniel i-ar fi fost suficient doar să apară. Lulu l-ar fi iubit oricum.

— O face pentru că... gândi Luce cu voce tare. Pentru că vrea să-i câștige dragostea. Pentru că altfel nu ar face decât să profite de avantajele blestemului lor. Pentru că, indiferent de natura ciclului de care sunt legați, dragostea lui pentru ea este... adevărată.

Atunci, de ce nu era Luce pe deplin convinsă?

Pe plajă, Daniel se ridică. O apucă pe Lulu de umeri și începu să o sărute tandru.

Pieptul îi sângera de la tatuaj, dar niciunul dintre ei nu părea să observe. Buzele abia li se despărteau și nu-și luau ochii unul de la celălalt.

— Vreau să plec acum, îi spuse brusc Luce lui Bill.

— Pe bune?

Bill clipi, ridicându-se pe creanga copacului, uimit parcă de cuvintele fetei.

— Da, pe bune. Am înțeles ce trebuia să înțeleg venind aici și sunt pregătită să merg mai departe. Chiar acum.

Încercă să se ridice la rândul ei, dar creanga se înclină sub greutatea ei.

— Ăăă, OK. Bill o apucă de braț pentru a-i reda echilibrul, încotro?

— Nu știu, dar hai să ne grăbim. Soarele cobora pe cerul din spatele lor, prelungind umbrele îndrăgostiților pe nisip, te rog. Vreau să mă agăț și eu măcar de o amintire frumoasă. Nu vreau să o văd murind.

Fața lui Bill arăta iritată și confuză, dar nu spuse nimic.

Luce nu mai putea aștepta. Închise ochii și își lăsă dorința să cheme un mesager. Când îi deschise din nou, zări un freamăt în umbra unui pom din apropiere, în care creștea fructul pasiunii. Se concentrează, invocându-l cu toate forțele, până când mesagerul începu să tremure.

— Hai odată, spuse ea scrâșnind din dinți.

Într-un final, mesagerul se eliberă, părăsi copacul ca o săgeată și pluti în aer, până ajunse în dreptul ei.

— Ia-o ușor, zise Bill plutind deasupra crengii. Disperarea și călătoria prin mesager nu fac casă bună. La fel ca ciocolata și castraveții murați.

Luce se holbă la el.

— Adică nu dispera atât de tare, încât să pierzi din vedere ce vrei.

— Vreau să plec de aici, spuse Luce, dar, oricât se străduia, nu putea ademeni umbra să ia o formă stabilă. Nu se mai uita la îndrăgostiții de pe plajă, dar, oricum, simțea întinericul strângându-se pe cerul de deasupra plajei. Nu erau nori de ploaie. Mă ajuți, Bill?

Bill oftă, îndreptându-se către masa întunecată din aer și atrăgând-o spre el.

— Îți dai seama că este umbra ta. Eu o manevrez, dar este mesagerul și trecutul tău.

Luce dădu aprobator din cap.

— Ceea ce înseamnă că n-ai idee unde te duce, iar eu nu am nicio răspundere.

Luce încuviință iarăși din cap.

— Bine, atunci.

Modelă o parte a mesagerului până se întunecă; apoi prinse pata întunecată cu o gheară și trase de ea. Funcționa ca un fel de mâner. Duhoarea mucegaiului se revărsă în afară, făcând-o pe Luce să tușească.

— Da, și eu simt mirosul, zise Bill. Țasta-i unul vechi, îi făcu semn să o ia înainte. Doamnele mai întâi.

Prusia, 7 Ianuarie 1758

Un fulg de zăpadă sărută nasul lui Luce.

Apoi încă unul, și încă unul, și alții, până când o furtună de fulgi umplu aerul, iar întreaga lume deveni albă și rece. Răsuflă aburi în aerul înghețat.

Cumva, știuse că vor ajunge aici, chiar dacă nu era prea sigură ce însemna aici. Nu știa decât că cerul după-amiezii era întunecat de furtună, iar zăpada umedă îi pătrundea prin cizmele negre de piele, mușcându-i din degete și înghețând-o de frig până la os.

Se ducea la propria înmormântare.

Simțise asta chiar în momentul în care trecuse prin acel ultim mesager. Un frig care se apropia necruțător, ca un strat de gheață. Se trezi la porțile unui cimitir, unde totul era acoperit de zăpadă. În urma ei se afla o stradă mărginită de copaci, iar crengile despuiate zgâriau cerul din cositor. În fața ei era o movilă joasă de pământ acoperită de zăpadă, iar pietrele funerare și crucile ieșeau din marele alb ca niște dinți zimțați și murdari.

La câțiva centimetri de ea, cineva fluieră.

— Sigur ești pregătită pentru asta?

Bill părea să fi rămas fără suflare, de parcă abia o ajunsese din urmă.

— Da.

Buzele ei tremurau. Nu se întoarse până când Bill nu coborî lângă umerii ei.

— Poftim, spuse el oferindu-i un palton de nurcă. M-am gândit că o să-ți fie frig.

— De unde ai...

— L-am smuls de pe o muiere care se-ntorcea acasă de la piață. Nu-ți face griji, era destul de bine căptușită de la natură.

— Bill!

— Hei, aveai nevoie de ea, zise el ridicând din umeri. S-o porți sănătoasă.

Trecu paltonul gros peste umerii lui Luce, iar ea îl strânse pe lângă corp. Era incredibil de moale și de cald. O invadă un val de recunoștință; se întinse și îi apucă gheara, fără măcar să-i pese că era lipicioasă și rece.

— OK, spuse Bill strângându-i mâna.

Preț de o clipă, Luce simți o căldură stranie în vârfurile degetelor. Dar apoi, senzația dispăru și degetele lui Bill redeveniră reci ca piatra. Inspiră adânc, agitat.

— Ăăă... Ah, da! Prusia, la mijlocul secolului al XVIII-lea.

Locuiești într-un sătuc de pe malurile râului Handel. E foarte drăguț. Își curăță gâtul și scuipă un cocoloș mare de flegma, înainte să continue. Ar trebui să spun că... hmm, că ai mutit. Chiar ai, pur și simplu... ei bine...

— Bill? Își răsuci gâtul să îl privească așezat pe umărul ei, cu corpul aplecat în față. E OK, zise ea blând. Nu trebuie să-mi explici. Lasă-mă doar să... știi tu, să simt.

— Cred că e cel mai bine așa.

În timp ce Luce pășea în tăcere prin porțile cimitirului, Bill ezita. Ședea cu picioarele încrucișate deasupra unui altar năpădit de licheni, scrijelind pietrișul de sub el cu ghearele.

Luce își acoperi capul cu șalul, ca să își ascundă mai bine fața.

Sus, în față, erau oameni îndoliați, îmbrăcați în negru și sobri, atât de înghesuiți unii într-alții pentru a se încălzi, încât păreau chipul unic al durerii. Mai puțin o persoană.

Daniel stătea în spatele grupului, departe, la margine. Își ținea plecat capul blond și descoperit.

Nimeni nu vorbea cu Daniel și nici măcar nu se uita la el. Luce nu-și putea da seama dacă îl deranja că era trecut cu vederea sau dacă prefera asta.

Când ajunsese în spatele micii adunări, înmormântarea se apropia deja de sfârșit. Pe o piatră funerară netedă și cenușie era gravat un nume: Lucinda Miller. Un băiat care nu putea să aibă mai mult de doisprezece ani, cu părul negru, cu tenul palid și chipul înecat într-un șuvoi de lacrimi își ajută tatăl – tatăl ei din acea existență? – să ridice prima lopată cu pământ și să o arunce peste mormântul ei.

Bărbații aceia trebuiau să fi avut o legătură cu avatarul ei din trecut. Trebuiau să o fi iubit. În spatele lor plângeau femei și copii; Lucinda Muller trebuie să fi însemnat ceva și pentru ei. Poate că fusese totul pentru ei.

Dar Luce Price nu-i cunoștea pe acești oameni. Se simțea ciudat, oarecum stingherită, dându-și seama că ei nu aveau nicio importanță pentru ea, nici măcar atunci când le citea durerea pe chipurile schimonosite.

Daniel era singurul care conta cu adevărat pentru ea, singurul spre care voia să alerge și față de care trebuia să păstreze distanța.

El nu plângea. Nici măcar nu se uita la mormânt, ca toți ceilalți. Își ținea mâinile împreunate în față și privea în zare – nu spre cer, dar foarte departe. Ochii lui își schimbau culoarea din violet în cenușiu, de la o clipă la alta.

După ce membrii familiei aruncară câteva lopeți de pământ peste capacul sicriului, iar deasupra fură împrăștiate flori, participanții la înmormântare se risipiră întorcându-se înghețați de frig pe drumul principal. Se terminase.

Nu mai rămăsese decât Daniel. Inert precum cea care murise.

Luce se trase și ea înapoi, ascunzându-se în spatele unui mausoleu, la câteva

morminte depărtare, pentru a-i pândi următoarea mișcare.

Era ora amurgului și erau numai ei în cimitir. Daniel îngenunche lângă mormântul Lucindei. Zăpada cădea în vârtejuri peste cimitir, acoperind umerii lui Luce, și fulgi dolofani se încurcau în genele ei, umezindu-i vârful nasului.

Ocoli tiptil mausoleul, cu corpul tremurându-i de încordare.

Avea Daniel să-și piardă mințile? Avea să își încleșteze degetele în pământul înghețat, să izbească piatra de mormânt și să plângă până când avea să rămână fără lacrimi? N-avea cum să se simtă atât de liniștit pe cât părea. Era imposibil, o mască. Dar Daniel abia dacă privea spre mormânt. Se întinse pe o parte, în zăpadă și închise ochii.

Luce îl privea lung. Era atât de liniștit și de superb. Cu pleoapele închise, arăta atât de împăcat. Luce era pe jumătate îndrăgostită, pe jumătate nedumerită, și rămase așa câteva minute – până când se simți atât de înghețată, că trebui să își frece brațele și să bată din picioare ca să se încălzească.

— Ce face? șopti ea într-un târziu.

Bill apăru din spatele ei și zbură în jurul umerilor ei.

— Se pare că doarme.

— Dar de ce? Nici n-am știut că îngerii au nevoie de somn...

— Nevoie nu e cuvântul potrivit. Ei pot să doarmă, dacă au chef. Daniel doarme întotdeauna câteva zile la rând după ce mori. Bill dădu din cap, părând să-și amintească ceva neplăcut. OK, nu întotdeauna. De cele mai multe ori. Trebuie să fie foarte greu să pierzi singurul lucru pe care-l iubești. Poți să-l condamni?

— Oarecum, se bâlbâi Luce. Eu sunt aia care explodează în flăcări.

— Iar el e cel care rămâne singur. O întrebare veche de când lumea: Ce e mai rău?

— Dar nici măcar nu pare trist. Părea plictisit pe toată durata înmormântării. Dacă eram în locul lui, aș fi... aș fi...

— Ce-ai fi făcut?

Luce se îndreptă către locul de înmormântare și se opri aproape de mormântul acoperit cu pământ afânat. Dedesubt se afla un sicriu.

Sicriul ei.

Gândul îi dădu fiori pe șira spinării. Se lăsă în genunchi și atinse pământul cu palmele. Era umed, negru și usturător de rece. Își îngropă mâinile în el, simțind că-i degeră aproape imediat, dar fără să-i pese, primind arsura cu bucurie. Dorise ca Daniel să facă asta, să scormonească în pământ după trupul ei. Să înnebunească de dorința de-a o regăsi, vie și în brațele lui.

Dar el dormea pur și simplu, atât de adânc, încât nici măcar nu o simțise îngenunchind chiar lângă el. Voia să-l atingă, să-l trezească, dar nici măcar nu știa ce ar fi putut să-i spună, dacă ar fi deschis ochii.

În schimb, începu să sape cu mâinile pământul moale, până când florile așternute atât de frumos deasupra lui se împrăștiară și se rupseră, până când paltonul de nură se murdări, iar brațele și fața ei se mânjiră cu noroi. Săpa și tot săpa și azvârlea pământul, apropiindu-se tot mai mult de avatarul ei mort. Tânjea după o apropiere.

Într-un târziu, degetele ei se loviră de ceva dur: capacul de lemn al sicriului. Închise ochii și așteptă străfulgerarea pe care o simțise în Moscova, fulgerul amintirilor care o invadase când atinsese poarta bisericii părăsite și simțise viața Lușkăi.

Nimic.

Doar vid. Singurătate. Un vânt alb și puternic.

Și Daniel, adormit și de nepătruns.

Se ghemui și plânse cu suspine. Nu știa o iotă despre fata care murise. Simțea că nici nu avea să afle vreodată.

— Cu-cu, spuse Bill încet de pe umărul ei. Nu ești acolo, înăuntru, ții?

— Ce?

— Ia gândește-te! Nu ești acolo, înăuntru. Ești doar un pumn de cenușă acum, dacă se poate spune că mai ești ceva. Nu ai avut corp ca să fii îngropată, Luce.

— Din cauza focului. Oh! Dar atunci, de ce...? Întrebă ea, după care se opri. Familia

mea a vrut asta.

— Sunt luterani fanatici. Bill dădu din cap. De o sută de ani, fiecare Miller are o piatră de mormânt în cimitirul ăsta. Așadar, și avatarul tău din trecut are una. Doar că nu se găsește nimic sub ea. Mă rog, nu chiar nimic. Rochia ta preferată. O păpușă din copilărie. Exemplarul tău din Biblie. Chestii de genul ăsta.

Luce înghiți. Nici nu era de mirare că se simțea atât de goală pe dinăuntru.

— Deci Daniel... de asta nu se uita la mormânt.

— El e singurul care admite că sufletul tău e undeva, în alt loc. A rămas pentru că ăsta e cel mai apropiat loc unde se poate duce ca să-ți păstreze vie amintirea. Bill se năpusti în zbor atât de aproape de Daniel, încât freamătul aripilor sale de piatră îi făcu părul să foșnească. Luce aproape îl împinse pe Bill la o parte. Va încerca să doarmă până când sufletul tău va prinde rădăcini în altă parte. Până îți vei fi găsit următoarea viață în care să te întrupezi.

— Cât durează asta?

— Uneori, câteva secunde, alteori, câțiva ani. Dar nu va dormi ani la rând. Oricât de mult i-ar plăcea, probabil.

Mișcarea lui Daniel pe pământ o făcu pe Luce să tresară.

Se frământa sub pătura lui de zăpadă. Un geamăt chinuit îi scăpă printre buze.

— Ce se întâmplă? zise Luce, îngenunchind și întinzându-se spre el.

— Nu-l trezi! spuse Bill iute. Are somnul invadat de coșmaruri, dar tot e mai bine așa pentru el decât să fie treaz. Până când sufletul tău se va statornici într-o nouă viață, întreaga existență a lui Daniel va fi un fel de tortură.

Luce era sfâșiată între dorința de a alina suferința lui Daniel și efortul de a înțelege că, trezindu-l nu ar fi făcut decât să i-o sporească.

— După cum am spus, din când în când, are un fel de insomnie... iar atunci lucrurile devin de-a dreptul interesante. Dar n-ai vrea să vezi asta. Nee!

— Ba aș vrea, spuse ea ridicându-se în picioare. Ce se întâmplă?

Obrajii cărnoși ai lui Bill zvâcniră, de parcă tocmai fusese prins făcând vreo prostie.

— Ei bine, ăăă, de multe ori, ceilalți îngeri căzuți sunt prin preajmă, spuse el, evitându-i privirea. Intră în scenă și, știi tu, încearcă să-l consoleze.

— I-am văzut în Moscova. Dar nu despre asta vorbești, îmi ascunzi ceva. Ce se întâmplă când...

— N-ai vrea să vezi acele vieți, Luce. E o latură a lui...

— E o latură a celui care mă iubește, nu-i așa? Chiar dacă e întunecată, malefică sau tulburătoare, trebuie să o văd. Altfel, nu o să înțeleg niciodată prin ce trece.

Bill oftă.

— Te uiți la mine de parcă ai avea nevoie să-ți ofer permisiunea. Trecutul tău îți aparține.

Luce se ridicase deja. Aruncă o privire prin cimitir, până când ochii îi alunecară asupra unei umbre mici care se întindea în spatele pietrei ei de mormânt.

Acolo. Iat-o. Luce era uimită de propria certitudine. Nu i se mai întâmplase așa ceva înainte.

La o primă privire, umbra aceea arătase ca oricare altă umbră pe care o chemase stângaci, în pădurile din Shoreline, însă, de data aceasta, Luce putu să vadă ceva chiar înăuntrul umbrei. Nu era o imagine care trimitea spre vreo destinație anume, ci o lumină ciudată și argintie ce sugera că acel mesager avea să o ducă acolo unde sufletul ei trebuia să ajungă.

El o chema pe ea.

Ea răspunse, întorcându-se în sine, apropiindu-se de acea lumină pentru a călăuzi umbra deasupra pământului.

Ciobul de întuneric se desprinsese de zăpada albă și luă formă, în timp ce se apropia. Era de un negru adânc, mai rece decât zăpada care cădea peste tot în jurul ei, și alunecă spre Luce ca o foaie de hârtie gigantică și întunecată. Degetele ei se crăpau și înțepeneau de frig pe măsură ce îi dădea o formă mai amplă și mai bine definită. Răspândeă acea rafală

de vânt urât mirositoare și familiară din miezul lui.

Înainte ca Luce să-și dea seama că rămăsese fără suflare, portalul devenise larg și stabil.

— Începi să te pricepi la asta, spuse Bill.

Vocea lui avea un tăiș straniu, dar Luce nu își bătu capul cu asta.

Nu catadicsi nici să se simtă mândră de sine – deși, pe undeva, putea să recunoască faptul că, dacă Miles sau Shelby ar fi fost acolo, ar fi rămas fără grai. Era, de departe, cea mai bună invocare pe care o săvârșise de una singură până acum.

Dar ei nu se aflau acolo. Luce era pe cont propriu, deci nu putea decât să treacă mai departe la următoarea existență, să descopere mai multe despre Lucinda și despre Daniel, să asimileze totul până avea să găsească un sens. Pipăi în jurul marginilor umede după un zăvor sau un mâner, după o intrare, pur și simplu. Într-un târziu, mesagerul se deschise cu un scârțait.

Luce inspiră adânc. Privi în urmă spre Bill.

— Vii sau ce faci?

Acesta îi sări solemn pe umăr și, ținându-se de reverul ei ca de frâiele unui cal, pășiră înăuntru împreună.

Lhasa, Tibet, 30 Aprilie 1740

Luce trase cu disperare aer în piept.

leșise din bezna mesagerului într-un nor de ceață care se învolbura. Aerul era rarefiat și rece, și de fiecare dată când respira, simțea o împunsătură în piept. Nu părea să își poată trage sufletul. Vaporul rece și alb al ceții îi suflă părul pe spate, îi mângâie brațele deschise, îi înmuie hainele în rouă, după care dispăru.

Luce văzu că se afla pe marginea celei mai înalte stânci pe care stătuse vreodată. Se clătină și se trase înapoi împleticindu-se, simțind că o apucă amețeala când își văzu picioarele dislocând o piatră. Aceasta se rostogoli, la câțiva centimetri distanță deasupra marginii, prăvălindu-se în neant.

Gâfâi din nou, de data asta din cauza fricii de înălțime.

— Respiră, o instrui Bill. Aici, sus, cei mai mulți leșină de groază la gândul că s-ar putea să nu aibă destul oxigen, și nu pentru că, într-adevăr, nu au destul oxigen.

Luce inspiră cu grijă. Era ceva mai bine acum. Își dădu jos de pe umeri nurca murdară și se bucură de soarele care îi scălda chipul. Dar tot nu se putea obișnui cu peisajul.

La mare distanță de stânca pe care stătea se întindea o vale adâncă, presărată cu ceva ce aducea a pământ cultivat și a câmp de orez îmbelșugat. Iar de o parte și de alta, doi munți măreți se ridicau spre înălțimi neguroase.

În față, la mare depărtare, se afla un palat colosal, cioplit chiar în panta unuia dintre versanții abrupti. Pereții săi de un alb maiestuos, mărginiți în partea de sus de acoperișuri roșu-închis, erau împodobiți cu mai multe scări decât putea Luce să numere. Palatul părea desprins dintr-un basm străvechi.

— Ce-i cu locul ăsta? Suntem în China? întrebă ea.

— Am putea fi, dacă am sta pe-aici suficient de mult, răspunse Bill. Dar, în acest moment, suntem în Tibet, datorită lui Dalai Lama. Ăla de-acolo e domiciliul lui. Arată cu degetul spre palatul gigantic. Elegant, nu-i așa?

Dar Luce nu îi urmărea degetul. Auzise un râs de undeva din apropiere și se întoarse să vadă de unde venea.

Râsul ei. Râsul cristalin și fericit, pe care nu-l cunoștea înainte de a-l fi întâlnit pe Daniel.

Zări, în sfârșit, două siluete cam la câteva sute de metri depărtare de-a lungul stâncii. Trebuia doar să se cațere pe niște bolovani ca să le vadă mai de aproape, dar nu era ceva complicat. Se încovoie sub greutatea paltonului ei murdar și începu să își croiască drum cu prudență prin zăpadă, în direcția sunetului.

— Hei, mai ușor! Bill o apucă de gulerul paltonului. Vezi tu vreun loc unde ne-am putea

ascunde?

Luce privi de jur-împrejurul peisajului pustiu – numai pante stâncoase și spații deschise. Nu exista nimic care să îi pună măcar la adăpost de vânt.

— Suntem deasupra lizierei copacilor, soro. Oi fi tu mică, dar nu ești invizibilă. Va trebui să rămâi aici.

— Dar nu pot să văd nimic...

— Buzunarul de la palton, zise Bill. Cu plăcere.

Scotoci prin buzunarul paltonului – același pe care îl purtase la înmormântarea din Prusia – și trase afară un binoclu de operă nou-nouț, extrem de costisitor, judecând după aspect. Nu se obosi să-l întrebe pe Bill de unde făcuse rost de el; pur și simplu și-l puse la ochi și îi reglă distanța.

Așa.

Cei doi stăteau unul în dreptul celuilalt, la câțiva metri depărtare. Părul negru al versiunii ei din trecut era prins într-un coc simplu, iar rochia ei din în avea culoarea orhideei roz. Arăta tânără și inocentă. Îi zâmbea lui Daniel, legănându-se de pe un picior pe altul ca și când ar fi fost cuprinsă de o stare de neliniște, și îi urmărea fiecare mișcare cu o intensitate nemărginită. Ochii lui Daniel aveau o privire care tachina; ținea în brațe un buchet de bujori albi, rotunzi, și îi oferea unul câte unul, făcând-o să râdă de fiecare dată mai cu poftă.

În timp ce îi urmărea îndeaproape prin binoclul de operă, Luce observă că degetele lor nu se atingeau deloc. Cei doi păstrau o anumită distanță. De ce? Era aproape îngrijorător.

În celelalte vieți din trecut pe care și le spionase, Luce văzuse atâta pasiune și dorință. Dar aici era altfel. Corpul lui Luce începu să freamăte, dorindu-și măcar o clipă de mângâiere între cei doi. Dacă ea nu putea să-l atingă pe Daniel, măcar avatarul ei din trecut să o facă.

Dar ei stăteau, pur și simplu, acolo, iar acum se plimbau în cercuri. Nu se apropiau și nici nu se îndepărtau vreo clipă unul de celălalt.

Din când în când, râsul lor ajungea din nou la urechile lui Luce.

— Ei bine? Bill tot încerca să își lipească fața micuță de chipul lui Luce, ca să poată privi printr-una dintre lentilele binoclului de operă. Care-i treaba?

— Doar stau de vorbă. Flirtează ca și cum ar fi străini, dar, în același timp, par să se și cunoască foarte bine unul pe celălalt. Nu pricep.

— Deci o iau ușor. Și care-i problema? Întrebă Bill. Puștii din ziua de azi vor ca lucrurile să se petreacă rapid – bum, bum, BUM.

— Nu-i nicio problemă să o iei ușor, eu doar...

Luce se întrerupse.

Avatarul ei din trecut se prăbuși în genunchi. Începu să se legene, ducându-și mâinile la cap, apoi la inimă. O expresie îngrozită traversă chipul lui Daniel. Arăta atât de țeapăn în pantalonii și tunică lui albe, ca o statuie a propriei persoane. Scutură din cap, privind spre cer, iar pe buze i se citeau cuvintele: Nu. Nu. Nu.

Ochii căprui ai fetei deveniră sălbatici și pătimași, de parcă ar fi fost posedată. Un urlat intens răsună peste munți. Daniel se prăbuși la pământ și își îngropă fața în mâini, întinse mâna spre ea, dar o lăsă suspendată în aer, fără să îi atingă pielea. Corpul lui se contractă și se cutremură, iar în momentul culminant, privi în altă parte.

Luce fu singura care urmări transformarea bruscă a fetei într-o coloană de flăcări. Atât de rapid.

Fumul acru se învolbură deasupra lui Daniel. Acesta își ținea ochii închiși. Fața îi strălucea, scăldată în lacrimi. Arăta la fel de nefericit ca de fiecare dată când Luce îl privise cum asistă la scena morții ei. Dar, de data asta, din pricina șocului arăta de parcă ar fi fost bolnav. Ceva era altfel. Ceva era în neregulă.

Când Daniel îi povestise la început despre pedeapsa lui, îi spusese că existaseră unele vieți în care un simplu sărut o ucisese. Mai rău, ceva mai puțin de un sărut o ucisese.

O simplă atingere.

Dar nici nu se atinseseră. Luce îi urmărise în tot acel timp. El fusese atât de atent să nu

se apropie de ea. Oare credea că ar fi putut să o păstreze mai mult timp lângă el dacă o lipsea de căldura îmbrățișării lui? Oare credea că putea păcăli blestemul, ținând-o mereu la distanță?

— Nici măcar n-a atins-o, murmură ea.

— Ghinion, spuse Bill.

Nu o atinsese nici măcar o dată în tot acel timp în care erau îndrăgostiți. Iar acum trebuia să aștepte din nou să treacă totul, fără a ști dacă avea să se schimbe ceva data viitoare. Cum putea supraviețui speranța în fața unei asemenea înfrângeri? Nimic din toate astea n-avea sens.

— Dacă n-a atins-o, atunci ce anume a ucis-o?

Se întoarse către Bill, care își lăsă capul pe spate și privi în sus, spre cer.

— Munți, spuse el. Frumos!

— Tu știi ceva, zise Luce. Spune-mi ce știi!

Bill ridică din umeri.

— Nu știu nimic, răspunse el. Sau nimic despre care să îți pot vorbi.

Un țipăt cumplit și disperat stârni ecouri de la un capăt al văii la altul. Zgomotul agoniei lui Daniel răsună și se întoarse însutit, de parcă o sută de Danieli ar fi urlat în același timp. Luce își duse iar binoclul de operă la ochi și îl văzu aruncând florile pe jos.

— Trebuie să mă duc la el! spuse ea.

— Prea târziu, răspunse Bill. Ține-te bine.

Daniel se îndepărtă de marginea stâncii. Inima lui Luce gonea înnebunită de spaimă cu gândul la ceea ce avea el să facă. Cu siguranță, nu va merge să se culce. Își luă avânt și prinse o viteză supraomenească până ajunse la marginea stâncii, după care se aruncă în gol.

Luce așteptă să i se desfacă aripile. Așteptă tunetul blând al apariției lor mărețe, al deschiderii lor largi, care domina aerul într-un nimb grandios. Îl mai văzuse luându-și zborul astfel, în trecut, și de fiecare dată era cutremurată până în miezul ființei sale de revelația că îl iubea cu disperare.

Dar aripile lui Daniel nu îi țâșniră din spate. Când ajunse la marginea stâncii, se aruncă în gol ca orice muritor.

Și căzu la fel ca orice muritor.

Luce scoase un urlet lung și puternic, până când Bill îi puse mâna murdară de piatră la gură. Îi dădu mâna în lături, alergă spre stâncă și se târî la marginea ei.

Daniel continua să cadă. Distanța până la fundul prăpastiei era lungă. Îi privi corpul care se micșora din ce în ce mai mult.

— O să-și desfacă aripile, nu-i așa? găfâi ea. O să-și dea seama că se va prăbuși și se va tot prăbuși, până când...

Nici măcar nu putea rosti acel cuvânt.

— Nu, spuse Bill.

— Dar...

— O să ia lovitura din plin, la vreo șase sute de metri mai jos, asta o să facă, zise Bill. O să-și rupă fiecare oscior din corp. Dar nu-ți face griji, nu se poate sinucide. Doar își dorește să poată. Se întoarse spre ea și oftă. Acum crezi în dragostea lui?

— Da, șopti Luce, pentru că, în acel moment, nu dorea decât să se arunce de pe stâncă după el. Atât de intens îi împărtășea iubirea. Dar nu ar fi ajutat la nimic.

— Au fost atât de prudenți, spuse ea cu o voce sugrumată. Am văzut amândoi ce s-a întâmplat, Bill. Nimic. Ea era atât de inocentă. Așadar, cum de a putut să moară?

Bill pufni în râs.

— Crezi că știi totul despre ea doar pentru că ai asistat de pe un vârf de munte la ultimele trei minute din viața ei?

— Tu ești cel care m-a făcut să folosesc binoclul... vai!

Luce îngheță. Stai puțin!

Ceva din felul cum privirea avatarului ei din trecut se schimbbase chiar la sfârșit, doar pentru o clipă, o bătăie. Și, brusc, Luce își dădu seama.

— Ceea ce a ucis-o de data asta a fost ceva la care oricum nu aş fi putut fi martoră... Bill îşi strânse ghearele, aşteptând ca ea să-şi ducă gândul la bun sfârşit. S-a întâmplat înăuntrul ei.

Bill aplaudă încet.

— Cred că eşti aproape pregătită acum.

— Pregătită pentru ce?

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus în Helston? După ce ai vorbit cu Roland?

— Că nu erai de acord cu el... referitor ideea de a mă apropia de avatarurile mele din trecut?

— Oricum, nu poţi să rescrii istoria, Luce. Nu poţi schimba povestea. Dacă încerci să o faci...

— Ştiu, aş deforma viitorul. Nu vreau să schimb trecutul. Doar că am nevoie să înţeleg ce se întâmplă – de ce mor întruna. Credeam că din cauza unui sărut, sau a unei atingeri, sau dintr-un motiv de natură fizică, dar pare mai complicat de atât.

Bill smulse umbra de sub tălpile lui Luce ca un toreador mânuind o capă roşie. Marginile sale sclipeau argintiu.

— Eşti pregătită să-ţi laşi sufletul să-ţi urmeze cuvintele? o întrebă. Eşti pregătită să intri într-o dimensiune 3D?

— Sunt pregătită.

Luce deschise mesagerul dintr-o lovitură şi se pregăti să înfrunte vântul sărat de dinăuntru.

— Aşteaptă, zise ea privindu-l pe Bill, care plutea lângă ea. Ce înseamnă 3D?

— Valul viitorului, puştoaico, spuse el.

Luce îi aruncă o privire aspră.

— OK, există un termen tehnic lipsit de muzicalitate pentru asta – scindare – dar, din punctul meu de vedere, 3D sună mult mai distractiv.

Bill se cufundă în tunelul întunecat şi îi făcu semn cu un deget încovoiat.

— Crede-mă, o să-ţi placă la nebunie.

Capitolul 10

Adâncimile

Lhasa, Tibet, 30 Aprilie 1740

Daniel ateriză în forţă.

Vântul îi biciui corpul. Simţea soarele prea aproape de piele. Alerga, şi alerga şi tot alerga, şi habar n-avea unde se afla. Leşise din mesager fără să ştie şi, deşi simţea că lucrurile erau în regulă din toate privinţele, ceva îi agasa memoria. Ceva nu era în regulă.

Aripile lui.

Lipseau. Nu – erau tot acolo, bineînţeles, dar nu simţea impulsul să le elibereze, nu ardea de dorul de a zbura. În locul dorinţei obişnuite de a-şi lua zborul, se simţea la pământ.

O amintire răsări la suprafaţa minţii sale. Se apropia de ceva dureros, de o margine periculoasă. Privirea i se fixă asupra spaţiului din faţa lui.

Şi nu văzu decât un vid.

Se întoarse în cădere, cu braţele zbatându-i-se violent, în timp ce tălpile îi alunecau pe stâncă. Căzu pe spate şi se opri chiar înainte să se prăbuşească de pe o stâncă înaltă.

Îşi ţinu respiraţia, după care îşi întoarse corpul cu atenţie, ca să poată privi peste margine.

Sub el se căsca un abis înfiorător de familiar. Se ridică în mâini şi în genunchi şi cercetă întunericul vast de dedesubt. Oare mai era acolo, jos? Mesagerul îl azvârlise aici înainte sau după ce se întâmplase?

De aceea nu i se deschiseseră aripile care păstrasera amintirea agoniei acestei existențe și rămăseseră înțepenite.

Tibet. Locul în care numai vorbele sale o omorâseră. Lucinda din acea viață fusese educată să fie atât de castă, încât nici măcar nu voia să-l atingă. Deși tânjea să simtă atingerea pielii ei, Daniel îi respectase dorințele. Sperase în secret că refuzul ei era o cale de a păcăli blestemul, în sfârșit. Dar se arătase încă o dată nesăbuit. Desigur, nu atingerea declanșase totul. Pedeapsa mergea mult mai adânc de atât.

Iar acum era din nou aici, în locul unde moartea ei îi provocase o disperare atât de copleșitoare, încât încercase să pună capăt suferinței.

De parcă ar fi fost posibil.

Știuse că avea să eșueze pe tot parcursul căderii lui. Sinuciderea era un lux al muritorilor, refuzat îngerilor.

Trupul i se cutremură când își aminti. Nu era vorba doar despre agonia oaselor sale zdrobite sau despre felul cum căzătura îi lăsase trupul înnegrit și învinețit. Nu, era vorba despre ceea ce urmase. Zăcuse acolo săptămâni întregi, cu trupul înfipt în vidul întunecat dintre doi bolovani uriași. Din când în când, își revenea în simțiri, dar cum mintea lui era copleșită de suferință, nu mai era în stare să se gândească la Lucinda. Nu mai era în stare să se gândească la nimic.

Și tocmai asta fusese ideea.

Dar așa cum li se întâmplă îngerilor, corpul lui se vindecă complet și mai rapid decât ar fi putut să i se vindece sufletul vreodată.

Oasele lui se sudară la loc. Rănile i se închiseră, transformându-se în cicatrice fine care, în timp, dispărură complet. Organele sale făcute praf se însănătoșiră. La scurt timp, inima lui era din nou întreagă, puternică și vie.

Gabbe fusese cea care îl găsisese după mai bine de o lună, cea care îl ajutase să se târască din crevasă, care îi pusese ațele la aripi și îl purtase departe de locul acela. Îl obligase să jure că nu avea să mai facă așa ceva niciodată. Îl obligase să jure că-și va păstra întotdeauna speranța.

Iar acum iată-l din nou aici. Se ridică în picioare și se îndreptă încă o dată clătinându-se spre margine.

— Nu, te rog. O, Doamne, nu face asta! N-aș suporta să sari!

Nu Gabbe era cea care îi vorbea acum pe munte. Vocea aceasta mustea de sarcasm. Daniel știa cui îi aparține chiar înainte să se întoarcă. Cam stătea rezemat de peretele unor stânci înalte și negre. Întinsese pe pământul lipsit de culoare un enorm covor de rugăciune, țesut cu împletituri bogate din fire roșii de Burgundia și ocru.

Ținea o pulpă arsă de iac în mână în timp ce mușca dintr-o bucată imensă de carne ațoasă.

— O, ce naiba? Cam ridică din umeri mestecând. Dă-i drumul și sari. Vrei să-i transmit un ultim cuvânt lui Luce?

— Unde e?

Daniel înaintă spre el, încleștându-și pumnii. Aparținea acest Cam, care stătea întins în fața lui, epocii prezente? Sau era un anacronism întors în timp, la fel ca Daniel?

Cam aruncă osul de iac de pe stâncă și se ridică, ștergându-și mâinile unsuroase de jeansi. Anacronism, hotărî Daniel.

— Tocmai ai ratat-o. Din nou. Ce ți-a luat atâta timp? Cam îi întinse o tavă de cositor plină cu mâncare. Găluște? Sunt divine.

Daniel izbi tava de pământ.

— De ce n-ai oprit-o?

Fusese în Tahiti, în Prusia, iar acum aici, în Tibet, în mai puțin timp decât i-ar lua unui muritor să treacă strada. Mereu se simțise cât pe ce să o prindă din urmă. Iar ea era mereu de neprins. Cum reușea să i-o ia mereu înainte?

— Ai spus că n-ai nevoie de ajutorul meu.

— Dar ai văzut-o? Îl descusu Daniel.

Cam încuviință din cap.

— Ea te-a văzut?
Cam clătină din cap.
— Bun.

Daniel scrută vârful sterp al muntelui, încercând să și-o imagineze pe Luce acolo. Aruncă o privire rapidă în jur, căutând urme ale trecerii ei. Dar nu exista nimic. Pământ cenușiu, piatră neagră, vântul tăios, niciun strop de viață acolo, sus – părea a fi cel mai pustiu loc de pe pământ.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă pe Cam. Ce a făcut?

Cam se învârti nepăsător în jurul lui Daniel.

— Ea, spre deosebire de obiectul dragostei ei, are un simț impecabil al sincronizării. A ajuns chiar la momentul potrivit pentru a-și vedea moartea măreață – una bună, de data asta, chiar grandioasă, în acest peisaj dezolant. Până și tu trebuie să fii în stare să recunoști asta. Nu? Daniel privi în altă parte. Oricum, unde rămăsesem? Da, moartea ei măreață, am mai spus asta... Ah, da! A rămas destul de mult prin preajmă ca să privească cum te arunci de pe stâncă, uitând să-ți folosești aripile.

Daniel își înclină capul.

— Da, nu mi-a ieșit prea bine figura asta. Daniel se apropie și își înfipse mâna în gâtul lui Cam. Te aștepti să cred că doar ai stat și ai privit? Că n-ai vorbit cu ea? Că n-ai aflat următoarea ei destinație? Că n-ai încercat să o oprești?

Cam gemu și se smulse din strânsoarea lui Daniel.

— N-am fost în apropierea ei. Până să ajung în locul ăsta, dispăruse. Încă o dată: ai spus că n-ai nevoie de ajutorul meu.

— Așa e, n-am. Stai deoparte! Mă voi descurca singur.

Cam chicoti și se retrase pe covorul țesut, încrucișându-și picioarele.

— Problema este, Daniel... spuse el, ducându-și la buze o mână de boabe de goji uscate. Chiar dacă aş avea încredere că poți să te descurci singur, deși, ținând cont de antecedentele tale, nu am – și își mișcă degetul dintr-o parte în alta – nu ești singur în treaba asta. Toată lumea o caută.

— Cum adică toată lumea?

— Când ai plecat după Luce, în noaptea când ne-am luptat cu Proscrișii, crezi că noi, ceilalți, am stat pe loc și am jucat canastă? Gabbe, Roland, Molly, Arriane, chiar și idioții aia mici de nefilimi – cu toții sunt undeva afară și încearcă să o găsească.

— I-ai lăsat să facă asta?

— Nu-s paznicul nimănui, frate.

— Nu-mi spune mie frate, sări Daniel. Nu pot să cred. Cum au putut să facă asta? E responsabilitatea mea...

— Liberul-arbitru. Cam ridică din umeri. E foarte la modă în ziua de azi.

Aripile lui Daniel, lipsite de vlagă, îi ardeau spatele. Ce putea să facă în privința unei duzini de anacronisme care se perindau prin trecut? Îngerii căzuți ca el știau cât de fragil este trecutul și că trebuie să fie atenți. Dar Shelby și Miles?

Erau doar niște puști. Aveau să fie imprudenți. N-ar fi știut cum să se comporte altfel. Ar fi putut distruge tot ce avea Luce. Ar fi putut să o distrugă chiar pe Luce.

Nu. Daniel n-avea să dea nici unuia dintre ei ocazia să ajungă la ea înaintea lui.

Și totuși, Cam o făcuse.

— De ce aş avea încredere că nu te-ai amestecat? întrebă Daniel, încercând să își ascundă disperarea.

Cam își dădu ochii peste cap.

— Pentru că știi că știu cât de periculos e să te amesteci. Poate că scopurile noastre finale diferă, dar amândoi avem nevoie ca ea să scape cu viață din toată povestea asta. Ascultă-mă, Cam. Totul este în joc aici.

— Nu mă subaprecia. Știu ce-i în joc. Nu ești singurul care se luptă deja de prea multă vreme.

— Mi-e... mi-e frică, recunosc Daniel. Dacă va schimba trecutul prea în profunzime...

— Ar putea deveni altcineva când se va întoarce în prezent? zise Cam. Asta mă sperie

și pe mine.

Daniel închise ochii.

— Ar însemna că orice șansă pe care ar avea-o ca să se elibereze de acest blestem...

— S-ar risipi.

Daniel îl privi pe Cam. Cei doi nu își mai vorbiseră așa – ca frații – de secole.

— Era singură? Ești sigur că n-a ajuns vreunul din ceilalți la ea?

Preț de o clipă, Cam privi lung dincolo de Daniel, spre piscul din depărtare. Arăta la fel de pustiu pe cât se simțea Daniel. Ezitarea lui Cam îi dădu fiori lui Daniel.

— Niciunul dintre ceilalți nu a ajuns-o, spuse Cam într-un târziu.

— Ești sigur?

— Eu sunt cel care a văzut-o aici. Tu ești cel care nu apare niciodată la timp. Și, în plus, numai tu ești de vină pentru simpla ei prezență aici.

— Nu-i adevărat. Nu i-am arătat cum să folosească mesagerii.

Cam râse cu amărăciune.

— Nu mă refer la mesageri, idiotule. Mă refer la faptul că ea crede că asta are legătură numai cu voi doi. O cearta stupidă între îndrăgostiți.

— Are legătură numai cu noi doi.

Vocea lui Daniel era încordată. I-ar fi plăcut să ridice stânca din spatele capului lui Cam și să-i zdrobească creierii.

— Mincinosule! Cam sări în picioare, iar ochii lui verzi aruncară scânteii arzătoare de furie. E mult mai important decât pare, iar tu știi asta. Își scutură umerii și își elibera aripile uriașe, marmoreene. Umpleau aerul cu un nimb auriu, acoperind soarele pentru o clipă. Când se arcuiră către Daniel, acesta se dădu înapoi dezgustat. Ai face bine să o găsești, înainte ca ea – sau oricine altcineva – să intre în scenă și să ne rescrie întreaga istorie. Și să ne facă pe mine, pe tine, toate astea, să fim – Cam pocni din degete – de domeniul trecutului.

Daniel mârâi, desfăcându-și propriile aripi alb-argintii, simțindu-le cum se întind și se tot întind, înfiorându-se în timp ce pulsau lângă cele ale lui Cam. Se simțea mai încălzit acum – și capabil de orice.

— Mă ocup eu... începu să spună.

Dar Cam își luase deja zborul, lăsând în urmă mici tornade de pământ, care se ridicau în cercuri. Daniel își feri ochii de soare și se uită sus la aripile aurii ce fâlfâiau pe cer, pentru ca în clipa următoare să dispară.

Capitolul 11

Coup De Foudre

Versailles, Franța 14 Februarie 1723

Pleosc!

Luce ieși din mesager, sub apă.

Deschise ochii, dar o usturau atât de tare, din cauza apei calde și tulburi, că îi închise imediat la loc. Hainele ei îmbibate în apă o trăgeau în jos, așa că se luptă să își scoată paltonul de nură. Simțind că se scufundă, Luce se zbatu să ajungă la suprafață, având nevoie disperată de aer.

Era la numai câțiva centimetri deasupra capului ei.

Trase aer în piept; apoi, tălpile ei găsiră fundul apei și se ridică. Își șterse apa de la ochi. Se afla într-o cadă.

De acord, era cea mai încăpătoare cadă pe care o văzuse vreodată, aproape cât o piscină. Avea forma unui rinichi, era făcută din cel mai fin porțelan alb și trona în mijlocul unei camere gigantice, care arăta ca o galerie dintr-un muzeu. Tavanul înalt era acoperit cu fresce reprezentând portretele enorme ale unei familii cu înfățișare regală, ai cărei

membri aveau toți părul negru. Un lanț de trandafiri aurii încadra fiecare bust, iar heruvimi dolofani pluteau printre ele, suflând în trompete spre cer. De fiecare dintre pereții tapetați, cu modele spiralete turcoaz, roz și aurii, era sprijinit un armoar voluminos de lemn, bogat ornamentat.

Luce se scufundă din nou în cadă. Unde se afla acum? Își trecu mâna peste suprafața apei și desprinsă un pumn spumă de consistența cremei Chantilly. Un burete mare cât o pernă răsări din senin, făcând-o să-și dea seama că nu mai făcuse o baie din Helston. Era murdară. Folosi buretele pentru a-și freca fața, apoi își scoase restul de îmbrăcăminte și puse hainele ude pe marginea căzii.

Chiar în acel moment, Bill ieși plutind încet din apa pentru îmbăiat, ca să rămână suspendat la o jumătate de metru deasupra căzii. Porțiunea de cadă din care răsărise era tulbure și înnegrită de la pietrișul de gargui.

— Bill! strigă ea. Nu vezi că am nevoie de câteva minute de intimitate?

El ridică o mână ca să își acopere ochii.

— Te mai agiți mult pe-aici, Vorbă-Lungă?

Cu cealaltă mână, își șterse niște bule de spumă de pe capul pleșuv.

— Ai fi putut să mă previi că urma să plonjez sub apă! spuse Luce.

— Te-am prevenit! Bill sări pe marginea căzii și țopăi pe ea până ajunsese în fața lui Luce. Chiar când ieșeam din mesager. Numai că nu m-ai auzit, pentru că erai sub apă!

— Mi-a fost de mare folos, mulțumesc.

— Oricum aveai nevoie de o baie, zise el. Asta-i o noapte importantă pentru tine, fetițo.

— De ce? Ce se întâmplă?

— Auzi la ea, ce se întâmplă! Bill o apucă de umăr. Doar cel mai grandios bal, de când a dat colțul Regele Soare! Iar îți zic: Ce dacă petrecerea asta e găzduită de fiul lui puber și slinos? Petrecerea o să se țină tot jos, în cea mai mare și mai spectaculoasă sală de bal din Versailles – și toți o să fie acolo!

Luce ridică din umeri. Suna bine, dar n-avea nicio legătură cu ea.

— Să mă fac înțeleș, spuse Bill. Toți vor fi acolo, până și Lys Virgily. Prințesa de Savoia? Îți sună cunoscut? Îi dădu un bobârnac lui Luce. Tu ești aia.

— Hmmm, zise Luce, lăsându-și capul să se odihnească pe peretele înspumat al căzii. Pare a fi o noapte importantă pentru ea. Și ce-ar trebui să fac eu în timp ce toată lumea e la bal?

— Vezi, îți amintești când ți-am spus... Clanța de la ușa imensei băi se răsuci. Bill o privi oftând. Va urma.

În timp ce ușa se deschidea, Bill se ținu de nasul ascuțit și dispăru sub apă. Luce se crispă și îl împinse cu piciorul în cealaltă parte a căzii. Garguiul reapăru la suprafață, îi aruncă o privire urâtă, după care începu să înoate pe spate prin clăbuci.

O fi fost Bill invizibil pentru frumușica fată cu bucle blonde, care stătea la intrare într-o rochie de culoarea merișorului, dar Luce nu era. Văzând că era cineva în cadă, fata se trase înapoi.

— O, prințesă Lys! Iertați-mă! spuse ea în franceză. Mi s-a spus că odaia aceasta este goală. Pregătisem baia pentru prințesa Elizabeth – arată spre cada în care Luce se bălăcea – și tocmai voiam să o trimit sus, împreună cu doamnele din suita ei.

— Ei bine... Luce își stoarse creierii, disperată să pară mai princiară decât se simțea. Nu ai voie să o trimiți sus. Și nici pe doamnele ei. Este odaia mea și am de gând să fac baie în liniște.

— Îmi cer mii de scuze, zise fata făcând o plecăciune.

— Este în ordine, spuse repede Luce când văzu deznădejdea de pe chipul fetei. Trebuie să fi fost doar o neînțelegere.

Fata făcu o plecăciune și dădu să închidă ușa. Bill își miji capul încornorat deasupra apei și șopti:

— Haine!

Luce își folosi piciorul desculț ca să-l împingă în jos.

— Așteaptă! strigă Luce după fată, care deschise din nou ușa încet. Am nevoie de

ajutorul tău. Să mă îmbraci pentru bal.

— Cum rămâne cu doamnele din suita dumneavoastră, mademoiselle? Ar fi Agatha sau Eloise...

— Nu, nu. Eu și fetele ne-am certat, îi dădu zor Luce, încercând să nu vorbească prea mult, de teamă să nu se dea de gol. Au ales cea mai îngrozitoare rochie pentru mine. Așa că le-am expediat. Este un bal important, știi doar.

— Da, mademoiselle.

— Poți să-mi găsești ceva? o întrebă Luce pe fată, făcând semn din cap spre armoar.

— Eu? Să vă ajut să vă îmbrăcați?

— Doar ești singura cu care vorbesc, nu? spuse Luce, sperând că ceva din acel armoar avea să i se potrivească – și să arate cel puțin acceptabil pentru bal. Cum te cheamă?

— Anne-Marie, mademoiselle.

— Minunat, zise Luce, încercând să imite expresia trufașă a Lucindei, din Helston, adăugându-și o tușă din atitudinea atotștiutoare a lui Shelby. Dă-i bătaie, Anne-Marie. Nu vreau să întârzii din cauza lenei tale. Fii bună și adu-mi o rochie cum se cuvine.

Zece minute mai târziu, Luce stătea în fața unei oglinzi cu trei laturi, admirând broderia de pe bustul primei rochii pe care Anne-Marie o smulsese din armoar. Rochia avea mai multe straturi negre de tafta adunate strâns în talie, ce se învolburau aproape de pământ sub forma unui clopot impunător.

Părul lui Luce fusese strâns în vârful capului, apoi vârât sub o perucă neagră și grea de bucle savante. Fața îi strălucea sub un strat de pudră și avea buzele date cu ruj. Purta atât de multă lenjerie, încât se simțea de parcă cineva îi drapase corpul cu o povară de peste douăzeci de kilograme. Cum se puteau mișca fetele în chestiile alea? Darămite să mai și danseze?

În timp ce Anne-Marie îi strânse corsetul mai tare în jurul mijlocului, Luce își privea reflexia cu gura căscată. Peruca o făcea să arate cu cinci ani mai în vârstă. Și era sigură că nu mai avusese un decolteu așa de adânc până atunci. În niciuna dintre viețile ei.

Preț de o clipă, își impuse să uite de emoțiile întâlnirii cu versiunea ei princiară din trecut și de întrebarea dacă avea să îl mai găsească pe Daniel înainte să transforme dragostea lor într-un dezastru uriaș – pur și simplu simțea ceea ce trebuia să simtă orice altă fată care se ducea la bal în noaptea aceea – respirația era un lux într-o rochie uimitoare ca asta.

— Sunteți gata, mademoiselle, șopti Anne-Marie respectuos. O să vă las singură, dacă îmi permiteți.

Imediat ce Anne-Marie închise ușa în urma ei, Bill ieși din apă, împrôșcând clăbuci reci de săpun în jur. Pluti deasupra armoarului și apoi se odihni pe un taburet mic, turcoaz, de mătase. Arătă spre rochia lui Luce, spre peruca ei, apoi din nou spre rochie.

— O-la-la! Superb.

— Și nici măcar nu mi-ai văzut pantofii.

Ridică tivul fustei și îi arătă o pereche de pantofi cu toc verde smarald, cu vârful ascuțit și incrustați cu flori de jad. Se potriveau cu dantela verde care îi împodobeia corsajul rochiei și erau, de departe, cei mai minunați pantofi pe care îi văzuse – și mai ales în care își strecurase picioarele vreodată.

— Ooo! Schelălăi Bill. Foarte rococo.

— Deci chiar o să fac asta? O să cobor, pur și simplu, și mă voi preface că...

— Nu o să te prefaci. Bill clătină din cap. O să stăpânești personajul. Ia în stăpânire decolteul ăla, fetițo, știi că ți l-ai dorit.

— OK, o să mă prefac că nu te-am auzit. Luce izbucni în râs. Deci, o să cobor și o să stăpânesc personajul, sau ce-o fi. Dar ce fac când dau de versiunea mea anterioară? Nu știu nimic despre ea. Doar o să...

— O iei de mână, spuse Bill criptic. Va fi foarte mișcată de gest, sunt convins.

Bill insinua ceva, era evident, dar Luce nu înțelegea. Apoi, își aminti vorbele lui chiar înainte să se cufunde în ultimul mesager.

— Vorbește-mi despre transformarea în 3D.

— Aha! Bill mimă că se sprijină de un perete invizibil din aer. Aripile lui se estompau în timp ce le agita în fața ei. Știi că unele lucruri sunt, pur și simplu, prea străine acestei lumi, ca să fie etichetate în cuvinte învechite și plicticoase? Cum ar fi, de exemplu, felul în care te ia cu leșin când intră Daniel în scenă pentru un sărut prelung sau senzația de fierbințeală care ți se împrăștie în corp când aripile lui se desfac în bezna nopții...

— Oprește-te!

Luce își duse involuntar mâna la inimă. Nu existau cuvinte care să poată exprima felul în care o făcea să se simtă Daniel. Bill o lua peste picior, dar asta nu însemna că o durea mai puțin faptul că era departe de Daniel de atâta timp.

— Aceeași șmecherie și cu 3D-ul. Va trebui doar să o trăiești ca să-o înțelegi.

Imediat ce Bill îi deschise ușa lui Luce, sunetele îndepărtate ale orchestrei și murmurul politicos al mulțimii numeroase năvăliră în cameră. Simțea că ceva o atrăgea acolo jos. Poate era Daniel. Poate era Lys.

Bill făcu o reverență în aer.

— După dumneavoastră, prințesă.

Se îndreptă spre locul de unde venea zgomotul, coborând pe o scară largă, în spirală și aurie, în timp ce muzica se auzea tot mai tare, cu fiecare pas. Pe când aluneca dintr-o galerie goală într-alta, începu să simtă aromele apetisante de friptură de prepeliță cu mere înăbușite și de cartofi *au gratin*. Și mai era și parfumul – atât de dens, că abia dacă putea să inspire fără să tușească.

— Nu te bucuri acum că te-am făcut să te speli? întrebă Bill. O sticlă de *eau de putorette*, care să facă găuri în stratul de ozon, în minus.

Luce nu răspunse. Intrase pe un culoar lung cu oglinzi, iar în fața ei, două femei și un bărbat înaintau spre una dintre ușile care dădeau în încăperea principală. Femeile nu mergeau, ci alunecau, iar rochiile lor galbene și albastre foșneau pe podea. Bărbatul mergea între ele, purtând o haină lungă și argintie peste cămașa albă, plisată și elegantă și pantofi cu tocuri aproape la fel de înalte ca și Luce. Toți trei aveau peruci cu o jumătate de metru mai înalte decât a lui Luce, căreia și așa propria perucă i se părea enormă și grea de o tonă. Se simți neîndemânatică urmărindu-le pe cele două femei, care își legănavu fustele dintr-o parte în alta în timpul mersului.

Se întoarseră să o privească pe Luce și toate cele trei perechi de ochi se îngustară, de parcă și-ar fi dat seama imediat că nu fusese crescută să participe la balurile înaltei societăți.

— Ignoră-i, spuse Bill. Există snobi în orice viață. În definitiv, nu-s cu nimic mai buni decât tine.

Luce încuviință din cap, alunecând pe urmele trioului, care pătrunsese în sala de bal printr-o serie de uși cu oglinzi. Sala de bal era la superlativ. Esența tuturor sălilor de bal.

Luce nu se putu abține. Se opri din drum și șopti:

— Uau!

Era maiestuoasă. Douăsprezece candelabre atârnavă din tavanul înalt, răspândind strălucirea lumânărilor albe, aprinse. Acolo unde pereții nu erau făcuți din oglinzi, erau acoperiți cu aur. Ringul de dans cu parchet părea să se întindă spre următorul oraș, iar de jur-împrejurul lui erau dispuse mese lungi, îmbrăcate în in alb, pe care erau aranjate servicii de porțelan fin, platouri cu prăjituri și fursecuri și pahare mari de cristal, umplute cu vin rubiniu. Mii de narcise albe se așteptau din sutele de vase de un roșu întunecat, așezate pe numeroasele mese de sufragerie. În capătul îndepărtat al camerei se formase o coadă de domnișoare extrem de elegante. Erau vreo zece, stând în rând una lângă alta, șușotind și râzând din spatele unei mari uși aurite.

O altă mulțime se strânsese în jurul unui enorm vas de cristal, plin cu puncte, aflat în apropierea orchestrei. Luce se servi cu un pahar.

— Nu vă supărați, se adresă celor două femei de lângă ea. Buclele cărunte și savante formau un fel de turnuri gemene pe capul lor. De ce stau la coadă fetele acelea?

— Ca să îi facă regelui pe plac, bineînțeles.

Una dintre femei chicoti.

— Acele *demoiselles* încearcă să-i facă pe plac, astfel încât să le ia în căsătorie.

Căsătorie? Dar erau atât de tinere. Dintr-odată, Luce începu să își simtă pielea încinsă și cuprinsă de mâncărimi. Apoi înțelese: Lys stătea la coadă.

Luce trase o înghițitură zdravănă și studie fiecare domnișoară în parte. Iat-o acolo, a treia la rând, splendid înveșmântată într-o rochie lungă și neagră, doar vag diferită de cea pe care o purta Luce însăși. Avea umerii acoperiți cu o capă de catifea neagră și nu își ridica ochii din podea. Nu râdea împreună cu celelalte fete. Arăta la fel de nefericită pe cât se simțea Luce.

— Bill, șopti Luce.

Dar garguiul zbură chiar în dreptul feței ei și o îndemnă să tacă, ducând un deget la buzele lui groase de piatră.

— Doar nebunii vorbesc cu garguii lor invizibili, șuieră el, iar nebunii nu primesc invitație la multe baluri. Acum, taci.

— Dar cum rămâne cu...

— Taci.

Cum rămânea cu transformarea în 3D?

Luce inspiră adânc. Ultima lui instrucțiune fusese să o ia pe Lys de mână...

Traversă ringul de dans cu pași mari și ocoli servitorii cu platourile lor de *foie gras* și *chambord*. Mai avea puțin și se izbea de fata din spatele lui Lys, care încerca să se bage în fața ei prefăcându-se că îi șoptește ceva unei prietene.

— Scuză-mă, îi spuse Luce lui Lys, care o privi intens și întredeschise gura, lăsând să-i scape un sunet scurt și confuz.

Dar Luce nu își permitea să aștepte reacția lui Lys. Își coborî mâna și o apucă pe a ei. I se potrivea ca o bucățică de puzzle. I-o strânse.

Luce simți un nod în stomac. Pielea începu să-i vibreze și o cuprinse o senzație de moleșeală și de legănare ușoară. Își simțea pleoapele zvâcnind, dar un anume instinct îi spuse să se țină bine în continuare de mâna lui Lys.

Clipi, iar Lys clipi la rândul ei, după care amândouă clipiră în același timp – iar dincolo de clipire, Luce se vedea pe sine în ochii lui Lys... și apoi o văzu pe Lys prin propriii ochi... și apoi...

Nu mai văzu pe nimeni în fața ei.

— Oh, strigă ea, iar vocea îi sună la fel ca întotdeauna. Privi spre mâini, care arătau la fel ca întotdeauna. Și le ridică și își atinse fața, părul, peruca, pe care și le simțea la fel ca întotdeauna. Dar ceva... ceva se schimbă.

Ridică tivul rochiei și aruncă o privire spre pantofi.

Erau purpurii. Cu tocuri înalte în formă de diamant și strânși pe gleznă cu o baretă rafinată de argint.

Ce făcuse?

Apoi, își dădu seama ce dorise Bill să spună prin „transformarea în 3D“.

Intrase, la propriu, în corpul lui Lys.

Luce privi în jurul ei, înspăimântată. Spre groaza ei, toate celelalte fete din rând erau nemișcate. De fapt, toți cei la care se uita Luce erau încremeniți de-a binelea. Ca și cum întreaga petrecere fusese pusă pe Pauză.

— Vezi? Vocea lui Bill îi încingea urechea. Nu-i așa că nu există cuvinte care să descrie asta?

— Ce se întâmplă, Bill? întrebă Luce pe un ton mai ridicat.

— Chiar acum, nu mare lucru. A trebuit să întrerup petrecerea, ca nu cumva să-ți ieși din minți. Odată ce ne punem la punct cu 3D-ul, o să-i dau drumul din nou.

— Deci... nu poate să ne vadă nimeni acum? îl întrebă Luce, fluturându-și mâna încet prin fața frumoasei brunete care stătuse înaintea lui Lys. Fata nu tresări. Nu clipi. Chipul îi era înghețat într-un zâmbet nesfârșit.

— Nee!

Bill făcu o demonstrație, scoțând limba lângă urechea unui bărbat mai vârstnic, care înmărmurise ținând un *escargot* între degete, la câțiva centimetri de gură.

Luce oftă, simțindu-se din nou, în mod straniu, ușurată să-l aibă pe Bill alături. Avea nevoie de câteva minute ca să se obișnuiască cu ideea că era... dacă era cu adevărat...

— Sunt înăuntrul avatarului meu din trecut, spuse ea.

— Da.

— Și unde am dispărut eu? Unde e corpul meu?

— Ești undeva înăuntru. O lovi ușor peste claviculă. Vei ieși din nou când... ei bine, la momentul potrivit. Dar, deocamdată, ai alunecat complet în trecutul tău. Ca un pui de țestoasă într-o carapace de împrumut. Doar că e mai mult de atât. Când ești în corpul lui Lys, până și ființele voastre se întrepătrund, ceea ce duce la o mulțime de lucruri bune. Cu amintirile ei, cu pasiunile și manierele ei – din fericire pentru tine. Desigur, va trebui să te descurci și cu defectele ei. Dacă-mi amintesc bine, este cam lipsită de tact. Deci ai grijă.

— Uimitor, șopti Luce. Dacă aș putea să-l găsesc pe Daniel, aș reuși să simt exact ce simte ea pentru el.

— Sigur, bănuiesc, dar îți dai seama că, odată ce am pocnit din degete, Lys are niște obligații la acest bal, care nu-l includ pe Daniel. Locul ăsta nu e chiar de nasul lui, și prin asta vreau să spun că gărzile n-o să lase sub nicio formă un grăjdar amărât să intre aici.

Lui Luce nu-i păsa de nimic din toate astea. Grăjdar amărât sau nu, avea să îl găsească. Era nerăbdătoare. În corpul lui Lys ar putea chiar să-l țină în brațe, poate chiar să-l sărute. Perspectiva aproape că o copleșea.

— Hei? Bill îi dădu un bobârnac peste tâmplă. Ești pregătită? Intră acolo, vezi ce poți vedea, apoi șterge-o cât încă ai ocazia, dacă mă înțelegi.

Luce dădu aprobator din cap. Îndreptă rochia neagră a lui Lys și își ținu capul un pic mai sus.

— Dă-i drumul!

— Și... start. Bill pocni din degete.

Pentru o fracțiune de secundă, petrecerea se poticni ca un disc zgâriat. Apoi, fiecare silabă din mijlocul conversației, fiecare adiere de parfum purtată în aer, fiecare strop de punct care aluneca pe gâtlejurile împodobite cu bijuterii, fiecare notă muzicală venind dinspre orchestră se însuflețiră, se armonizară și continuă ca și cum nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. Numai Luce se schimbă. Minte îi fu asaltată de o mie de cuvinte și imagini. O casă de țară, cu acoperiș de paie, la poalele Alpilor. Un cal murg numit Gauche. Miros de paie pretutindeni. Un singur fir de bujor alb, așezat pe perna ei. Și Daniel. Daniel. Daniel. Întorcându-se de la fântână cu patru găleți grele de apă, duse pe un par întins pe umerii lui. Țesălându-l pe Gauche la prima oră a dimineții pentru ca Lys să-l poată călări. Când venea vorba despre mici favoruri minunate pentru Luce, Daniel nu uita nimic, nici chiar atunci când trudea din greu în slujba tatălui ei. Ochii lui violeti o găseau întotdeauna. Daniel în visele ei, în inima ei, în brațele ei. Semăna cu străfulgerările de memorie ale Lușkăi în Moscova, când atinsese poarta bisericii – doar că erau mai puternice, mai copleșitoare, legate nemijlocit de ea.

Daniel era acolo. În grajduri sau în camerele servitorilor. Era acolo. Și avea să îl găsească.

Ceva foșni lângă gâtul lui Luce, făcând-o să tresară.

— Eu sunt. Bill zbură deasupra ei. Te descurci grozav.

Ușile mari, aurite din capătul încăperii erau deschise de doi valeți, care stăteau nemișcați de o parte și de alta. Fetele așezate la rând în fața lui Luce începură să chicotească de entuziasm, iar apoi brusc, un val de liniște străbătu camera, în tot acest timp, Luce căută cea mai rapidă cale de ieșire, care să o ducă în brațele lui Daniel.

— Concentrează-te, Luce, îi spuse Bill, parcă ghicindu-i gândurile. Mai ai puțin și-o să fii chemată la datorie.

Strunele orchestrei începură să intoneze acordurile baroce de deschidere ale *Ballet de la jeunesse*, iar mulțimea își îndreptă atenția în aceeași direcție. Luce urmări privirile tuturor și trase aer în piept; îl recunosc pe bărbatul așezat la intrare, ce admira petrecerea cu un ochi acoperit de un plasture.

Era ducele de Bourbon, vărul regelui.

Era înalt și slab, ofilit ca un vrej de fasole pe timp de secetă. Costumul albastru de catifea, care îi venea prost, era împodobit cu o eșarfă mov, asortată cu șosetele mov ce îi acopereau picioarele subțiri ca niște scobitori. Peruca pudrată ostentativ și fața alb-lăptoasă îl făceau să arate hidos.

Nu îl recunosc pe duce dintr-o fotografie întâlnită într-un manual de istorie. Știa mult mai multe despre el. Știa totul. Cum ar fi glumele deochete, schimbate de doamnele de onoare de la curtea regală despre lungimea demnă de milă a sceptrului ducelui. Despre felul cum acesta își pierduse ochiul (într-un accident de vânătoare, la care participase pentru a-i face regelui pe plac). Și despre cum ducele avea să le trimită înăuntru chiar atunci, pe fetele pe care le alesese pentru eventuala căsătorie cu regele de doisprezece ani, care aștepta în camera sa.

Iar Luce – ba nu, Lys – era o favorită mai veche a ducelui pentru ocuparea aceluia loc. Așa se explica sentimentul apăsător și dureros din pieptul ei; Lys nu se putea căsători cu regele pentru că îl iubea pe Daniel. Îl iubise cu pasiune de ani de zile. Însă, în această existență, Daniel era servitor, iar cei doi erau forțați să își ascundă dragostea. Luce simți frica paralizantă a lui Lys la gândul că, dacă atrăgea privirile regelui în noaptea aceea, toate speranțele de a clădi o viață împreună cu Daniel aveau să piară.

Bill o avertizase că transformarea în 3D avea să fie intensă, dar Luce n-ar fi avut cum să se pregătească pentru asaltul unei emoții atât de puternice; fiecare sentiment de frică și îndoială ce traversaseră vreodată mintea lui Lys o năpădiră acum pe Luce. Fiecare speranță și fiecare vis. Era prea mult.

Trase aer în piept și privi în jur prin sala de bal – oriunde, numai nu la duce. Și își dădu seama că știa tot ce era de știut despre acest timp și spațiu. Brusc, înțelese de ce regele își căuta o soție, deși era deja logodit. Recunosc jumătate din chipurile ce se mișcau în jurul ei prin sala de bal, căci le știa poveștile și știa care dintre acestea o invidiau. Știa cum să stea într-o rochie cu corset, astfel încât să poată respira confortabil. Și mai știa, judecând după ochiul priceput pe care îl îndreptă spre dansatori, că Lys fusese instruită în arta dansului de bal încă din copilărie.

Era o senzație sinistră să se afle în trupul lui Lys, de parcă Luce era deopotrivă fantoma și cea bântuită.

Orchestra ajunsese la sfârșitul cântecului, și un bărbat de lângă ușă, desfăcu un sul și pași în față ca să-l citească.

— Prințesa Lys de Savoia.

Luce își înălță capul cu mai multă grație și încredere decât se așteptase și acceptă mâna tânărului în vestă verde palid, care apăruse ca să o însoțească în camera de primire a regelui.

Odată aflată în camera vopsită complet într-un albastru pastel, Luce încercă să nu se uite prea insistent la rege. Peruca înaltă de culoare cenușie arăta ridicol pe fața lui mică și trasă. Ochii lui de un albastru palid priveau cu poftă la șirul de ducese și prințese – toate frumoase, toate îmbrăcate desăvârșit – așa cum s-ar uita flămândul la un porc la proțap.

Tânărul cu acnee de pe tron abia trecuse de vârsta copilăriei.

Ludovic al XV-lea primise coroana la numai cinci ani. Conform dorințelor tatălui său muribund, se logodise cu prințesa spaniolă, cu infanta. Dar ea era încă un bebeluș, împreună formau o pereche de coșmar. Nimeni nu se aștepta ca tânărul rege, care era fragil și bolnăvicios, să trăiască suficient de mult încât să aibă un moștenitor cu prințesa spaniolă, care, la rândul ei, putea să moară înainte de a ajunge la vârsta fertilității. Așadar, regele trebuia să găsească o consoartă cu care să conceapă un moștenitor. Așa se explica această recepție extravagantă și felul cum se înșiraseră doamnele în fața regelui.

Luce se juca nervos cu dantela rochiei, simțindu-se ridicol. Toate celelalte fete aveau un aer atât de răbdător. Poate că ele chiar își doreau să se căsătorească cu Majestatea Sa Ludovic, regele acneic de doisprezece ani, deși Luce nu vedea cum ar fi fost posibil. Erau atât de elegante și de frumoase. De la prințesa rusoaică, Elisabeta, a cărei rochie de catifea brodată cu safire avea gulerul împodobit cu blană de iepure, până la Maria, prințesa din Polonia, ale cărei nas cârn și gură plină, cu buze roșii, o făceau năucitor de

ispititoare, toate îl priveau pe regele-copil cu ochi uimiți și plini de speranță.

Dar el o alese din priviri pe Luce, cu un rânjet satisfăcut care îi întoarse stomacul pe dos.

— Aceea.

Arătă alene spre ea.

— Lasă-mă să o văd de aproape.

Ducele apăru lângă Luce, împingându-i ușor umerii înainte cu degetele sale lungi, de gheață.

— Prezentăți-vă, prințesă, spuse el liniștit. Aceasta este o ocazie unică în viață.

Acea parte din ea care era Luce icni în sinea ei, însă, pe dinafară, Lys era stăpână pe situație și înaintă parcă plutind ca să îl salute pe rege. Făcu o reverență cu o înclinare a capului desăvârșită, întinzându-și mâna pentru sărutul lui. Era ceea ce aștepta familia ei de la ea.

— O să te îngrași? i-o trânti regele lui Luce, privindu-i talia strânsă în corset. Îmi place cum arată acum, îi spuse ducelui, dar nu vreau să se îngrașe.

Dacă s-ar fi aflat în propriul corp, Luce i-ar fi putut spune regelui ce credea despre fizicul lui respingător. Dar Lys era perfect stăpână pe sine, iar Luce se auzi spunând:

— Sper să îi fiu mereu pe plac regelui meu, prin chipul și prin firea mea.

— Da, bineînțeles, murmură ducele, învârtindu-se într-un cerc îngust în jurul lui Luce. Sunt convins că Majestatea Sa ar putea să o țină pe prințesă la dietă, după propria alegere.

— Cum rămâne cu vânătoreea? întrebă regele.

— Majestate, începu ducele, nu este un loc potrivit pentru o regină. Aveți o mulțime de alți însoțitori la vânătore. Eu, de exemplu...

— Tatăl meu e un vânător excelent, spuse Luce. Creierul i se încinse, încercând să găsească ceva – orice – care ar fi putut-o ajuta să evadeze din scena aceea.

— Atunci ar trebui să mă culc cu tatăl tău? zâmbi regele disprețuitor.

— Știind că Majestății Voastre îi plac armele, zise Luce, încercând din răspuț să păstreze un ton politic, v-am adus un cadou – cea mai de preț pușcă de vânătore a tatălui meu. Mi-a cerut să v-o aduc în această seară, dar nu eram sigură dacă aş fi avut plăcerea de a face cunoștință cu Majestatea Voastră.

Se bucura de toată atenția regelui, care stătea cocoțat pe marginea tronului său.

— Cum arată? E încrustată cu bijuterii?

— Patul... Patul puștii este sculptat în lemn de cireș, spuse ea, oferindu-i regelui detaliile pe care Bill i le striga de la locul său de lângă tronul regelui. Părțile metalice au fost gravate de... de...

— Oh, ce-ar suna mai impresionant? De un fierar rus care, după aceea, s-a dus să lucreze pentru țar, spuse Bill. Se aplecă deasupra fursecurilor de lângă rege și adulmecă cu poftă. Astea arată bine!

Luce repetă replica lui Bill, după care adăugă:

— Aș putea să i-o dăruiesc Majestății Voastre, dacă îmi permiteți să ies ca să o aduc din apartamentele mele...

— Sunt convins că un servitor va putea s-o aducă mâine, spuse ducele.

— Vreau să o văd acum. Regele își încrucișă brațele, arătând chiar mai tânăr decât era.

— Vă rog. Luce se întoarse spre duce. Mi-ar face mare plăcere să prezint personal pușca Majestății Sale.

— Du-te.

Regele pocni din degete, concediind-o pe Luce.

Luce voia să se răsucescă pe tocuri, dar Lys știa mai bine – nimeni nu îi arăta vreodată spatele regelui – și făcu o plecăciune ieșind din cameră de-a-ndărătelea. Se retrase în cel mai grațios mod cu putință, alunecând de parcă nu ar fi avut tălpi – numai până ce ajunse de cealaltă parte a ușii cu oglinzi.

Apoi o luă la fugă.

Prin sala de bal, trecând de perechile care dansau și de orchestră, goni dintr-o încăpere

galben pastel într-una complet decorată în verde aprins. Alergă pe lângă doamne care gâfâiau greu și gentilomi morocănoși, peste podele din lemn de esență tare și covoare persane groase și opulente, până când luminile se estompară, iar participanții la petrecere se risipiră; găsi, în sfârșit, ușile cu menou de la ieșire. Le împinse și trase cu greu aer în piept, din cauza corsetului, însetată să își umple plămânii cu aerul proaspăt al libertății. Străbătu cu pași mari balconul enorm, din marmură albă strălucitoare, care împrejmua cel de-al doilea nivel al palatului.

Noaptea era luminată de stele; Luce nu voia decât să fie în brațele lui Daniel și să se ridice în zbor către ele. Ce bine ar fi fost dacă l-ar fi avut alături, să o ducă departe de toate astea...

— Ce cauți aici?

Luce se întoarse. Venise după ea. Stătea pe balcon în hainele lui simple de servitor, derutat și alarmat, îndrăgostit la modul tragic și fără speranță.

— Daniel.

Se repezi spre el, iar el se îndreptă spre ea, cu ochii violeți strălucind; își deschise brațele cu un zâmbet radios. Când, în sfârșit, se atinseră, iar brațele lui o cuprinsă, crezu că o să explodeze de fericire.

Dar nu o făcu.

Doar stătu acolo, cu capul pe pieptul lui puternic, minunat. Era acasă. Brațele lui îi cuprindeau spatele, poposindu-i pe mijloc, și o traseră cât puteau mai aproape de el. Îi simți respirația și adulfecă mirosul pătrunzător de paie de pe gâtul lui. Luce îl sărută sub urechea stângă, apoi pe gât. Sărutări ușoare, blânde, până când îi atinse buzele, iar Daniel îi răspunse cu și mai multă pasiune. Apoi sărutările deveniră mai prelungi, pline de o dragoste ce părea să se reverse din adâncul sufletului ei.

După o clipă, Luce se desprinsă și își fixă privirea asupra lui Daniel.

— Mi-ai lipsit atât de mult.

Daniel râse încetișor.

— Și tu mi-ai lipsit în ultimele... trei ore. Ești... ești în regulă?

Luce își trecu degetele prin părul blond și mătăsos al lui Daniel.

— Doar aveam nevoie să iau o gură de aer... să te găsesc.

Îl strânse cu putere la piept.

Daniel își miji ochii.

— Nu cred că trebuie să ne aflăm aici, Lys. Sigur te așteaptă înapoi în camera de primire.

— Nu-mi pasă. Nu mă mai întorc acolo. Și nu m-aș mărita niciodată cu porcul ăla. Nu mă voi mărita cu nimeni altcineva decât cu tine.

— Șșș! Daniel tresări, atingându-i obrazul. Ar putea să te audă cineva. Au tăiat capete pentru mai puțin de atât.

— Cineva te-a auzit deja, strigă o voce dinspre ușa deschisă.

Ducele de Bourbon stătea cu brațele încrucișate la piept, rânjind la vederea lui Lys în brațele unui servitor de rând.

— Cred că regele ar trebui să afle despre asta.

Iar apoi se îndepărtă, făcându-se nevăzut în palat.

Inima lui Luce bătea nebunește, stăpânită de teama resimțită de Lys și de ea însăși. Schimbare istoria? Viața lui Lys avea să ia un alt curs?

Dar Luce n-avea cum să știe, nu? Asta îi spusese Roland: orice transformare a timpului ar fi devenit imediat o parte din ce se întâmplase. Și totuși, Luce era încă aici, deci, dacă schimbare istoria respingându-l pe rege, ei bine, asta nu părea să o afecteze pe Lucinda Price din secolul XXI.

Când îi vorbi lui Daniel, vocea ei sună ferm:

— Nu-mi pasă dacă ducele ăla nenorocit o să mă ucidă. Mai bine mor decât să renunț la tine. O năpădi un val de căldură, făcând-o să se clatine pe locul unde stătea. Oh, spuse ea, apucându-și capul cu mâna.

Recunoscuse deja senzația, ca pe ceva ce trăise de o mie de ori înainte, dar fără să-i

acorde vreodată atenție.

— Lys, șopti el. Știi ce-o să urmeze?

— Da, șopti ea.

— Și știi că voi fi cu tine până la sfârșit?

Ochii lui Daniel îi susținură privirea, plini de tandrețe și de grijă. Nu o mințea. Nu o mințise niciodată. Nu ar fi făcut-o niciodată. Luce știa asta acum, de bună seamă. Îi dezvăluise suficient cât să o țină în viață câteva clipe în plus, cât să îi sugereze tot ce Luce începea deja să învețe pe cont propriu.

— Da. Închise ochii. Dar sunt atâtea lucruri pe care încă nu le înțeleg. Nu știu cum să împiedic toate astea. Nu știu cum să rup acest blestem.

Daniel zâmbi, cu ochii scăldați în lacrimi.

Luce nu se temea. Se simțea liberă. Mai liberă decât se simțise vreodată.

O înțelegere ciudată, profundă se așternea în memoria ei. Ceva devenea vizibil în nebuloasa din mintea ei. Un singur sărut de-al lui Daniel avea să deschidă o ușă, eliberând-o de o căsătorie lipsită de iubire cu un copil răzgâiat, eliberând-o din cușca acestui trup. Acest trup nu era ea, în mod autentic. Era doar o carapace, o parte a unei pedepse. Așadar, moartea acestui trup nu era deloc o tragedie, ci, pur și simplu, sfârșitul unui capitol. O eliberare frumoasă, necesară.

Pe treptele din spatele lor se auzi zgomot de pași. Ducele se întorcea cu oamenii lui. Daniel o apucă de umeri.

— Lys, ascultă-mă...

— Sărută-mă, îl imploră ea.

Daniel se schimbă la față, de parcă astea erau singurele cuvinte pe care avea nevoie să le audă. O ridică și o strânse la pieptul lui. Corpul ei fu străbătut de fiori fierbinți, în timp ce îl săruta tot mai apăsător și intens, uitând cu totul de sine. Își arcui spatele, își înclină capul spre cer și îl sărută până ameți de fericire. Până când umbrele se involburară și înnegriră stelele. O simfonie obsidiană. Dar în spatele ei era lumină. Pentru prima dată, Luce putea simți strălucirea luminii.

Era absolut magnifică.

Era timpul să plece.

Să iasă de aici cât încă mai avea ocazia, o prevenise Bill. Cât încă mai era în viață.

Dar nu putea să plece încă. Nu acum, când totul era atât de cald și de minunat. Nu cât timp Daniel o săruta în continuare, înnebunit de pasiune. Deschise ochii, iar părul, chipul său, și noaptea însăși străluceau în culori mai frumoase și mai puternice, aprinse de o sclipire intensă.

Acea sclipire venea din adâncul lui Luce.

Cu fiecare sărut, întreg corpul ei se apropia, pas cu pas, de lumină. Aceasta era singura cale reală de întoarcere spre Daniel. Dintr-o viață profană într-alta. Luce ar fi murit bucuroasă de o mie de ori, dacă ar fi putut să fie din nou împreună cu el, dincolo.

— Rămâi cu mine, o imploră Daniel chiar în timp ce ea simțea că devine incandescentă. Gemu. Lacrimile îi șiroiau pe chip. Buzele i se întredeschiseră într-un zâmbet palid. Ce e? o întrebă Daniel. Nu voia să pună capăt sărutărilor. Lys?

— E... atât de multă dragoste, spuse ea deschizând ochii chiar când focul îi înflorea în piept.

O coloană de lumină măreață se ridică în noapte, într-o explozie de căldură și flăcări pe cer, trântindu-l pe Daniel la pământ, smulgând-o pe Luce din corpul muribund al lui Lys și proiectând-o în întuneric, unde era rece ca gheața și nu vedea nimic. Un vertij cutremurător puse stăpânire pe ea.

Apoi, un licăr de lumină.

Chipul lui Bill se ivi, plutind deasupra lui Luce cu o privire îngrijorată. Zăcea întinsă cu fața în jos, pe o suprafață netedă. Atinse piatra fină de sub ea, auzi apa picurând în apropiere, aduldmeacă aerul rece, mucegăit. Ieșise într-un mesager.

— M-ai speriat, spuse Bill. N-am știut... vreau să spun, când a murit, n-am știut cum... n-am știut dacă te-ai putea bloca, într-un fel... adică nu eram sigur.

Scutură din cap ca și când ar fi vrut să alunge un asemenea gând.

Încercă să se ridice, dar nu se putea ține pe picioare, și îi era incredibil de frig. Ședea rezemată de peretele de piatră, cu picioarele încrucișate. Purta din nou rochia neagră elegantă, cu dantelă verde smarald. Pantofii verzi stăteau unul lângă altul în colț. Probabil că Bill i-i scosese din picioare și o culcase după ce ea... după ce Lys... lui Luce tot nu-i venea a crede.

— Am văzut anumite lucruri, Bill. Lucruri pe care nu le știam până atunci.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi faptul că a murit fericită. Eu am fost fericită. În extaz. Totul a fost atât de frumos. Minte lui Luce gonea nebunește. Știam că era acolo, lângă mine, și descoperisem că nu făceam altceva decât să fug de ceva greșit și opresiv. Că frumusețea iubirii noastre e mai puternică decât moartea, mai puternică decât orice. A fost incredibil.

— Incredibil de periculos, spuse Bill scurt. Hai să nu mai repetăm figura, bine?

— Nu înțelegi? E cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat de când l-am lăsat pe Daniel în urmă, în prezent. Și...

Dar Bill dispăru din nou în întuneric. Auzi susurul cascadei. O clipă mai târziu, un sunet de apă în clocot. Când Bill reapăru, veni cu ceai. Aducea un ceainic pe o tavă de metal și-i dădu lui Luce o cană aburindă.

— De unde ai asta? îl întrebă.

— Am spus, hai să nu mai repetăm figura, bine?

Dar Luce era prea preocupată de propriile gânduri ca să-l audă cu adevărat. Lucrurile nu i se mai păruseră nicicând atât de clare. Avea să redevină tridimensională – ce cuvânt folosisese el? Scindare? Își va privi viețile prin prisma sfârșitului lor, una după alta, până când, într-una dintre ele, avea să descopere motivul exact pentru care se tot întâmpla.

Iar atunci avea să rupă acel blestem.

Capitolul 12

Prizonierul

Paris, Franța, 1 Decembrie 1723

Daniel trase o înjurătură.

Mesagerul îl aruncase pe un pat de paie umede, murdare. Se întoarse și se sculă, cu spatele sprijinit de un perete de piatră înghețat. Din tavan îi picurau pe frunte stropi reci, uleioși, dar lumina era prea slabă ca să deslușească ceva.

În fața lui se zărea o deschizătură minusculă ca un fel de fereastră, săpată, grosier, în piatră, în care abia de puteai strecura un pumn. Prin fereastră pătrundea doar o rază argintie de lună, dar suficient de mult aer rece pentru ca temperatura să coboare noaptea până la pragul de îngheț.

Nu vedea șobolanii alergând prin celulă, dar le simțea corpurile scârboase fojgăind prin paiele râncede de la picioarele lui. Le simțea dinții ascuțiți străpungându-i pantofii. Duhoarea excrementelor făcea aerul irespirabil. Lovi cu piciorul și se auzi un chițăit. Apoi își strânse picioarele sub el și se ridică în capul oaselor.

— Ai întârziat.

Vocea de lângă Daniel îl făcu să tresară. Crezuse că era singur. Vocea era o șoptă uscată și răgușită, dar cumva familiară.

Apoi urmă un zăngănit, ca sunetul metalului târât pe piatră. Daniel se crispă pe măsură ce o fâșie de umbră mai neagră se desprinsese de întuneric și se aplecă spre el. Silueta se mișcă în lumina palidă, cenușie de sub fereastră, unde, într-un final, putu desluși vag conturul unei fețe.

Propria lui față.

Uitase de celula aceea, uitase de pedeapsă. Deci acela era locul unde sfârșise.

Avatarul mai timpuriu al lui Daniel arăta acum, în anumite privințe, la fel ca el: același nas și aceeași gură, aceeași distanță între aceeași ochi cenușii. Părul lui era mai ciufulit și mai murdar, dar tot de un auriu șters ca acum. Și totuși, Daniel prizonierul arăta atât de diferit. Chipul lui era înfiorător de palid și de slăbit, cu fruntea acoperită de un strat de jeg. Corpul său arăta descărnăt, iar pielea îi era scăldată în sudoare.

Iată în ce-l transformase absența ei. Da, avea lanțuri la picioare, dar adevăratul temnicer era propria lui vină.

Își amintea totul acum. Și își mai amintea vizita avatarului lui din viitor și un interogatoriu amar și dureros. Paris. Bastilia. Unde fusese închis de gărzile ducelui de Bourbon după ce Lys dispăruse din palat. Daniel mai avusese parte de închisori, de condiții de viață aspre și de o mâncare mai proastă pe parcursul existențelor sale misterioase, dar ferocitatea propriului regret trăit în Bastilia fusese una dintre cele mai grele încercări prin care trebuise să treacă vreodată.

În parte fusese acuzat pe nedrept de moartea ei.

Dar...

Dacă Daniel se afla deja acolo, prizonier în Bastilia, asta însemna că Lys era deja moartă. Deci Luce venise deja... și plecase.

Sinele său anterior avea dreptate. Sosise prea târziu.

— Așteaptă, îi spuse Daniel prizonierului din întuneric, apropiindu-se de silueta lui, dar nu atât de mult încât să riște o atingere. Cum de-ai știut pentru ce m-am întors?

Scrâșnetul bilei de fier târâte pe piatră îi dădu de înțeles că versiunea lui timpurie se rezemase de perete.

— Nu ești singurul care a venit aici după ea.

Aripile lui Daniel se încinseră și răspândiră valuri de căldură sub omoplați.

— Cam.

— Nu, nu Cam, răspunse versiunea lui anterioară, ci doi puști.

— Shelby? Daniel izbi cu pumnul în podeaua de piatră. Și celălalt... Miles. Doar nu vorbești serios. Nefilimii ăia? Au fost aici?

— Acum aproape o lună, cred. Arată spre peretele din spatele lui, pe care erau scrijelite niște liniițe tremurătoare. Am încercat să marchez ziua, dar știi cum e. Timpul trece în mod ciudat. Îți scapă.

— Îmi amintesc. Daniel se cutremură. Dar nefilimii? Ai vorbit cu vreunul dintre ei?

Scormoni în memorie și îi veniră în minte imagini vagi ale perioadei de captivitate, imaginea unei fete și a unui băiat. Întotdeauna îi percepușe drept fantasmă ale suferinței, încă două vedenii care îl asaltau de când ea dispăruse, lăsându-l pentru a nu știu câta oară singur.

— Preț de o clipă. Vocea prizonierului suna istovită și îndepărtată. Nu erau chiar așa preocupați de mine.

— Bun.

— Aflând că ea a murit, și-au continuat drumul în mare grabă. Ochii lui cenușii erau pătrunzători într-un mod sinistru. Ceva ce noi doi putem înțelege.

— Unde s-au dus?

— Nu știu. Un zâmbet larg brăzdă chipul supt al prizonierului. Cred că nici ei nu știu. Să-i fi văzut cât le-a luat să deschidă un mesager. Arătau ca doi prostănaci neîndemânatici.

Daniel simți că mai avea puțin și izbucnea în râs.

— Nu-i amuzant, spuse avatarul lui din trecut. Și ei țin la ea.

Dar Daniel nu simțea nicio tandrețe față de nefilimi.

— Sunt o amenințare pentru noi toți. Distrugerea pe care ar putea să o provoace... închise ochii. Habar n-au ce fac.

— De ce nu o poți prinde, Daniel? Avatarul său timpuriu râse impasibil. Ne-am mai văzut unul pe celălalt înainte, de-a lungul mileniilor. Îmi amintesc că o urmăreai. Și nu o prindeai niciodată.

— Nu... nu știu. Cuvintele se blocau în gâtul lui Daniel, care încerca tremurând să-și

înăbușe plânsul. Nu pot ajunge la ea. Nu știu cum, dar apar mereu cu o fracțiune de secundă prea târziu, de parcă cineva sau ceva ar urzi anume un plan ca să o țină departe de mine.

— Mesagerii tăi te vor duce mereu acolo unde ai nevoie să fii.

— Am nevoie să fiu cu ea.

— Poate că ei știu mai bine decât tine de ce anume ai nevoie.

— Poftim?

— Poate că nu ar trebui oprită. Prizonierul își zornăi lanțul, demoralizat. Simplul fapt că poate călători înseamnă că s-a schimbat ceva esențial. Poate că nu o poți prinde până nu înfăptuiește acea schimbare în blestemul original.

— Dar... Nu știa ce să spună. Plânsul crescuse în pieptul lui Daniel, înecându-i inima într-un șuvoi de rușine și de amărăciune. Are nevoie de mine. Fiecare secundă este o eternitate pierdută. Iar dacă face un pas greșit, totul ar putea fi pierdut. Ar putea să schimbe trecutul și să... înceteze să mai existe.

— Dar asta înseamnă riscul, nu-i așa? Pui totul în joc pentru speranța cea mai firavă.

Avatarul său din trecut începuse să se întindă spre Daniel, aproape atingându-i brațul. Amândoi simțeau nevoia unei atingeri. În ultima clipă, Daniel se retrase brusc.

Versiunea sa din trecut oftă.

— Și dacă tu ești acela, Daniel? Dacă tu ești acela care trebuie să transforme trecutul? Dacă nu o vei putea prinde până nu vei rescrie blestemul, astfel încât să includă o poartă în timp?

— Imposibil. Daniel pufni. Privește-mă. Privește-te. Suntem distruși fără ea. Nu suntem nimic fără Lucinda. Nu există niciun motiv pentru ca sufletul meu să nu vrea să o găsească, și asta cât mai repede posibil.

Daniel voia să zboare de acolo, dar ceva nu-i dădea pace.

— De ce nu te-ai oferit să mă însoțești? Întrebă într-un târziu. Te-aș fi refuzat, desigur, dar unii – când m-am regăsit pe mine în alte vieți – au vrut să se implice. De ce nu și tu?

Un șobolan se târî de-a lungul piciorului său captiv, oprindu-se să adulmece lanțurile însângerate din jurul gleznelor sale.

— Am evadat o dată, spuse el încet. Îți amintești?

— Da, zise Daniel, când tu... când noi... am evadat, la început de tot. Ne-am întors glonț în Savoia. Își ridică privirea spre speranța amăgitoare oferită de lumina de dincolo de fereastră. De ce ne-am dus acolo? Ar fi trebuit să știm că ne îndreptăm spre o capcană.

Prizonierul se lăsă pe spate și își zăngăni lanțurile.

— N-am avut de ales. Era locul cel mai apropiat de ea. Inhală o gură de aer înțepător. E atât de greu când ea e între lumi. De fiecare dată simt că nu voi mai putea continua. Am fost bucuros când ducele mi-a anticipat evadarea și și-a dat seama încotro aveam să mă duc. M-a așteptat în Savoia, m-a așteptat la masa stăpânei mele, alături de oamenii lui. M-a așteptat să mă târască înapoi aici.

Daniel își amintea.

— Am simțit că meritam pedeapsa.

— Daniel. Chipul deznădăjduit al prizonierului arăta de parcă primise un șoc electric. Părea să-și fi revenit la viață, cel puțin judecând după ochi. Deveniseră violeți. Cred că m-am prins. Cuvintele i se revărsau șuvoi. Învață o lecție de la duce.

Daniel își linse buzele.

— Poftim?

— Spui că, în toate viețile astea, ai fost mereu pe urmele ei. Fă așa cum a făcut și ducele cu noi. Anticipează-i mișcările. Nu te mulțumi doar să ții pasul. Ia-o înaintea ei. Așteapt-o când apare.

— Dar nu știu unde o vor duce mesagerii ei.

— Sigur că știi, insistă avatarul lui din trecut. Trebuie să îți amintești vag unde urmează să ajungă. Poate nu chiar fiecare pas, dar, până la urmă, totul trebuie să se încheie acolo unde a început.

O înțelegere tacită se stabili între ei. Daniel chemă o umbră, trecându-și mâinile pe

peretele de lângă fereastră. Era invizibilă pentru el, în întuneric, dar o simțea mișcându-se spre el și îi dădu cu măiestrie o formă. Mesagerul părea la fel de descurajat ca el.

— Ai dreptate, spuse în cele din urmă, deschizând portalul cu putere. Există un loc unde sigur se va duce.

— Da.

— Iar tu... Tu ar trebui să îți urmezi propriul sfat și să părăsești locul acesta, spuse Daniel abătut, altfel ai să putrezești aici.

— Măcar durerea fizică mă distrage de la cea sufletească, zise avatarul lui din trecut. Nu. Îți urez noroc, dar nu voi părăsi aceste ziduri, deocamdată. Nu înainte să prindă rădăcini în următoarea ei încarnare.

Aripile lui Daniel se desfăcură la spate. Încercă să își pună ordine în timp, vieți și amintiri, dar se tot învârtea în jurul aceluiași gând obositor.

— Ar... ar trebui să fi prins rădăcini deja. A fost concepută. Nu simți?

— Oh, exclamă ușor avatarul lui, închizând ochii. Nu știu dacă mai pot să simt ceva. Prizonierul oftă din rărunchi. Viața e un coșmar.

— Nu, nu e. Nu mai e. O voi găsi. Ne vom salva amândoi, strigă Daniel, disperat să iasă de acolo, disperat să mai aibă încă o dată încredere în ceva din trecut.

Capitolul 13

Dragoste damnată

Londra, Anglia, 29 Iunie 1613

Ceva trosni sub tălpile lui Luce.

Își ridică tivul rochiei negre. Pe jos era un strat de coji de arahide atât de gros, încât fărâmele tari, maronii treceau de catarama pantofilor verde-smarald, cu tocuri înalte.

Stătea în spatele unei mulțimi gălăgioase. Aproape toți cei din jurul ei erau îmbrăcați în haine cafenii și gri șterse. Femeile purtau rochii lungi cu corsete plisate și manșete late la capătul mânecilor în formă de clopot. Bărbații erau îmbrăcați în pantaloni strâmți, cu pelerine largi pe umeri, iar pe cap purtau berete de lână. Niciun mesager nu o mai adusese într-un loc public ca acesta, dar iat-o aici, în mijlocul unui amfiteatru ticsit. Era uluitor – și extrem de zgomotos.

— Ai grijă!

Bill o apucă de gulerul pelerinei ei de catifea și o trase în spate, imobilizând-o lângă balustrada de lemn a unei scări.

O fracțiune de secundă mai târziu, doi băieți murdari trecură în goană, prinși într-un joc imprudent de-a leapșa, lovind trei femei ce le ieșiră în cale. Femeile se ridicară și îi înjurară pe băieți, care le huiduiră, la rândul lor, în timp ce o luau la sănătoasa.

— Data viitoare, îi urlă Bill în ureche făcându-și căuș ghearele de piatră, ai putea să-ncerci să-ți regizezi micile exerciții de călătorie în timp într-un... nu știu... într-un decor mai liniștit? Cum vrei să-ți fac rost de costumație în mijlocul mulțimii ăsteia?

— Sigur, Bill, o să am grijă data viitoare. Luce se dădu câțiva pași în spate când băieții cu leapșa reveniră ca o săgeată. Unde suntem?

— Ai făcut turul globului ca să te trezești la Globe, milady.

Bill schiță o mică reverență.

— La Teatrul Globe? Luce se feri când femeia din față se descotorosi de un picior ros de curcan, aruncându-l peste umăr ei. Vrei să spui, cel din vremea lui Shakespeare?

— Ei, bine, el pretinde că s-a retras. Știi cum sunt artiștii. Atât de capricioși.

Bill coborî aproape de pământ, trăgând-o de tivul rochiei și mormăind în barbă.

— Othello a fost pus în scenă aici, spuse Luce, acordându-și un moment ca să poată asimila totul. Furtuna. Romeo și Julieta. Chiar ne aflăm în centrul celor mai mărețe povești de dragoste scrise vreodată.

— De fapt, tu stai pe coji de arahide.

— De ce trebuie să fii mereu așa de superficial? Locul ăsta e minunat!
— Scuze, nu știam că vom avea nevoie de un moment de bardolatrie.
Cuvintele lui sunară sâsâit din cauza acului prins între dinții ascuțiți. Acum, nu te mișca.
— Au! Luce scoase un țipăt când el îi înțepă rotula. Ce faci?
— Te dezanacronizez. Oamenii ăștia plătesc bani grei pentru spectacole cu monștri, dar se așteaptă să le vadă pe scenă.

Bill lucra rapid, îndoină discret țesătura lungă, ornamentată a rochiei ei negre de la Versailles într-o serie de cute și pliuri, în zona pieptului. Îi azvârli peruca albă și îi pieptănă părul într-un coc cu cârlionți. Apoi, îi privi pelerina de catifea de pe umeri. Atinse materialul fin, pe care Luce îl simți alunecând de pe ea. În final, scuipe o flegmă uriașă într-o palmă, o frecă de cealaltă și transformă șalul de catifea într-un guler iacobin înalt.

— E dezgustător, Bill.

— Taci, se enervă el. Data viitoare să-mi dai mai mult spațiu de lucru. Crezi că mie îmi place „să mă descurc cum pot”? Nu-mi place. Își întoarse brusc capul spre gloata batjocoritoare. Din fericire, cei mai mulți dintre ei sunt prea beți ca să observe o față ieșind din umbrele din spatele încăperii.

Bill avea dreptate; nimeni nu se uita la ei. Toată lumea se ciorovăia și se înghiontea ca să ajungă mai aproape de scenă. Era doar un podium, ridicat la câțiva metri deasupra pământului și, cu toată acea mulțime gălăgioasă în fața ei, Luce nu vedea clar în față.

— Hai odată! țipă un băiat din spate. Nu ne faceți să așteptăm toată ziua!

Deasupra mulțimii erau trei rânduri de loje, iar apoi, nimic; amfiteatrul oval se deschidea spre cerul amiezii, de un albastru palid ca oul de sturz. Luce se uită în jur după versiunea ei din trecut. După Daniel.

— Asistăm la deschiderea teatrului. Își aminti de cuvintele lui Daniel pe care le rostise sub piersicii de la Sword&Cross. Daniel mi-a spus că am fost aici.

— Sigur, ai fost aici, spuse Bill. Acum vreo paisprezece ani. Cocoțată pe umărul fratelui tău mai mare. Ai venit împreună cu familia să vedeți Iulius Caesar.

Bill pluti în aer la jumătate de metru în fața ei. Era respingător, dar gulerul înalt din jurul gâtului ei chiar părea să își mențină forma. Luce aproape că semăna cu femeile în rochii somptuoase din lojele aflate mai sus.

— Și Daniel? întrebă ea.

— Daniel era un comediant...

— Hei!

— Așa li se spune actorilor. Bill își dădu ochii peste cap. Era chiar la început atunci. Debutul lui a fost cu desăvârșire mediocru. Dar pe micuța Lucinda de trei ani – Bill ridică din umeri – a înflăcărat-o. Cică ți-ai fi dat viața atunci ca să ajungi pe scenă. Asta-i seara.

— Sunt actriță?

Nu. Prietena ei Callie era actrița, nu ea. În timpul ultimului semestru la Dover School, Callie o implorase pe Luce să participe la o audiție pentru piesa Orașul nostru, împreună cu ea. Cele două repetaseră săptămâni la rând înainte de audiție. Luce avea o replică, dar Callie stărnise aplauzele tuturor, în rolul lui Emily Webb. Luce urmărise totul din culise, mândră și impresionată de prietena ei. Callie ar fi vândut tot ce avea ca să poată sta măcar un minut în Teatrul Globe, darămite să urce pe scenă.

Dar apoi Luce își aminti de chipul livid al lui Callie, când îi văzuse pe îngeri războindu-se cu Proscrișii. Ce se întâmplase cu Callie după plecarea lui Luce? Unde erau Proscrișii acum? Cum ar fi putut Luce să-i explice vreodată lui Callie, părinților ei, ce se întâmplase? Asta, dacă Luce apuca să se mai întoarcă vreodată acasă și la viața ei obișnuită. Deoarece Luce știa acum că nu s-ar mai întoarce la viața aceea înainte să afle cum să-i împiedice sfârșitul. Înainte să dezlege misterul ăsta care îi osândește, pe ea și pe Daniel, să re trăiască la nesfârșit vechea poveste a amanților blestemați.

Trebuia să existe un motiv pentru care se afla în teatrul acesta. Sufletul ei o atrăsese aici. De ce?

Se împinse prin mulțime, pe una dintre laturile amfiteatrului, până ce văzu scena. Scândurile de lemn fuseseră acoperite cu o rogojină groasă ca de cânepă, făcută să arate

ca o iarbă aspră. Două tunuri în mărime naturală păzeau scena pe o parte și pe alta, iar un rând de portocali în ghivece erau aliniați lângă peretele din spate. Nu departe de Luce, o scară de lemn șubredă conducea spre un spațiu ascuns după o perdea: cabina actorilor unde aceștia își puneau costumele și își pregăteau scenele – își amintea de la cursul de actorie pe care îl făcuse împreună cu Callie.

— Stai! strigă Bill când ea o zbughi pe scară.

Camera din spatele perdelei era mică, ticsită și slab luminată. Luce trecu pe lângă teancuri de manuscrise și pe lângă șifoniere deschise, pline cu costume, privind fascinată o mască de leu și rânduri întregi de mantii aurii și de catifea. Apoi înlemni. Câțiva actori erau în cabină mai mult sau mai puțin îmbrăcați – băieți în rochii pe jumătate încheiate, bărbați care își legau șireturile cizmelor de piele maronii. Din fericire, actorii își pudrau fețele, preocupați, și repetau frenetic replicile, astfel încât camera vuia de scurte fragmente din piesă rostite pe un ton răspicat.

Înainte ca vreunul dintre actori să apuce să își ridice privirile și să o vadă, Bill zbură lângă Luce și o împinse într-unul dintre șifoniere. Hainele o prinseră între ele.

— Ce faci? întrebă ea.

— Permite-mi să-ți amintesc că ești actor, într-o perioadă în care nu există actrițe. Bill se încruntă. N-ai ce căuta aici ca femeie. Nu că ăsta ar fi un motiv să te oprești. Versiunea ta din trecut și-a asumat niște riscuri destul de mari ca să primească un rol în Totul e adevărat.

— Totul e adevărat? repetă Luce.

Sperase că va recunoaște măcar titlul piesei. N-avea norocul ăsta. Trase cu ochiul în cameră, prin ușa de la șifonier.

— Tu o cunoști ca Henric al VIII-lea, spuse Bill trăgând-o de guler. Dar, fii atentă! Îndrăznești să ghicești de ce versiunea ta anterioară ar minți și s-ar deghiza ca să obțină un rol...

— Daniel.

El tocmai intrase în cabina actorilor. Ușa ce dădea spre curtea de afară era încă deschisă în urma lui; soarele strălucea în spate. Daniel era singur și citea replicile scrise de mână, abia observându-i pe ceilalți actori din jurul lui. Arăta altfel decât în oricare dintre celelalte vieți ale sale. Părul lui blond era lung și un pic ondulat, strâns la ceafă cu un șnur negru. Avea o barbă îngrijită, un pic mai închisă la culoare decât părul.

Luce simți dorința să îl atingă. Să-i mângâie fața, să-și treacă degetele prin părul lui, să le coboare pe ceafă și să-l mângâie în voie. Cămașa lui albă era larg deschisă, lăsând vederii pieptul lui musculos. Pantalonii săi negri erau strânși în cizme negre, înalte până la genunchi.

În timp ce el se apropia, inima ei începu să bată cu putere. Mulțimea care urla în picioare în amfiteatru amuți. Duhoarea transpirației uscate de pe costumele din șifonier dispăru. Nu se mai auzea decât sunetul respirației ei și al pașilor lui spre ea. Ieși din șifonier.

La vederea ei, ochii cenușii ca furtuna ai lui Daniel devenim violeți. Zâmbi surprins.

Luce nu se mai putu abține. Se repezi spre el, uitând de Bill, uitând de actori, uitând de avatarul ei din trecut, care ar fi putut fi oriunde, la câțiva pași distanță, de fata căreia îi aparținea acest Daniel cu adevărat. Uită de tot, în afară de nevoia ei de a fi în brațele lui.

El își lăsă brațele să alunece ușor în jurul taliei ei, trăgând-o iute spre cealaltă parte a șifonierului larg, unde erau ascunși de restul actorilor. Măinile ei îi găsiră ceafa. Un fior cald îi inundă corpul. Închise ochii și îi simți buzele, ușoare ca un fulg – aproape prea ușoare. Așteptă sărutări mai pătimașe, dar în zadar.

Luce se ridică pe vârfuri și se aplecă spre el pentru a fi sărutată mai apăsător. Avea nevoie ca sărutul lui să-i amintească de ce făcea asta, de ce se rătăcea în trecut și se vedea murind întruna: pentru el, pentru ei doi. Pentru dragostea lor.

Atingându-l din nou, își aminti de Versailles. Voia să-i mulțumească pentru faptul că o salvase de căsătoria cu regele. Și să-l implore să nu-și mai facă rău, ca în Tibet. Voia să-l întrebe ce visase atunci când dormise zile la rând, după ce ea murise, în Prusia. Voia să

audă ce îi spusese Lușkăi chiar înainte ca ea să moară în noaptea aceea cumplită din Moscova. Voia să-și reverse dragostea, să izbucnească în plâns și să-i spună că, în fiecare clipă a fiecărei vieți prin care trecuse, îi dusesese dorul din toată inima.

Dar n-avea cum să-i spună nimic din toate astea acestui Daniel. Nimic din toate astea nu i se întâmplase încă acestui Daniel. În plus, el o confunda cu Lucinda acestei epoci, fata care nu știa nimic din ceea ce descoperise Luce. Nu erau cuvinte pentru urechile lui.

Sărutarea ei era singurul mod în care îi putea arăta că înțelege.

Dar Daniel refuza să o sărute așa cum ar fi vrut ea. Cu cât își apăsa corpul mai mult de al lui, cu atât mai mult se lăsa el pe spate.

Într-un târziu, o îndepărtă de la sine. Îi ținu doar mâinile, de parcă restul corpului ei ar fi fost periculos.

— Doamnă! îi sărută vârfurile degetelor, făcând-o să se înfioare. Aș fi prea îndrăzneț să spun că dragostea te face să te porți necuviincios?

— Necuviincios? roși Luce.

Daniel o luă din nou în brațe, încet, un pic tulburat.

— Preabună Lucinda, nu trebuie să te arăți în locul acesta îmbrăcată așa. Ochii lui se tot opreau asupra rochiei ei. Ce haine mai sunt și astea? Unde ți-e costumul?

Își întinse mâinile în șifonier și scotoci printre umerășele cu haine.

Daniel începu să-și dezlege rapid șireturile cizmelor, aruncându-le pe podea, cu o bubuitură. Luce se strădui să-și ferească privirea atunci când își scoase pantalonii. Dedesubt purta pantaloni bufanți, cenușii, care lăsau prea puțin loc imaginației.

Obrajii ei se aprinseră când Daniel își descheie cămașa albă. O smulse de pe el, dezvăluind frumusețea desăvârșită a pieptului său. Luce își ținu respirația. Singurele care lipseau erau aripile lui desfăcute. Daniel avea o frumusețe fără cusur – și nu părea să fie conștient de efectul pe care îl avea asupra ei, stând acolo, în pantaloni bufanți.

Luce înghiți în sec, făcându-și vânt cu mâna.

— Nu-i prea cald aici?

— Pune-i pe ăștia pe tine până îți aduc costumul, îi spuse, aruncând hainele spre ea. Grăbește-te, înainte să te vadă careva. Se repezi la șifonierul din colț și scotoci prin el, scoțând o mantie bogat împodobită, verde cu auriu, o altă cămașă albă și o pereche de nădragi de un verde crud. Își puse noile haine în grabă – costumul lui, presupuse Luce – în timp ce ea ridica de jos hainele de stradă abandonate.

Luce își aminti că servitoarei din Versailles îi luase o jumătate de oră să o îmbrace în acea rochie. Avea cordoane și șireturi peste tot. Nu avea cum să iasă din ea păstrându-și demnitatea.

— A avut loc, ăăă, o schimbare de costumație. Luce apucă materialul negru al rochiei ei. M-am gândit că asta ar fi frumoasă pentru personajul meu.

Luce auzi pași în spatele ei, dar înainte să apuce să se întoarcă, mâna lui Daniel o trase în șifonier, lângă el. Era minunat să fie așa aproape de el în spațiul strâmt și întunecat. El închise ușa și se așeză în fața ei ca un rege în mantia verde cu auriu, înfășurată în jurul lui.

Ridică o sprânceană.

— De unde ai asta? Anne Boleyn a noastră a aterizat, brusc, de pe Marte? chicoti. Mereu am crezut că se trage din Wiltshire.

Mintea lui Luce gonia ca să țină pasul. O interpreta pe Anne Boleyn? Nu citise niciodată piesa aceea, dar costumul lui Daniel sugera că îl juca pe rege, pe Henric al VIII-lea.

— Domnul Shakespeare – adică Will – a fost de părere că ar arăta bine...

— Oh, Will a fost de părere? Daniel rânji, fără să o creadă, dar părea să nu-i pese. Era ciudat să simtă că putea să facă sau să spună aproape orice, iar lui să i se pară fermecător. Ești cam nebunatică, nu-i așa, Lucinda?

— Eu... ei, bine... Daniel îi mângâie obrazul cu dosul degetului.

— Te ador.

— Și eu te ador. Cuvintele îi ieșeau din gură, atât de reale și de autentice, după ultimele

minciuni bălmăjite. Era ca și cum ar fi oftat după ce și-ar fi ținut mult timp respirația. M-am gândit, m-am gândit mult și voiam să-ți spun că...

— Da?

— Adevărul e că ceea ce simt pentru tine este... mai profund decât adorația. Își apăsă mâna de pieptul lui. Am încredere în tine. Am încredere în dragostea ta. Acum știu cât de puternică e, și cât de frumoasă.

Luce știa că nu putea să se dea de gol și să spună ce avea pe suflet cu adevărat – trebuia să fie o versiune diferită a ei însăși, pe lângă faptul că, în celelalte momente în care Daniel își dăduse seama cine era ea și de unde venea, amuțise imediat și îi spusese să plece. Dar poate că, dacă își alegea cu grijă cuvintele, Daniel avea să înțeleagă.

— Uneori poate părea că eu... că eu uit ce însemni tu pentru mine și ce însemn eu pentru tine, dar, în adâncuri... știu. Știu, pentru că suntem făcuți să fim împreună. Te iubesc, Daniel.

Daniel părea șocat.

— Mă... mă iubești?

— Desigur.

Luce mai avea puțin și izbucnea în râs, atât i se părea de evident acel sentiment, dar apoi își aminti: nu avea nicio idee în ce moment din trecutul ei nimerise. Poate că în viața aceea nu făcuseră decât să schimbe priviri sfioase.

Pieptul lui Daniel zvâcni, iar buza de jos începu să-i tremure.

— Vreau să vii cu mine, spuse el dintr-o suflare.

În vocea lui se simțea o panică disperată. Luce voia să strige Da! Însă ceva o reținu. Îi venea atât de ușor să se dizolve în ființa lui Daniel când corpul lui era atât de aproape de al ei și putea să-i simtă prin cămașă căldura pielii și bătăile inimii. Avea sentimentul că putea să-i spună orice – cât de măreț se simțise murind în brațele lui, la Versailles, și cât de distrusă era acum, când cunoștea proporțiile suferinței lui. Dar se abținu; fata cu care o confunda în această viață nu ar fi vorbit despre acele lucruri, nu ar fi știut nimic despre ele. Și nici Daniel. Deci, când în sfârșit deschise gura, vocea îi tremură.

Daniel îi puse un deget pe buze.

— Așteaptă. Nu te împotrivi încă. Lasă-mă să ți-o cer așa cum se cuvine. Pe curând, iubirea mea.

Trase cu ochiul prin ușa crăpată a șifonierului, spre cortină. Dinspre scenă se auziră urale. Publicul râdea și aplauda zgomotos. Luce nici măcar nu-și dăduse seama că începuse piesa.

— Acum urmez eu. Pe curând.

O sărută pe frunte, după care se repezi pe scenă.

Luce voi să fugă după el, dar două siluete apărură și se așezară chiar în fața ușii șifonierului.

Ușa se deschise cu un scârțâit și Luce îl văzu pe Bill strecurându-și aripile înăuntru.

— Începi să te pricepi la asta, zise el prăbușindu-se pe un sac cu peruci vechi.

— Unde te-ai ascuns?

— Cine, eu? Nicăieri. De ce m-aș ascunde? Întrebă el. Șmecheria aia cu schimbatul costumelor a fost o mică lovitură de geniu, continuă el, ridicându-și mânuța ca să bată palma.

Bill se dezumfla mereu când i se amintea faptul era doar o muscă pe perete în comparație cu Daniel.

— Chiar ai de gând să mă lași cu mâna întinsă?

Bill își retrase mâna încet. Luce îl ignoră. Își simțea pieptul greu și pustiit. Continua să audă disperarea din vocea lui Daniel când îi ceruse să fugă cu el. Ce însemnase asta?

— În noaptea asta o să mor. Nu-i așa, Bill?

— Ei, bine... Bill își coborî privirea. Da.

Luce înghiți în sec.

— Unde-i Lucinda? Trebuie să pătrund din nou în corpul ei ca să pot înțelege această existență.

Împinse ușa șifonierului, dar Bill îi apucă tivul rochiei și o trase înapoi.

— Uite ce-i, puștoaico, transformarea tridimensională nu poate fi mutarea ta de bază. Ia-o ca pe o îndemânare pentru ocazii speciale. Își strânse buzele. Ce crezi tu că o să afli aici?

— Lucrul de care trebuie să fugă, bineînțeles, spuse Luce. De ce anume o salvează Daniel? E logodită cu altcineva? Locuiește cu un unchi rău? A ieșit din grațiile regelui?

— Hopa!

Bill se scărpină în vârful capului, scoțând un scrâșnet asemănător cu sunetul scos de unghiile care zgârie o tablă.

— Mi se pare ca am făcut o gafă pedagogică pe undeva. Crezi că moartea ta are întotdeauna un motiv?

— Și nu are?

Simți că îi pică fața.

— Vreau să spun că morțile tale nu-s chiar fără sens...

— Dar când am murit înăuntrul lui Lys, am simțit totul – ea credea că focul o elibera. A fost fericită pentru că, dacă s-ar fi căsătorit cu regele ăla, viața ei ar fi fost o minciună. Iar când Daniel a ucis-o, de fapt a salvat-o.

— O, scumpete, asta crezi tu? Că morțile tale sunt o portiță de scăpare din căsătorii nefericite sau ceva de genul ăsta?

Luce închise strâns ochii ca să oprească înțepătura lacrimilor apărute din senin.

— Trebuie să fie ceva de genul ăsta. Trebuie. Altfel e, pur și simplu, lipsit de sens.

— Nu e lipsit de sens, spuse Bill. Chiar mori dintr-un motiv anume. Doar că motivul ăsta nu e chiar așa de simplu. Nu te poți aștepta să înțelegi totul deodată.

Mormăi frustrată și lovi cu pumnul peretele șifonierului.

— Înțeleg de ce te-ai ambalat așa, zise Bill într-un final. Ai devenit tridimensională și ai impresia că ai descoperit secretul universului tău. Dar nu-i întotdeauna atât de ușor și de plăcut. Fii pregătită pentru haos. Îmbrățișează haosul. Ar trebui să încerci să înveți cât poți de mult din fiecare viață pe care o vizitezi. Poate vei fi împreună cu Daniel... sau poate vei hotărî că viața are mai multe de oferit decât...

Ceva foșni și îi luă prin surprindere. Luce trase cu ochiul prin ușa șifonierului.

Un bărbat cam la cincizeci de ani, cu un barbișon cărunt și cu burtă rotufeie stătea chiar în spatele unui actor îmbrăcat în rochie. Vorbeau în șoaptă. Când fata își întoarse puțin capul, luminile scenei îi dezvăluiră profilul. Luce îngheță: un nas delicat și buze mici, pudrate cu roz. O perucă de culoare cafenie, de sub care se îțeau doar câteva fire de păr lungi și negre. O rochie aurie superbă. Era Lucinda, în costumul Annei Boleyn și gata să urce pe scenă.

Luce se strecură afară din șifonier. Se simțea agitată și rămase fără cuvinte, dar și înzestrată cu putere, într-un sens ciudat; dacă ceea ce îi spusese Bill era adevărat, nu-i mai rămânea mult timp.

— Bill? șopti ea. Am nevoie să faci chestia aia cu apăsatul pe Pauză, astfel încât eu să pot...

— Șșșt!

Șuieratul lui Bill avea scopul de a-i da de înțeles lui Luce că era pe cont propriu. Trebuia doar să aștepte până când acest bărbat avea să plece, ca să o prindă singură pe Lucinda.

Lucinda se mișcă pe neașteptate către șifonierul unde era ascunsă Luce și vârî mâna înăuntru. O îndreptă spre mantia aurie aflată lângă umărul lui Luce. Aceasta își ținu respirația, ridică mâna și își încleștă degetele de cele ale Lucindei.

Lucinda trase aer în piept și deschise larg ușa, cu privirea ațintită asupra lui Luce, clătînându-se, la limita unei înțelegeri inexplicabile. Podeaua de dedesubtul lor părea să se încline. Luce ameți, închizând ochii și simțindu-se de parcă sufletul îi părăsise corpul. Se văzu pe sine din afară – rochia ei ciudată, pe care Bill o transformase din zbor, teama pură din ochii ei. Mâna pe care o ținea într-a ei era fină, atât de fină, că abia o putea simți.

Clipi, și Lucinda clipi la rândul ei, după care Luce nu mai simți nicio mână. Când își plecă privirea, mâna ei era goală. Devenise fata a cărei mână o ținuse. Înșfăcă iute mantia

și și-o potrivi pe umeri.

Singura persoană rămasă în cabina actorilor era bărbatul care îi vorbise în șoaptă Lucindei. Luce știa că era William Shakespeare. William Shakespeare. Îl știa. Erau toți trei – Lucinda, Daniel și Shakespeare – prieteni. Într-o după-amiază de vară, Daniel o dusesse pe Lucinda în vizită la Shakespeare, la casa lui din Stratford. Spre apus, se așezaseră în bibliotecă, iar în timp ce Daniel își repeta replicile la fereastră, Will îi puneă lui Luce întrebare după întrebare – luându-și furios notițe, pe parcurs – despre prima ei întâlnire cu Daniel, despre sentimentele ei față de el, despre dragostea la prima vedere.

Shakespeare era singurul, cu excepția lui Daniel, care cunoștea identitatea secretă a Lucindei – sexul ei – și dragostea pe care actorii o împărtășeau în afara scenei, în schimbul discreției lui, Lucinda ținea secret faptul că era prezent la Teatrul Globe în noaptea aceea. Toți ceilalți din companie presupuneau că era în Stratford, că predase frâiele teatrului Maestrului Fletcher. În schimb, Will apăruse incognito în noaptea aceea, la premiera piesei.

Când Lucinda reveni lângă el, Shakespeare o privi adânc în ochi.

— Te-ai schimbat.

— Eu... nu, sunt tot... Simți brocartul fin în jurul umerilor ei. Da, am găsit mantia.

— Mantia, zici tu. Îi zâmbi și clipi. Te prinde.

Apoi, Shakespeare își puse mâna pe umărul Lucindei, așa cum făcea mereu când dădea indicații de regie.

— Ascultă! Toți cei de aici îți știu deja povestea. Te vor vedea în scena asta, și nu vei spune sau face mare lucru. Dar Anne Boleyn este o stea în ascensiune, la curte. Fiecare are propriul interes în destinul tău. Înghiți în sec. Și încă ceva: nu uita ce ai de făcut la sfârșitul replicii. Trebuie să vii în partea din față a scenei, în stânga, pentru a începe dansul.

Luce auzea replicile ei din piesă trecându-i prin minte. Cuvintele vor fi acolo, când va avea nevoie de ele, când va păși pe scenă în fața tuturor acestor oameni. Era pregătită.

Publicul urlă și aplaudă din nou. Un grup de actori părăsiră scena și umplură spațiul din jurul ei. Shakespeare dispăruse deja. Îl vedea pe Daniel în partea opusă a scenei, îi domina pe ceilalți actori, cu un aer regesc și magnific.

Urma replica ei. Era începutul unei scene de la un dineu desfășurat pe domeniul lordului Wolsey, unde regele – Daniel – avea să interpreteze o compoziție *masque* elaborată, înainte să îi apuce mâna Annei Boleyn pentru prima dată. Urmău să danseze și să se îndrăgostească nebunește unul de celălalt. Urma să fie începutul unei iubiri care avea să schimbe totul.

Începutul.

Dar pentru Daniel nu era deloc începutul.

Totuși, pentru Lucinda și pentru personajul pe care îl interpreta, era dragoste la prima vedere. Momentul în care ochii ei îl întâlniseră pe Daniel era parcă primul lucru real care i se întâmplase Lucindei vreodată, la fel cum simțise și Luce la Sword&Cross. Întreaga ei lume începuse, în sfârșit, să aibă înțelesuri pe care nu le mai avusese.

Lui Luce nu-i venea să creadă câți oameni se îmbulziseră în Globe. Aproape că dominau actorii, îngrămădiți atât de aproape, încât cel puțin douăzeci de spectatori își proptiseră coatele chiar pe scenă. Putea să-i simtă. Le auzea respirația.

Cu toate acestea, Luce se simțea oarecum liniștită, chiar plină de energie, de parcă Lucinda prindea viață în loc să intre în panică, sub presiunea acestui interes deosebit.

Era o scenă festivă. Luce era înconjurată de doamnele din suita Annei Boleyn; aproape că izbucni în râs văzând cât de comic arătau „doamnele” din jurul ei. Mărul lui Adam al acestor adolescenți se ridica și cobora vizibil în lumina lămpilor de pe scenă. Transpirația se ițea sub mânecile rochiilor cu umeri înalți. De partea cealaltă a scenei, Daniel îi făcea curte fără perdea, iar dragostea i se citea pe chip. Își jucă rolul fără cusur, furișând priviri cu subînțeles spre Daniel, astfel încât să atragă atât atenția lui, cât și pe cea a publicului. Mai mult, improvizează o mișcare – dându-și la o parte părul de pe gâtul lung și palid – care făcu o aluzie profetică la ceea ce știa toată lumea că o aștepta pe adevărata Anne Boleyn.

Doi actori se apropiară, înconjurând-o pe Luce. Erau nobilii din piesă, lordul Sands și lordul Wolsey.

— Dar doamnele sunt triste. A cui e vina, domnilor? tună vocea lordului Wolsey.

Era gazda petrecerii – și personajul negativ – iar actorul care îl interpreta avea o prezență scenică incredibilă.

Apoi se întoarse și privi în jur, căutând-o pe Luce. Luce înlemni.

Lordul Wolsey era jucat de Cam.

Luce nu avea cum să țipe, să înjure sau să plece. Acum era actriță profesionistă, astfel că rămase stăpână pe sine și se întoarse spre însoțitorul lui Wolsey, lordul Sands, care își rosti replica printre râsete.

— Când vinul le-o-mbujora obrajii, vorba lor ne-o ameți, milord, spuse el.

Când veni rândul Lucindei să își spună replica, corpul începu să-i tremure și îi aruncă o privire furișă lui Daniel. Ochii lui violeți domoliră nervozitatea care o cuprinsese. Credea în ea.

— Ce hâtru ești, lordule Sands, se auzi Luce spunând, pe un ton malițios perfect modulat.

Apoi, Daniel păși în față și se auzi o trompetă, urmată de o tobă. Dansul începea. O luă de mână. Când vorbi, îi vorbi ei, nu publicului, așa cum făceau ceilalți actori.

— O mână mai gingașă n-am atins! spuse Daniel. Nu te știam, frumoaso!

Replicile păreau scrise pentru ei doi.

Începură să danseze, iar Daniel nu își desprinsese privirea de chipul ei nicio clipă. Ochii lui violeți aveau limpezimea cristalului, iar felul cum nu se îndepărtau de ai ei îi înmuie inima lui Luce. Știa că el o iubise întotdeauna, dar până în acel moment, în care începuseră să danseze împreună pe scenă, în fața tuturor acelor oameni, nu se gândise niciodată cu adevărat la ce însemna asta.

Însemna că, atunci când îl vedea pentru prima dată în fiecare viață, Daniel era deja îndrăgostit de ea. De fiecare dată. Fusesse dintotdeauna. Și, de fiecare dată, trebuia să se îndrăgostească de el. El nu ar fi putut niciodată să o preseze sau să o forțeze să îl iubească. Trebuia să o recucerească de fiecare dată.

Dragostea lui Daniel pentru ea era ca un fluviu. Era cea mai pură formă de dragoste care exista, mai pură chiar decât cea pe care i-o întorcea Luce. Dragostea lui Daniel curgea fără să se abată, fără să se încheie. În timp ce dragostea lui Luce era ștearsă la fiecare moarte, a lui Daniel creștea de-a lungul timpului, eternă. Cât de covârșitor de puternică trebuia să fie acum, după sute de vieți pline de dragoste, puse una peste alta? Era aproape prea mult pentru ca Luce să înțeleagă.

O iubea atât de mult, și totuși, în fiecare viață, trebuia să o aștepte să îl prindă din urmă, mereu și mereu.

În tot acest timp, dansaseră cu restul trupei, intrând și ieșind din culise în timpul pauzelor muzicale, întorcându-se pe scenă pentru mai multe galanterii, pentru numere mai lungi, cu pași mai complicați, până când întreaga companie începu să danseze.

La finalul scenei, deși nu era trecut în piesă, deși Cam era chiar acolo, urmărindu-i, Luce se ținu strâns de mâna lui Daniel și îl trase spre ea, către portocalii în ghivece. El o privi de parcă era nebună și încercă să o îndrepte spre locul unde ar fi trebuit să fie, conform regiei.

— Ce faci? murmură el.

Se îndoise de ea mai înainte, în culise, când ea încercase să îi vorbească liber despre sentimentele ei. Trebuia să îl facă să o creadă. Cu atât mai mult dacă Lucinda avea să moară în noaptea aceea, să înțeleagă profunzimea iubirii ei ar fi însemnat totul pentru el. L-ar ajuta să meargă mai departe, să o iubească mai departe secole la rând, cu toată durerea și greutatea la care ea fusesse martoră până în prezent.

Luce știa că momentul acesta nu apărea în scenariu, dar nu se putu abține: se apropie de Daniel și îl sărută.

Se aștepta ca el să o oprească, dar o trase în brațele lui și îi răspunse la sărut. Tare și pasional, cu atâta intensitate, încât o făcu să se simtă ca atunci când zburau, deși știa că

picioarele ei erau sprijinite de pământ.

Preț de o clipă, publicul amuți. Apoi începu să urle și să facă glume răutăcioase. Cineva aruncă un pantof spre Daniel, dar el îl ignoră. Sărutările lui îi spuseră lui Luce că o credea, că înțelegea profunzimea iubirii ei, dar ea voia să fie sigură de asta.

— Te voi iubi mereu, Daniel. Doar că aceste cuvinte nu păreau chiar potrivite – sau nu erau suficiente. Trebuia să-l facă să înțeleagă – și la naiba cu consecințele – că, dacă trebuia să schimbe istoria, așa să fie. Te voi alege mereu. Da, acela era cuvântul potrivit. În fiecare existență, te voi alege pe tine. Așa cum și tu m-ai ales mereu pe mine. Pentru totdeauna.

Buzele lui se desprinseră de ale ei. O credea? Știa deja? Era o alegere, o alegere pe termen lung și adânc înrădăcinată, care depășea puterile lui Luce. În spatele ei era ceva puternic. Ceva frumos și...

Umbrele începură să se învoluteze în tavan. Un val de căldură îi scutură corpul, provocându-i convulsii, făcând-o să-și dorească eliberarea înfocată care știa că urmează.

Ochii lui Daniel sclipiră de durere.

— Nu, șopti el. Te rog, nu pleca încă.

Oarecum, îi lua mereu prin surprindere pe amândoi.

În timp ce trupul avatarului ei din trecut exploda în flăcări, se auzi un zgomot de tun, dar Luce nu avea cum să fie sigură. Ochii ei se împăienjeniră din pricina luminii și fu proiectată afară din trupul Lucindei, în aer, în beznă.

— Nu! strigă ea în timp ce pereții mesagerului se închiseră în jurul ei.

Prea târziu.

— Care-i problema acum? o întrebă Bill.

— Nu eram pregătită. Știu că Lucinda trebuia să moară, dar eu... eu pur și simplu...

Fusese chiar pe punctul de a înțelege ceva despre alegerea ei de a-l iubi pe Daniel. Iar acum, sensul acelor ultime clipe cu Daniel fusese mistuit de flăcări, odată cu sinele ei din trecut.

— Ei, bine, nu mai era mare lucru de văzut, spuse Bill. Doar ce se întâmplă de obicei când o clădire ia foc – fum, pereți în flăcări, oameni țipând și bulucindu-se spre ieșire, călcându-i în picioare pe cei mai puțin norocoși. Mă înțelegi. Teatrul Globe a ars din temelii.

— Ce? spuse ea, simțind că i se face rău. Eu am dat foc teatrului?

Sigur, incendierea celui mai faimos teatru din istoria Angliei nu avea să rămână fără urmări în timp.

— O, nu te umfla în pene! Trebuia să se întâmple oricum. Dacă n-ai fi izbucnit în flăcări, tunul de pe scenă și-ar fi ratat ținta și ar fi aruncat totul în aer.

— Asta e mult mai important decât mine și Daniel. Toți oamenii aceia...

— Uite, Maică Tereza, nimeni n-a murit în noaptea aia... în afară de tine. Nimeni altcineva n-a fost rănit. Ți-l amintești pe bețivul din rândul al treilea care te lua peste picior? I-au luat foc pantalonii. Ți-a fost cel mai grav lucru. Te simți mai bine?

— Nu chiar. Deloc.

— Ascultă, nu te afli aici ca să mai adaugi o cărămidă zidului tău de vină. Sau ca să îți schimbi trecutul. Exista o piesă, cu intrări și cu ieșiri din scenă.

— Nu eram pregătită pentru ieșirea mea.

— De ce nu? Henric al VIII-lea e o porcărie, oricum.

— Voiam să-i dau speranță lui Daniel. Voiam ca el să știe că îl voi alege mereu, că îl voi iubi mereu. Dar Lucinda a murit înainte să mă asigur că a înțeles. Închise ochii. Partea lui de blestem e mult mai cumplită decât a mea.

— E de bine, Luce!

— Ce vrei să spui? E îngrozitor!

— Mă refer la bucata aia neprețuită: O, agonia lui Daniel e infinit mai cruntă decât a mea. Asta este ceea ce ai învățat aici. Cu cât vei înțelege mai mult, cu atât mai aproape vei fi de cunoașterea originii blestemului și vei putea găsi, până la urmă, o cale de a te salva de sub puterea lui. Corect?

— Nu... nu știu.

— Eu da. Hai acum, ai roluri mai importante de jucat.

Partea din blestem care îl privea pe Daniel era mai cruntă. Luce putea să vadă asta foarte clar acum. Dar ce însemnau toate astea? Nu simțea deloc că se apropia de momentul ruperii lui. Răspunsul îi scăpa printre degete, dar știa că Bill avea dreptate într-o privință: nu mai putea să facă nimic în acea existență. Nu-i rămânea decât să se tot întoarcă.

Capitolul 14

Panta abruptă

Centrul Groenlandei, 1100, Iarna

Cerul era negru când Daniel ieși. În spatele lui, portalul se agita în vânt ca o perdea zdrențuită, rupându-se și sfâșiindu-se singur înainte să se facă bucăți pe zăpada ce împrumuta albastrul nopții.

Un fior îi trecu prin corp. La o primă vedere, nu părea să existe nimic aici. Nimic altceva decât nopți arctice care păreau să se prelungească la infinit, oferind doar o rază de lumină extrem de firavă, la sfârșit.

Își amintea acum. Pe fiordurile acestea unde el și ceilalți îngeri căzuți își țineau întrunirile, într-un întuneric mohorât și în frigul cel mai tăios, făcuseră o expediție de două zile în nordul coloniei de muritori din Brattahlíó. Dar nu avea să o găsească acolo. Acest pământ nu fusese nicicând o parte din trecutul Lucindei, deci mesagerii ei n-aveau de ce să o aducă aici.

Doar Daniel. Și ceilalți.

Înaintă tremurând de-a lungul fiordului înghițit de zăpadă, îndreptându-se spre o lumină caldă de la orizont. Șapte dintre ei erau strânși în jurul unui foc portocaliu strălucitor.

De la distanță, cercul aripilor lor arăta ca un halou gigantic de zăpadă. Daniel nu trebuia să le numere contururile scânteietoare ca să știe că erau toți acolo.

Niciunul dintre ei nu-l observă traversând zăpada spre adunarea lor. Țineau mereu o săgeată la îndemână, pentru orice eventualitate, dar ideea ca un oaspete nepoftit să nimerească peste consiliul lor era atât de năstrușnică, încât nici măcar nu constituia o amenințare reală. În plus, erau prea ocupați să se certe între ei ca să descopere anacronismul care se ghemuise în spatele unei stânci și trăgea cu urechea.

— A fost o pierdere de timp. Prima voce pe care Daniel putu să o distingă era cea a lui Gabbe. Nu o să ajungem nicăieri.

Gabbe își putea pierde repede răbdarea. La începutul războiului, răzvrătirea ei durase o fracțiune de secundă, față de cea a lui Daniel. Încă de atunci, devotamentul ei față de tabăra din care făcea parte fusese unul profund. Revenise în grațiile Raiului, iar ezitarea lui Daniel venea împotriva credințelor ei. În timp trecea pe lângă zona în care era aprins focul, vârfurile aripilor ei albe uriașe, acoperite cu pene, se târau prin zăpadă.

— Tu ești cea care a convocat această întrunire, îi aminti o voce joasă. Acum vrei să o întrerupi?

Roland era așezat pe un buștean negru, la câțiva metri de stânca după care se ghemuise Daniel. Părul lui Roland era lung și nepieptănat. Profilul său întunecat și aripile negru-aurii marmoreene sclipeau ca tăciunii incandescenti.

Totul era așa cum își amintea Daniel.

— Întâlnirea pe care am convocat-o a fost pentru ei.

Gabbe se opri din mers și își îndreptă aripa spre cei doi îngeri care stăteau unul lângă altul de cealaltă parte a focului lui Roland.

Aripile suple și irizate ale lui Arriane erau liniștite, măcar o dată, înălțându-se mult deasupra omoplaților ei. Luciul lor arăta aproape fosforescent în noaptea lipsită de lumină,

dar orice alt detaliu al lui Arriane, de la buclele ei negre, scurte, și până la buzele palide, crispate părea chinuitor de sobru și de nemișcat.

Îngerul de lângă Arriane era mai tăcut decât de obicei. Annabelle privea absentă spre zarea îndepărtată a nopții. Aripile ei erau de un argintiu întunecat, aproape de culoarea cositorului. Erau largi și viguroase, formând o boltă amplă, protectoare, în jurul ei și al lui Arriane. Trecuse multă vreme de când Daniel o văzuse ultima dată.

Gabbe se opri în spatele lui Arriane și al lui Annabelle, cu fața la ceilalți: Roland, Molly și Cam, acoperiți cu o blană aspră, ce le acoperea aripile. Spre deosebire de îngerii aflați de cealaltă parte a focului, demonii tremurau.

— Nu ne așteptam să vă vedem fețele în noaptea asta, le spuse Gabbe, și nici nu suntem bucuroși de oaspeți.

— Avem și noi un interes aici, spuse Molly cu asprime.

— Nu așa cum avem noi, zise Arriane. Daniel nu vi se va alătura niciodată.

Dacă Daniel nu și-ar fi amintit unde stătuse la acea întâlnire cu peste o mie de ani în urmă, ar fi trecut complet cu vederea sinele său timpuriu. Acel sine timpuriu stătea singur în centrul grupului, pe cealaltă parte a stâncii. În spatele bolovanului, Daniel își schimbă poziția ca să vadă mai bine.

Aripile avatarului său din trecut înfloriră în spatele lui, ca niște pânze albe imense, neclintite ca noaptea. Pe când ceilalți vorbeau despre el de parcă n-ar fi fost acolo, Daniel se purta ca și când era singur în lume. Aruncă pumni de zăpadă în foc, urmărind bulgării înghețați sfârșind și dizolvându-se în aburi.

— O, nu zău? spuse Molly. Vrei să explici de ce, cu fiecare viață, se apropie tot mai mult de tabăra noastră? Mă refer la faza aia în care îl blestemă pe Dumnezeu ori de câte ori Luce explodează. Mă îndoiesc că dă prea bine în Ceruri.

— E în agonie! strigă Annabelle către Molly. Tu n-ai cum să-nțelegi pentru că nu știi să iubești. Se repezi mai aproape de Daniel, târându-și vârfurile aripilor în zăpadă, și i se adresa direct: Acelea sunt abateri de moment. Știm cu toții că sufletul tău e pur. Dacă vei dori să alegi, în cele din urmă, o tabără, alege-ne pe noi, Daniel... dacă la un moment dat...

— Nu.

Tonul categoric cu care Daniel rostise cuvântul o făcu pe Annabelle să se dea înapoi, de parcă ar fi văzut o armă îndreptată asupra ei. Versiunea timpurie a lui Daniel nu se uita la niciunul dintre ei. În spatele bolovanului de unde îi urmărea, Daniel își aminti ce se întâmplase în timpul aceluși consiliu, iar groaza interzisă a amintirii îl făcu să se cutremure.

— Dacă nu vrei să te alături lor, îi spuse Roland lui Daniel, de ce nu vii cu noi? Din câte văd, nu există un lad mai groaznic decât cel în care te afunzi ori de câte ori o pierzi.

— O, ce încercare penibilă, Roland! spuse Arriane. Nici măcar nu vorbești serios. Doar nu crezi... Arriane își frânse mâinile. Spui asta doar ca să mă provoc.

Aflată în spatele lui Arriane, Gabbe îi puse o mână pe umăr. Vârfurile aripilor lor se atinseră, scăpărând o lumină argintie.

— Arriane vrea să spună doar că ladul nu este niciodată o alegere mai bună. Indiferent cât de crunt poate fi chinul lui Daniel. Există un singur loc pentru Daniel, există un singur loc pentru noi toți. Vedeti cât de spășiți sunt Proscriși.

— Scutește-ne de predici, bine? spuse Molly. Există un cor întreg acolo sus care ar putea fi interesat de manipulările tale, dar eu nu sunt, și nici Daniel nu cred că este.

Îngerii și demonii se întoarseră cu toții și-l ținură cu privirea. Șapte perechi de aripi împrăștiu o aură strălucitoare de lumină argintiu-aurie. Șapte suflete, pe care le cunoștea la fel de bine ca pe al său.

Deși se afla în spatele bolovanului, Daniel se simți sufocat. Își amintea momentul în care avuseseră așteptări atât de mari din partea lui. Când inima lui frântă îl slăbise atât de mult de puteri. Simți asaltul lui Gabbe, pledoaria care îl îndemna să se alieze cu Raiul și s-o ia de la capăt. Și pe al lui Roland, care dorea ca el să se alieze cu ladul. Daniel simți din nou forma singurului cuvânt pe care îl rostise la acea întrunire, ca o fantomă ciudată în gura lui: Nu.

Încet, în timp ce un sentiment bolnăvicios i se târa prin corp, Daniel își aminti încă un lucru: Nu-ul acela? Îi scăpase. Atunci, Daniel fusese pe punctul de a spune da.

Aceea era noaptea în care aproape că se dăduse bătut.

Acum, umerii îi ardeau. Impulsul brusc de a-și desface aripile aproape că îl făcu să îngenuncheze. Groaza și rușinea îl rodeau pe dinăuntru. Tentația pe care se luptase atât timp să o înăbușe creștea în el.

Printre îngerii care dăduseră roată focului, versiunea din trecut a lui Daniel se uită la Cam.

— Ești neobișnuit de tăcut în noaptea asta.

Cam nu răspunse imediat.

— Ce-ai vrea să spun?

— Te-ai confruntat cândva cu problema asta. Nu știi...

— Și ce ai vrea să spun?

Daniel trase aer în piept.

— Ceva spumos și convingător.

Annabelle pufni.

— Sau ceva înșelător și absolut malefic.

Toți așteptau. Daniel voia să sară din spatele stâncii, să își scoată avatarul din trecut de acolo. Dar nu putea. Mesagerul îl adusese aici dintr-un motiv. Trebuia să retrăiască întreaga scenă până la capăt.

— Sunteți prinși în capcană, spuse Cam într-un târziu. Credeți că, dacă a existat cândva un început, iar acum vă aflați undeva la mijloc, o să existe și un final. Dar lumea noastră nu își are rădăcinile în teleologie. E haos.

— Lumea noastră nu coincide cu lumea ta, spuse Gabbe.

— Nu există nicio ieșire din ciclul ăsta, Daniel, continuă Cam. Ea nu-l poate rupe, și nici tu nu poți. Că alegi Raiul sau Iadul nu mă interesează cu adevărat, și nici pe tine. N-o să schimbe nimic...

— Destul! Vocea lui Gabbe i se frângea. O să schimbe ceva. Dacă Daniel se întoarce acasă, acolo unde îi e locul, atunci Lucinda... atunci Lucinda...

Dar nu putea să continue. Cuvintele acelea erau o blasfemie, iar Gabbe nu voia să le rostească. Căzu în genunchi pe zăpadă.

În spatele stâncii, Daniel își privi avatarul din trecut, întinzând o mână și ridicând-o de jos pe Gabbe. Privi derulându-se totul în fața ochilor lui, exact așa cum își amintea.

Privi cu luare aminte în sufletul ei și văzu cât de luminos ardea. Se uită în spate, îi văzu pe ceilalți – Cam și Roland, Arriane și Annabelle, chiar și pe Molly – și se gândi că îi târâse pe toți prin tragedia lui de proporții mult prea multă vreme.

Și pentru ce?

Pentru Lucinda. Și pentru alegerea pe care cei doi o făcuseră cu mult timp în urmă și continuau să o facă la nesfârșit – să pună dragostea lor mai presus de orice.

În noaptea aceea de pe fiorduri, sufletul ei era între două reîncarnări, proaspăt eliberat din ultimul său trup. Ce-ar fi fost dacă înceta să o mai caute? Era epuizat. Nu știa dacă mai putea să o ia de la capăt.

În timp ce își privea avatarul zbătându-se, simțind apropierea iminentă a unei istoviri absolute, Daniel își aminti ce avea de făcut. Era periculos. Interzis. Dar absolut necesar. Acum, cel puțin, înțelegea de ce avatarul lui din trecut îl adusese în noaptea aceea de demult – ca să-i ofere putere și să-l păstreze pur. Voința lui slăbise în acest moment-cheie din trecutul lui. Iar viitorul Daniel nu îi putea îngădui acelei slăbiciuni să ia amploare de-a lungul istoriei, nu îi putea să distrugă șansele lui și ale Lucindei.

Așa că repetă ce i se întâmplase cu nouă sute de ani în urmă. Avea să își îndrepte greșeala unindu-se cu... nu, suprapunându-se cu sinele său trecut.

Contopindu-se.

Era singura cale.

Își strânse umerii, eliberându-și aripile tremurătoare în întuneric. Le simțea cum își iau avânt în spatele lui. O auroră coloră cerul la vreo treizeci de metri deasupra lui. Era destul

de luminoasă încât să orbească un muritor, destul de luminoasă încât să atragă atenția unui grup de șapte îngeri care se ciorovăiau.

Tumult în cealaltă parte a stâncii. Țipete, gâfâieli și bătăi de aripi apropiindu-se.

Daniel se desprinsese de la pământ, luându-și zborul rapid și energic, astfel că ajunsese deasupra stâncii chiar în timp ce Cam apăsese din spatele ei. Evitară o ciocnire la distanță de o aripă, dar Daniel continuă să se miște, năpustindu-se asupra avatarului său din trecut, înaripat de dragostea pentru Lucinda.

Avatarul lui din trecut se trase înapoi și își întinse mâinile, parând mișcările lui Daniel.

Toți îngerii cunoșteau riscurile contopirii. Odată ce te uneai cu avatarul tău din trecut, era aproape imposibil să te eliberezi de el, să separi două vieți îngemănate. Dar Daniel știa că se mai contopise cu trecutul lui și supraviețuise. Deci trebuia să o facă.

Făcea asta ca să o ajute pe Luce.

Își apăsă aripile una de alta și tăbări asupra sinelui său din trecut, lovindu-l cu atâta putere, că ar fi trebuit să-l zdrobească – dacă n-ar fi fost absorbit. Se cutremură, iar sinele său din trecut se cutremură și el. Daniel își ținu ochii strâns închiși, scrâșnind din dinți pentru a rezista acelei senzații de greață ciudate și violente care îi invadă corpul. Se simțea de parcă s-ar prăvăli de pe un deal: nesăbuit și de neoprit. Fără o cale de întoarcere, până avea să ajungă la poalele dealului.

Apoi, dintr-odată, totul se opri.

Daniel deschise ochii și nu auzi altceva decât propria respirație. Se simțea obosit, dar plin de viață. Ceilalți se uitau la el. Nu era sigur dacă aveau vreo idee despre ce se întâmplase adineauri. Arătau de parcă s-ar fi temut cu toții să se apropie de el sau chiar să îi vorbească.

Își desfăcu aripile și se roti într-un cerc perfect, ridicându-și capul spre cer.

— Aleg dragostea mea pentru Lucinda, strigă către Rai și Pământ, către îngerii din jurul lui și către cei care nu se aflau acolo. Se adresa sufletului celei pe care o iubea mai presus de orice, indiferent unde s-ar fi aflat ea. Îmi confirm încă o dată alegerea: o aleg pe Lucinda mai presus de toate. Și o voi alege până la capăt.

Capitolul 15

Sacrificiul

Chichen Itza, Mesoamerica 5 Wayeb (aproximativ 20 Decembrie, Anul 555 D.Hr.)

Mesagerul o aruncă pe Luce în arșița unei zile de vară. Sub tălpile ei, solul era arid, numai pământ crăpat și fire de iarbă roșietice, uscate. Cerul era un vid albastru, fără măcar un nor care să promită ploaie. Până și vântul părea însetat.

Stătea în mijlocul unei câmpii netede, mărginite pe trei laturi de un zid înalt și ciudat. De la distanță, aducea puțin cu un mozaic alcătuit din mărgeluri uriașe. Aveau forme neregulate, nu perfect rotunde, iar culorile lor variau de la gălbui până la cafeniu. Ici-colo, erau fisuri mărunte între mărgeluri, ce lăsa lumina să pătrundă.

În afară de câțiva vulturi care croncăneau și zburau agale în cercuri, nu mai era nimeni prin preajmă. Vântul îi sufla fierbinte prin păr și mirosea a... nu putea identifica mirosul, dar îi lăsa un gust metalic, aproape ca de rugină.

Rochia grea pe care o purta de la balul de la Versailles era udă de transpirație. Simțea un miros greu de fum, cenușă și sudoare ori de câte ori trăgea aer în piept. Trebuia să și-o dea jos. Se chinui să ajungă la șireturi și nasturi. I-ar fi prins bine o mână de ajutor – chiar și una micuță, de piatră.

Totuși, unde era Bill? Dispărea întruna. Uneori Luce avea impresia că garguiul își avea propriile planuri și că ea era târâtă peste tot în funcție de programul lui.

Se luptă cu rochia, sfâșiind dantela verde din jurul gulerului, desfăcând agrafele din mers. Din fericire, nu era nimeni prin preajmă să o vadă. În cele din urmă, se lăsă în

genunchi și se eliberă, trăgându-și rochia peste cap.

În timp ce stătea ghemuită în cămașa subțire de bumbac, Luce își dădu seama cât era de obosită. Cât timp trecuse de când nu mai dormise? Porni împleticindu-se către umbra zidului, cu picioarele foșnindu-i prin iarba sfărâmicioasă, gândindu-se că poate ar trebui să se întindă puțin și să închidă ochii.

Pleoapele i se închideau, grele de somn.

Apoi, se deschiseră brusc și i se făcu pielea de găină.

Capete.

Luce își dădu seama, în sfârșit, din ce era făcut zidul. Palisadele de culoarea osului – care, de departe, păreau oarecum inofensive – erau șiruri de capete de om înfipte în țepe.

Își înăbuși țipătul. Deodată, își dădu seama de unde venea mirosul urât adus de vânt – era duhoarea sângelui vărsat și a descompunerii, a cărnii în putrefacție.

La baza palisadelor erau întinse craniile uscate, albite și curățate de vânt și de soare. Craniile din partea de sus păreau mai recente. Erau, fără îndoială, capete de oameni, cu smocuri groase de păr negru și pielea aproape intactă. Dar craniile din mijloc aveau ceva de muritor și de monstru, deopotrivă: pielea putrezită se cojea, lăsând pe oase sânge uscat, cafeniu. Chipurile lor erau schimonosite, exprimând ceva ce putea fi groază sau furie.

Luce se îndepărtă clătînându-se, sperând în zadar să găsească o gură de aer care să nu duhnească a mortăciune.

— Nu e chiar așa de înfiorător precum pare.

Se întoarse brusc, îngrozită. Dar nu era decât Bill.

— Unde-ai fost? Unde suntem?

— De fapt, este o mare onoare să-ți tragă capul în țeapă, spuse el, îndreptându-se spre penultimul rând de jos. Se uită în ochii unuia dintre capete. Toți acești mielușei nevinovați merg direct în Rai. Exact ce-și dorește orice credincios.

— De ce m-ai lăsat aici cu aceste...

— Ei, lasă. Nu mușcă. Îi aruncă o privire piezișă. Ce-ai făcut cu hainele?

Luce ridică din umeri.

— E foarte cald.

El oftă prelung, parcă apăsător de grijile întregii omeniri.

— Acum, întreabă-mă unde am fost, iar de data asta încearcă să nu mă judeci.

Gura i se crispă muștrător. Era ceva ciudat în legătură cu disparițiile ocazionale ale lui Bill. Dar acum era acolo, cu ghearele lui micuțe îndoite pedant la spate, zâmbindu-i inocent. Ea oftă.

— Unde-ai fost?

— La cumpărături! Bill își întinse vesel ambele aripi, arătându-i o fustă maro-deschis, agățată de vârful unei aripi, și o tunică scurtă, asortată, atârând de cealaltă. Și... lovitura de grație! spuse dând la iveală un colier alb, grosolan. Oase.

Ea luă tunica și fusta, dar refuză colierul. Văzuse deja destule oase.

— Nu, mulțumesc.

— Vrei să te integrezi? Atunci va trebui să le porți.

Și-l trecu peste cap, înghițindu-și dezgustul. Bucățile șlefuite de os erau înșirate pe un fel de fibră. Colierul era lung și greu – și destul de drăguț, trebuia să recunoască Luce.

— Și cred că asta – îi dădu o diademă de metal pictată – este pentru părul tău.

— De unde ai toate astea? întrebă ea.

— Sunt ale tale. Vreau să spun, nu ale tale – Lucinda Price – ci ale tale într-un sens mai larg, cosmic. Aparțin acelei „tu” care e parte a acestei existențe – Ix Cuat.

— Ix și mai cum?!

— Ix Cuat. Numele tău în această viață înseamnă Micul Șarpe. Bill o urmări cum se schimbă la față. Era un nume de alint în cultura mayașă. Oarecum.

— La fel cum era o onoare să-ți se înfigă capul într-o țeapă?

Bill își dădu ochii de piatră peste cap.

— Nu mai fi așa de etnocentrică. Asta înseamnă să crezi că propria ta cultură este

superioară altor culturi.

— Știu ce înseamnă, spuse ea, făcându-și de lucru cu diadema din părul ei murdar. Dar nu mă cred superioară. Pur și simplu, nu cred că ar fi așa de grozav să am capul înfipt într-una dintre țepele alea.

În aer se auzea un răpăit stins, ca niște băți de tobă îndepărtate.

— Exact ceva de genul ăsta ar spune și Ix Cuat! Ai fost mereu un pic retrogradă.

— Ce vrei să spui?

— TU, adică Ix Cuat, te-ai născut în perioada Wayeb, în timpul celor cinci zile ciudate de la sfârșitul anului mayaș, despre care toți au o grămadă de superstiții, pentru că nu se potrivesc în calendar. Un fel de zile dintr-un an bisect. Nu-i chiar de bun augur să te naști în zilele de Wayeb. Așa că nimeni nu s-a mirat că ai ajuns fată bătrână.

— Fată bătrână? Întrebă Luce. Nu am crezut niciodată că voi trece de șaptesprezece ani... mai mult sau mai puțin.

— Șaptesprezece ani aici, în Chichen Itza, înseamnă bătrânețe curată, spuse Bill plutind de la un cap la altul, cu aripile zbârnâind. Dar e drept, nu obișnuiai să trăiești mult peste șaptesprezece ani sau cam pe acolo. E un mister că ai reușit să rămâi în viață atât de mult timp în pielea Lucindei Price.

— Daniel spunea că asta se datorează faptului că n-am fost botezată. Acum Luce era sigură că auzea zgomot de tobe și că acestea se apropiau. Dar ce contează? Vreau să spun, pun pariu că Ix Ca – sau cum s-o fi numit – a fost botezată...

Bill flutură din mână disprețuitor.

— Botezul este doar un termen pentru taina sau legământul prin care sufletul tău este mai mult sau mai puțin revendicat, în fiecare religie există ceva asemănător. Creștinismul, iudaismul, islamul, chiar și religia mayașă, dacă e să mergem mai departe în trecut – și făcu semn cu capul către tobele care se auzeau acum atât de tare, încât Luce se întrebă dacă nu ar trebui cumva să se ascundă – toate au astfel de ritualuri prin care cineva își exprimă credința în divinitatea sa.

— Prin urmare, eu sunt în viață, în existența mea actuală din Thunderbolt, pentru că părinții mei nu m-au botezat?

— Nu, spuse Bill, tu poți să fii ucisă în existența ta actuală din Thunderbolt pentru că părinții tăi nu te-au botezat. Ești încă vie în existența ta actuală pentru că, ei bine... nimeni nu știe cu adevărat de ce.

Trebuia să existe un motiv. Poate era poarta despre care îi vorbise Daniel în spitalul din Milano. Dar nici măcar el nu părea să înțeleagă cum putea Luce să călătorească prin mesageri. Cu fiecare existență pe care o vizita, Luce simțea că se apropie tot mai mult de asamblarea bucăților din trecutul lor... dar mai avea până să ajungă acolo.

— Unde este satul? Întrebă ea. Unde sunt oamenii? Unde este Daniel?

Tobe bătute atât de tare, încât trebuia să ridice vocea.

— Ah, spuse Bill, sunt dincolo de tzompantlis.

— Dincolo de ce?!

— De acest zid de craniu. Haide, trebuie să vezi asta!

Prin spațiile libere dintre șirurile de capete dansau scânteii de culori. Bill o duse pe Luce lângă zidul de craniu și îi făcu semn să privească.

Dincolo de zid, defila o întreagă civilizație. Un șir lung de oameni dansau și tropăiau pe un drum larg, prăfuit, care șerpuia prin osuar. Aveau părul negru, mătăsos, și pielea de culoarea castanelor. Erau de toate vârstele, de la trei ani până la bătrâni uitați de vreme. Toți erau vioi, frumoși și stranii. Erau îmbrăcați sumar, în piei de animal tăbăcite, care abia le acopereau trupurile tatuate, și aveau fețele pictate. Păsările cu pene strălucitoare, multicolore, sorii și figurile geometrice tatuate pe spate, brațe și piept erau o formă de artă extraordinară.

În depărtare se zăreau clădiri – o rețea ordonată de construcții din piatră văruiată, precum și un grup de clădiri mai mici, cu acoperișuri turtite din paie. Dincolo de acestea se întindea jungla, dar frunzele copacilor păreau uscate și sfărâmicioase.

Mulțimea defila fără să o vadă pe Luce, prinsă în frenezia dansului.

— Haide! spuse Bill, împingând-o în vâlmășagul de oameni.

— Ce?! strigă ea. Să intru acolo? Cu ei?

— O să fie distractiv. Bill chicoti, zburând în față. Știi să dansezi, nu-i așa?

Prudenți la început, ea și micul gargui se alăturară paradei care trecea prin ceea ce părea a fi o piață – o fâșie lungă și strâmtă de pământ, ticsită cu butoaie de lemn și cu tot soiul de mărfuri: fructe negre de avocado, coceni de porumb roșu-închis, legături de ierburi uscate și multe alte lucruri pe care Luce nu le recunoștea. Își întoarse capul dintr-o parte în alta ca să poată vedea cât mai multe din mers, dar nu avea cum să se oprească. Valul de oameni o împingea implacabil înainte.

Mayașii urmau drumul care șerpuia spre o vale largă, nu prea adâncă. Vuietul dansului slăbi și oamenii se adunară în liniște, șușotind între ei. Erau cu sutele. Simțind apăsarea repetată a ghearelor ascuțite ale lui Bill pe umerii ei, Luce se lăsă în genunchi și își ridică privirea, la fel ca restul lumii.

În spatele pieței, o construcție se ridica deasupra celorlalte – o piramidă în trepte tăiată din cea mai albă piatră. Fiecare dintre cele două laturi pe care le vedea Luce avea scări abrupte, care duceau spre un fel de clădire cu un singur etaj, vopsită în albastru și roșu. Luce fu străbătută de un fior, pe jumătate de recunoaștere, pe jumătate de teamă inexplicabilă.

Mai văzuse piramida aceea. În pozele din manualele de istorie, templul mayaș era numai ruine. Dar acum era departe de a fi așa. Arăta magnific.

Patru bărbați cu tobe din lemn și piele de animal întinsă stăteau aliniați pe lespezile ce înconjurau vârful piramidei. Fețele lor arse de soare erau pictate cu linii roșii, galbene și albastre, astfel încât să pară măști. Tobe lor băteau la unison, din ce în ce mai repede, până când cineva apărui la intrare.

Bărbatul era mai înalt decât toboșarii; avea capul împodobit cu pene albe și roșii, iar întreaga față îi era pictată cu modele turcoaz în formă de labirint. Gâtul, încheieturile, gleznele și lobii urechilor erau împodobiți cu aceleași bijuterii din os pe care Bill i le dăduse lui Luce să le poarte. Ducea ceva – un fel de baston lung, decorat cu pene pictate și cu cioburi sclipitoare. Ceva argintiu lucea la capăt.

Când se întoarse cu fața spre oameni, aceștia amuțiră ca prin farmec.

— Cine este omul acela? îi șopti Luce lui Bill. Ce face?

— Acela este Zotz, șeful de trib. Cam tras la față, nu? Vremurile sunt grele atunci când poporul tău n-a mai văzut ploaie de 364 de zile. Nu că ar număra pe calendarul ăla de piatră de acolo sau pe orice altceva.

Arată spre o lespede de piatră însemnată cu sute de linii negre de funingine.

Nicio picătură de apă de aproape un an? Luce parcă simțea setea de care suferea mulțimea.

— Oamenii ăștia sunt pe moarte, spuse ea.

— Ei speră că nu. Aici intervii tu, spuse Bill. Tu și încă o mână de ghinionști amărâți. Daniel, de asemenea, are un mic rol. Lui Chaat îi este foarte foame acum, așa că lumea trece la treabă.

— Chaat?

— Zeul ploii. Mayașii au credința asta absurdă că mâncarea preferată a unui zeu mânios este sângele. Înțelegi ce vreau să spun cu asta?

— Sacrificiu uman, spuse încet Luce.

— Mda. Acesta este începutul unei zile lungi pentru ei. Mai multe căpățâni de pus în țepe. Palpitant, nu-i așa?

— Unde-i Lucinda? Ăă... adică Ix Cuat.

Bill arată spre templu.

— Este încuiată acolo, împreună cu ceilalți oameni care trebuie sacrificați, așteptând să se termine jocul cu mingea.

— Jocul cu mingea?

— Asta așteaptă norodul să vadă. Vezi tu, șefului de trib îi place să organizeze un joc cu mingea, înaintea marelui sacrificiu. Bill tuși și își aranjă aripile la spate. E ceva între

baschet și fotbal, doar că fiecare echipă are numai doi jucători și mingea cântărește o tonă, iar celor care pierd li se taie capetele și sângele lor îl hrănește pe Chaat.

— Spre teren! zbieră Zotz de pe treapta de sus a templului. Cuvintele mayașe sunau ciudat de gutural, și totuși, erau ușor de înțeles pentru Luce. Se întrebă ce simțea Ix Cuat, încuiată în camera din spatele lui Zotz.

Din mulțime izbucniră urale. Ca unul, mayașii se ridicară și se năpustiră spre ceea ce părea a fi un amfiteatru mare, de piatră, la capătul îndepărtat al câmpiei. Era dreptunghiular și adânc – un teren de joc acoperit de țărână roșiatică și încercuit de tribune de piatră etajate, neacoperite.

— A! Uite-l pe băiatul nostru!

Bill arătă spre cel din fruntea mulțimii, în timp ce se apropiau de stadion.

Un băiat subțire și musculos alerga mai repede decât ceilalți, cu spatele la Luce. Avea părul castaniu și strălucitor, umerii arși de soare și pictați cu linii care se intersectau, roșii și albe. Când își întoarse capul ușor, la stânga, Luce îi zări în fugă profilul. Nu semăna deloc cu acel Daniel pe care-l lăsase în curtea din spate a părinților ei. Și totuși...

— Daniel! spuse Luce. Arată...

— Diferit și totuși la fel? întrebă Bill.

— Da.

— Sufletul lui e cel pe care-l recunoști. Indiferent cum ați arăta voi doi pe dinafară, întotdeauna vă veți recunoaște sufletele.

Lui Luce nu îi trecuse prin minte până acum cât de remarcabil era că îl recunoștea pe Daniel în fiecare viață. Sufletul ei îl găsea pe al lui.

— Este... minunat.

Bill își răsai o coajă de pe braț cu o gheară diformă.

— Dacă zici tu.

— Spuneai că Daniel este implicat cumva în ritualul de sacrificiu. Este unul dintre jucători, nu-i așa? spuse Luce întinzându-și gâtul spre mulțime chiar în momentul în care Daniel dispărea în amfiteatru.

— Așa este, spuse Bill. E o ceremonie fermecătoare, zise ridicând o sprânceană de piatră, în care câștigătorii îi conduc în viața următoare pe cei care urmează să fie sacrificați.

— Învingătorii îiucid pe prizonieri? întrebă Luce încet.

Urmăreau mulțimea care năvălea în amfiteatru. Dinăuntru se auzeau bătăi de tobe. Jocul era pe punctul de a începe.

— Ei nuucid. Nu sunt criminali de rând. Sacrifică. Mai întâi le taie capetele, iar capetele merg acolo. Bill făcu un semn cu capul peste umăr, către palisada de capete. Corpurile sunt aruncate într-o groapă de var infectă – scuză-mă, sfântă – acolo, în junglă. Pufni din nas disprețuitor. Dacă mă întrebi pe mine, nu văd cum jocul ăsta ar putea să aducă ploaia, dar cine sunt eu ca să judec?

— Daniel va câștiga sau va pierde? întrebă Luce, cunoscând răspunsul înainte ca vorbele să-i iasă din gură.

— Înțeleg că imaginea lui Daniel tăindu-ți capul nu dă pe dinafară de romantism, spuse Bill, dar, la urma urmei, ce mai contează dacă te omoară prin foc sau prin sabie?

— Daniel nu ar face asta.

Bill pluti în fața lui Luce.

— Nu ar face-o?!

Un vuiet venea dinspre amfiteatru. Luce simți că ar trebui să o ia la fugă pe câmp, să ajungă la Daniel și să-l ia în brațe; să-i spună că părăsise Teatrul Globe prea devreme ca să apuce să-i mărturisească faptul că înțelesese acum prin ce trebuise el să treacă pentru a fi cu ea. Că sacrificiile lui o făcuseră să fie și mai devotată iubirii lor.

— Ar trebui să merg la el, spuse ea.

Dar mai era și Ix Cuat. Încuiată într-o cameră din vârful piramidei, așteptând să fie ucisă. O fată care, poate, deținea o informație prețioasă, de care Luce avea nevoie pentru a rupe blestemul.

Luce se legănă pe loc, cu un picior spre amfiteatru și cu celălalt spre piramidă.

— Oare ce se va întâmpla? o șicană Bill.

Zâmbetul lui era prea larg. Luce o rupse la fugă spre piramidă, lăsându-l pe Bill în urmă.

— Bună alegere, strigă el, zburând în viteză pentru a ține pasul cu ea.

Piramida se înălța în fața ei. Templul pictat din vârf – unde spusese Bill că s-ar afla Ix Cuat – părea la fel de îndepărtat ca o stea. Luce era însetată. Gâtul ei tânjea după apă; pământul îi ardea tălpile. Lumea întreagă părea să ardă.

— Locul ăsta e sacru, îi șopti Bill la ureche. Acest templu a fost construit în vârful unui templu anterior, ridicat, la rândul său, în vârful unui alt templu, și așa mai departe, toate dispuse astfel încât să indice echinocțiile de primăvară și de toamnă. În acele două zile, la asfințit, se poate vedea umbra unui șarpe care urcă treptele scărilor dinspre nord. Ce tare, nu-i așa?

Luce trase aer în piept și începu să urce scările.

— Mayașii erau niște genii. Cam în acest moment al civilizației lor anticipaseră deja sfârșitul lumii, în 2012. Tuși teatral. Dar asta rămâne de văzut odată cu trecerea timpului.

În timp ce Luce se apropia de vârf, Bill o ajunse repede din urmă.

— Ascultă, spuse el, de data asta, dacă – și când – o să redevii tridimens...

— Șșșt, spuse Luce.

— Nimeni nu mă poate auzi în afară de tine!

— Exact. Tac!

Urcă încă o treaptă a piramidei, de data aceasta în liniște, și se trezi pe terasă, în vârf. Își lipi trupul de piatra fierbinte a zidului, la câțiva centimetri distanță de ușa deschisă. Cineva dinăuntru cânta.

— Aș face-o acum, spuse Bill, cât timp gărzile sunt pe terenul de joc.

Luce înaintă tiptil spre ușă și privi înăuntru cu atenție.

Razele soarelui ce pătrundeau prin ușa deschisă luminau un tron mare, aflat în mijlocul templului. Avea forma unui jaguar și era pictat în roșu, cu intarsii de jad. În stânga era o statuie mare reprezentând o siluetă așezată într-o rână, cu o mână peste stomac. Opaite mici de piatră, pline cu ulei, înconjurau statuia și răspândeau o lumină pâlpâitoare. În afară de trei fete legate una de alta cu sfoară la încheieturi, îngrămădite într-un colț, nu mai era nimic în încăpere.

Luce găfâi, iar cele trei fete ridicară capul. Toate erau drăguțe, cu părul negru împletit și cu cercei de jad în urechi. Cea din stânga avea pielea cea mai întunecată. Cea din dreapta avea brațele pictate cu linii șerpuitoare albastru-închis. Iar cea din mijloc... era Luce.

Ix Cuat era micuță și delicată. Avea picioarele murdare și buzele crăpate. Dintre cele trei fete îngrozite, ochii ei întunecați erau cei mai aprigi.

— Ce mai aștepți? strigă Bill din locul unde stătea, pe capul statuii.

— Nu mă vor vedea? șopti Luce printre dinți.

În celelalte dați când se contopise cu avatarurile ei din trecut, fie fuseseră singure, fie o acoperise Bill. Ce-ar gândi celelalte fete dacă Luce ar pătrunde în corpul lui Ix Cuat?

— Aceste fete sunt pe jumătate bune, altfel n-ar fi ajuns să fie alese pentru sacrificiu. Dacă se apucă să strige că se întâmplă ceva ciudat, ia ghicește câtor oameni o să le pese?

Bill se prefăcu a număra pe degete.

— Exact. Nimănu. Nici măcar nu le va auzi careva.

— Cine ești? o întrebă una dintre fete, cu vocea tremurând de frică.

Luce nu putu să răspundă. Pe măsură ce înainta, în ochii lui Ix Cuat se aprinse ceva ce aducea a groază. Dar apoi, spre marea uimire a lui Luce, tocmai când coborî, avatarul ei din trecut își ridică mâinile legate și le apucă ferm și rapid pe ale lui Luce. Mâinile lui Ix Cuat erau calde și fine, și tremurau.

Începu să spună ceva. Ix Cuat începuse să spună...

— Du-mă departe.

Luce auzea asta în mintea ei, iar pământul de sub tălpile lor se cutremură și totul se

clătină în jur. O văzu pe Ix Cuat, fata care se născuse fără noroc, ai cărei ochi îi spuneau că nu știa nimic despre mesageri, dar care se ținea de ea ca și cum salvarea s-ar fi aflat în mâinile lui Luce. Și se văzu pe sine din exterior, obosită, înfometată, zdrențăroasă și aspră. Și oarecum mai bătrână. Și mai puternică.

Apoi, lumea se liniști din nou.

Bill dispăruse de pe capul statuii, dar Luce nu se putea mișca să îl caute. Încheieturile ei legate erau jupuite și însemnate cu tatuaje negre de sacrificiu. Își dădu seama că și gleznela îi erau legate. Nu că legăturile ar fi contat prea mult – frica îi strângea sufletul mai tare decât ar fi putut-o face vreodată o sfoară. Nu era ca în celelalte dăți, când Luce pătrunsese într-unul dintre avatarurile ei anterioare. Ix Cuat știa cu exactitate ce urma să i se întâmple. Moartea. Și nu părea să o întâmpine cu bucurie, așa cum o făcuse Lys la Versailles.

De o parte și de alta a lui Ix Cuat, tovarășele ei de captivitate se îndepărtaseră tiptil de ea, dar nu se putură mișca decât cu câțiva centimetri. Fata din stânga, cea cu pielea închisă – Hanhau – plângea; cealaltă, cu corpul pictat în albastru – Ghanan – se ruga. Tuturor le era frică să moară.

— Ești posedată! suspină Hanhau printre lacrimi. O să pângărești jertfa!

Ghanan nu-și găsea cuvintele.

Luce le ignoră pe fete și caută să simtă frica paralizantă a lui Ix Cuat. Ceva îi trecea prin minte: o rugăciune. Dar nu o rugăciune ceremonială, în așteptarea sacrificiului. Nu, Ix Cuat se ruga pentru Daniel.

Luce știa că gândul la el o făcea să roșească, accelerându-i bătăile inimii. Ix Cuat îl iubise toată viața, dar numai de la depărtare. El crescuse la câteva clădiri distanță de casa ei părintească. Uneori îi vindea avocado mamei ei, la piață. Ix Cuat încercase ani de zile să își facă curaj să intre în vorbă cu el. Gândul că el era acum pe terenul de joc o chinuia. Luce își dădu seama că Ix Cuat se ruga ca el să piardă. Ruga ei era să nu moară de mâna lui.

— Bill? șopti Luce.

Micul gargui plonjă înapoi în templu.

— Jocul s-a terminat. Mulțimea se îndreaptă acum către cenote. E groapa aia de calcar unde are loc jertfa. Zotz și învingătorii sunt pe drum și vor veni aici să vă conducă pe voi, fetelor, la ceremonie.

În timp ce zgomotul mulțimii slăbea, Luce începu să tremure. Se auzeau pași pe scări. Acum, Daniel putea intra pe ușă în orice clipă.

Trei umbre întunecară intrarea. Zotz, conducătorul cu pene albe și roșii în păr, intră în templu. Niciuna dintre fete nu se mișcă; toate se uitau îngrozite spre lancea lungă, decorativă, pe care o ținea în mână. În vârful ei era înfipt un cap de om. Ochii erau deschiși, străbătuți de suferință; încă îi mai picura sânge din gât.

Luce întoarse privirea și văzu un alt bărbat, foarte musculos, care intra în cavou. Ducea și el o lancea pictată, cu un alt cap înfipt în vârf. Măcar ochii acestuia erau închiși. Pe buzele groase, înțepenite, abia se deslușea o urmă de zâmbet.

— Învinșii, spuse Bill trecând ca o săgeată pe lângă fiecare dintre capete, pentru a le cerceta. Ei, hai, nu te bucuri că echipa lui Daniel a câștigat? Mai ales datorită acestui tip.

Îl bătu pe bărbatul cel musculos pe umăr, deși coechipierul lui Daniel nu părea să simtă ceva. După aceea, Bill ieși din nou pe ușă.

Când Daniel păși în templu, în sfârșit, își ținea capul plecat. Avea mâinile goale și pieptul descoperit. Părul și pielea îi erau întunecate, iar ținuta, mai rigidă decât își amintea Luce. Totul era diferit, de la modul în care mușchii abdomenului se întâlneau cu mușchii pectorali și până la felul în care își ținea indiferent mâinile pe lângă corp. Era și acum superb, cel mai frumos tip pe care îl văzuse vreodată, deși nu mai semăna deloc cu băiatul pe care îl știa Luce.

Dar apoi își ridică privirea, iar ochii lui aveau exact aceeași nuanță de violet pe care o radiau dintotdeauna.

— O, spuse ea încet, luptându-se cu legăturile, disperată să scape din povestea în care

se împotmolise în această existență – craniile, și seceta, și jertfa – și să rămână cu el pentru totdeauna.

Daniel scutură ușor capul. Ochii lui o fixară, strălucind. Privirea lui o liniști. Ca și cum i-ar fi spus să nu își facă griji.

Zotz le făcu semn celor trei fete să se ridice, încuviință grăbit din cap și toată lumea ieși pe ușa din partea de nord a templului. Întâi Hanhau, cu Zotz lângă ea, apoi Luce, chiar în spatele ei, și Ghanan, la urmă. Sfoara dintre ele era exact atât de lungă cât trebuia pentru ca fiecare fată să își țină încheieturile mâinilor lângă corp. Daniel se apropie de Luce, iar celălalt învingător, de Ghanan.

Preț de o clipă, vârful degetelor lui Daniel îi atinseră încheieturile legate. Ix Cuat se înfioră.

Dincolo de ușa templului, cei patru toboșari așteptau pe margine. Se înșirau în spatele cortegiului și bătură aceleași ritmuri frenetice pe care Luce le auzise când nimerise în această viață. În tot acest timp, grupul cobora pe treptele abrupte ale piramidei. Luce se concentra asupra mersului și simțea că era mai degrabă dusă de val decât conștientă de felul cum pășea spre moarte, pe cărarea prăfuită de la baza piramidei.

Zgomotul tobelor era tot ce putea auzi, până când Daniel se aplecă și îi șopti:

— Te voi salva.

Ceva se trezi la viață în străfundul ființei lui Ix Cuat. Era prima dată când îi vorbea în această viață.

— Cum? șopti, la rândul ei, și se aplecă spre el, dorindu-și cu disperare ca el să o elibereze și să o ducă departe, departe de tot.

— Stai liniștită.

Degetele lui le găsiră din nou pe ale ei, mângâindu-le cu blândețe.

— Ți promit că voi avea grijă de tine.

Ochii lui Ix Cuat se umplură de lacrimi. Pământul continua să-i ardă tălpile și ea mergea în continuare spre locul unde trebuia să moară Ix Cuat, dar pentru prima oară de când sosise în această viață, lui Luce nu îi mai era frică.

Cărarea șerpuia spre junglă de-a lungul unui șir de copaci. Toboșarii se opriră. Incantațiile îi umplură auzul. Era cântecul mulțimii din junglă, de la cenote. Un cântec cu care Ix Cuat crescuse, pe care îl cântase, o rugăciune pentru ploaie. Celelalte două fete cântau și ele încet, cu voci tremurânde.

Luce se gândi la cuvintele pe care Ix Cuat părăsise să le spună atunci când intrase în corpul ei: Du-mă departe, strigase în mintea ei. Du-mă departe.

Dintr-odată, se opriră din mers.

În fața lor se deschidea cărarea ce ducea spre adâncurile junglei însetate. Un crater uriaș de calcar, umplut cu apă, se întindea în fața lui Luce. În jurul lui stăteau mayașii cu ochii înflăcărați și nerăbdători. Erau sute. Se opriseră din incantație. Clipa pe care o așteptaseră sosise.

Cenote era o groapă de var, acoperită de mușchi, adâncă și plină cu apă verzuie. Ix Cuat mai fusese acolo și înainte – văzuse alte douăsprezece sacrificii umane, exact ca acesta. Sub apa liniștită se vedeau rămășițele în descompunere a o sută de alte corpuri, o sută de suflete despre care se credea că au mers direct în Rai – numai că, în acea clipă, Luce știa că Ix Cuat nu mai era sigură de nimic din toate astea.

Familia lui Ix Cuat stătea lângă marginea gropii. Mama ei, tatăl ei, cele două surori mai mici, ambele cu copii în brațe. Credeau în ritual, în jertfa care avea să le ucidă fiica și să le frângă inimile. O iubeau, dar se gândeau că s-a născut fără noroc, că aceasta era calea cea mai bună prin care se putea mântui.

Un bărbat cu strungăreață și cercei lungi din aur le conduse pe Ix Cuat și pe celelalte două fete în fața lui Zotz, care ocupase un loc de cinste lângă marginea gropii de var. Acesta privea fix spre apa adâncă. Apoi închise ochii și începu o nouă incantație. Comunitatea și toboșarii i se alăturară.

Bărbatul cu strungăreață stătea acum între Luce și Ghanan, îndreptându-și toporul spre sfoara care le ținea legate. Luce simți o smucitură înainte și sfoara fu retezată. Încă avea

încheieturile strânse, dar acum era legată doar de Hanhau, aflată în dreapta ei. Ghanan era pe cont propriu și înaintă în fața lui Zotz.

Fata se legăna înainte și înapoi cântând încetisor. Transpirația i se prelingea pe ceafă.

Când Zotz începu să rostească cuvinte de rugăciune către zeul ploii, Daniel se aplecă spre Luce:

— Nu te uita.

Luce își aținti privirea asupra lui Daniel, iar el i-o susținu. De jur-împrejurul gropii, mulțimea își ținea respirația. Coechipierul lui Daniel gemu și coborî cu putere toporul spre gâtul fetei. Luce auzi lama spintecând, apoi zgomotul surd al capului lui Ghanan căzut în țărână.

Răcnetul mulțimii se auzi din nou: strigăte de mulțumire către Ghanan, rugăciuni pentru sufletul ei din Rai, incantații febrile pentru ploaie.

Cum puteau să creadă acești oameni că uciderea unei fete nevinovate avea să le rezolve problemele? Acesta era, de regulă, momentul când Bill își făcea apariția. Dar Luce nu-l zări nicăieri. Avea obiceiul să dispară ori de câte ori Daniel era prin preajmă. Luce nu voia să vadă ce se întâmplase cu capul lui Ghanan. Apoi, auzi un pleoscăit puternic, răsunător, și știu că trupul fetei ajunsese în locul de odihnă veșnică.

Bărbatul cu strungăreață se apropie. De data asta, tăie sfoara care le ținea legate pe Ix Cuat și pe Hanhau. Luce tremura în timp ce bărbatul o ducea în fața șefului de trib. Simțea pietrele tăioase sub tălpi. Aruncă o privire peste marginea calcaroasă, în cenote. Crezu că o să i se facă rău, dar tocmai atunci Daniel veni lângă ea și îi insuflă curaj. El îi făcu semn din cap să se uite la Zotz.

Șeful de trib îi zâmbi, dezvelind două topaze incrustate în dinții din față. Intonă o rugăciune către Chaat, ca să o accepte și să aducă multe luni de ploi hrănitoare pentru comunitate.

Nu, se gândi Luce. Nu era bine. Du-mă departe! Striga în gând către Daniel. El se întoarse spre ea ca și cum ar fi auzit-o.

Bărbatul cu strungăreață curăța sângele lui Ghanan de pe secure cu o bucată de piele de animal. Cu mare pompă, îi înmână toporul lui Daniel, care se întoarse spre Luce. Daniel părea obosit, ca și cum ar fi fost tras în jos de greutatea securii. Avea buzele strânse, albe, iar privirea lui violetă nu o părăsi nicio clipă.

Mulțimea tăcea, ținându-și respirația. Vântul fierbinte foșnea printre copaci, iar securea scânteia în soare. Luce simțea sfârșitul apropiindu-se, dar de ce? De ce o târâse sufletul ei aici? Ce mai putea afla despre trecutul ei sau despre blestem, dacă i se tăia capul?

Apoi, Daniel lăsă securea jos, pe pământ.

— Ce faci? îl întrebă Luce.

Daniel nu răspunse. Își trase umerii, își întoarse fața spre cer și își întinse brațele. Zotz păși înainte pentru a interveni, dar când atinse umărul lui Daniel, țipă și sări înapoi ca ars.

Apoi...

Aripile albe ale lui Daniel se desfăcură din umeri. Când le întinse, uriașe și incredibil de luminoase în peisajul arid, cafeniu, lovi cu ele douăzeci de mayași, aruncându-i cât colo.

În jurul gropii răsunară țipete.

— Ce este el?

— Băiatul are aripi!

— Este un zeu! Trimis nouă de Chaat!

Luce se luptă cu sforile care-i legau încheieturile și gleznel. Trebuia să fugă la Daniel. Încercă să se îndrepte spre el, până când...

Până când nu mai putu să se miște.

Aripile lui Daniel erau atât de strălucitoare, încât deveniseră aproape de nesuportat. Numai că acum nu străluceau doar aripile lui Daniel. El strălucea... cu totul. Întregul lui corp scânteia de parcă ar fi înghițit soarele.

Aerul se umplu de muzică. Nu, nu de muzică, ci de un singur acord armonios. Asurzitor și nesfârșit, magnific, splendid și înfricoșător.

Luce îl mai auzise înainte... undeva. În cimitir, la Sword&Cross, în ultima noapte când

fusesse acolo, noaptea în care Daniel se luptase cu Cam, iar lui Luce nu i se permisese să asiste. Noaptea în care domnișoara Sophia o târâse după ea și Penn murise, iar de atunci, nimic nu mai fusese la fel. Începuse cu același acord, revărsându-se din Daniel. Strălucea atât de puternic, încât corpul chiar începu să-i vibreze.

Luce se mișca pe loc, nefiind în stare să-și ia ochii de la el. Își simți pielea invadată de un val de căldură.

În spatele ei, cineva țipă. Strigătul fu urmat de un altul, și apoi de un altul, până când se auzi un întreg cor de voci.

Ardea ceva. Se simțea un miros înțepător, care îi întoarse stomacul pe dos. Apoi văzu cu coada ochiului o explozie de flăcări, chiar în locul în care stătuse Zolt o clipă mai devreme.

Bubuitura o trânti la pământ pe Luce, care se feri de strălucirea arzătoare a lui Daniel, tușind de la cenușa neagră și fumul înecăcios.

Hanhau dispăruse, iar locul în care stătuse era pârjolit. Bărbatul cu strungăreață își ascundea fața, încercând din greu să-și ferească privirea de strălucirea lui Daniel. Dar aceasta era irezistibilă. Luce văzu cum omul își ridicase privirea spre Daniel, transformându-se apoi într-o coloană de flăcări.

De jur-împrejurul gropii, mayașii priveau încremeniți, iar strălucirea lui îi aprindea unul câte unul. Curând, un inel de foc scânteietor luminează jungla și pe toți cei prezenți, mai puțin pe Luce.

— Ix Cuat! o strigă Daniel, încercând să ajungă la ea.

Strălucirea lui o făcu pe Luce să urle de durere, dar chiar dacă se simțea ca și cum era pe punctul de a se sufoca, rosti dintr-o suflare:

— Ești minunat.

— Nu te uita la mine, o imploră el. Când un muritor vede esența adevărată a unui înger, atunci... ai văzut ce s-a întâmplat cu ceilalți. Nu pot să te las să mă părăsești din nou așa de repede. Mereu atât de repede...

— Sunt încă aici, insistă Luce.

— Ești încă... Daniel plângea. Poți să mă vezi? Pe mine, cel adevărat?

— Pot să te văd.

Și, doar pentru o fracțiune de secundă, îl văzu. Vederea i se limpezi. Strălucirea lui era încă puternică, dar nu atât de orbitoare. Îi văzu sufletul. Era incandescent și pur, și arăta – nu putea să o spună altfel – ca Daniel. Și se simțea ca și cum s-ar fi întors acasă. Un fior de bucurie fără margini o cuprinse pe Luce. Undeva, în străfundurile minții ei, ceva suna a recunoaștere. Îl mai văzuse astfel și înainte. În timp ce mintea ei se străduia să se apropie de trecutul pe care nu îl putea atinge, lumina lui începu să o copleșească.

— Nu! strigă ea, simțind cum focul îi arde sufletul, iar trupul i se eliberează de-o povară.

— Ei, bine?

Vocea stridentă a lui Bill îi zgâria timpanele. Stătea întinsă pe o lespede rece de piatră. Se afla din nou într-una dintre peșterile mesagerului, captivă într-un spațiu extrem de rece, unde îi era greu să ghicească ce anume se afla afară. Încercă cu disperare să-și imagineze cum arătase Daniel acolo – splendoarea sufletului său deschis – dar nu reuși. Amintirea se îndepărta deja de ea. Oare chiar se întâmplaseră toate lucrurile acelea?

Luce închise ochii, încercând să-și aducă aminte cum arătase el. Dar acest lucru nu putea fi descris în cuvinte. Era o legătură fericită, incredibilă.

— L-am văzut.

— Pe cine, pe Daniel? Mda, l-am văzut și eu. Era tipul care a scăpat securea, când i-a venit rândul să taie. Mare greșeală. Uriașă.

— Nu, chiar l-am văzut. Așa cum este el cu adevărat. Vocea îi tremura. Era atât de frumos...

— O, despre asta vorbeai! Bill clătină din cap, plictisit. L-am recunoscut. Cred că l-am mai văzut înainte.

— Mă îndoiesc.

Bill tuși.

— A fost prima și ultima dată când ai putut să-l vezi așa. L-ai văzut, iar apoi ai murit. Asta se întâmplă atunci când un muritor privește marea dezlănțuită a unui înger. Moarte instantanee. Ars de frumusețea îngerului.

— Nu, nu așa a fost.

— Ai văzut ce-au pățit ceilalți. Puuf! S-au dus. Bill se trânti lângă ea și o lovi pe genunchi. De ce crezi că mayașii au început să aducă jertfe prin ardere după aceea? Un trib învecinat a descoperit rămășițele arse și a trebuit să găsească într-un fel o explicație.

— Da, ei au luat foc imediat. Dar eu am rezistat mai mult...

— Câteva secunde în plus? Cât ai stat întoarsă cu spatele? Felicitări!

— Greșești. Și știu că am mai văzut asta înainte.

— Poate că i-ai văzut aripile. Dar pe Daniel lepădându-se de înfățișarea umană și arătându-ți adevăratul său chip de înger? Asta te ucide de fiecare dată.

— Nu. Luce clătină din cap. Vrei să spui că nu mi se va putea arăta niciodată cu adevărat?

Bill ridică din umeri.

— Nu fără să te faci să dispari în neant, pe tine și pe toți cei din jurul tău. De ce crezi că este Daniel așa prudent când vrea să te sărute? Gloria lui strălucește al naibii de puternic atunci când voi doi sunteți înfierbântați.

Luce simți că nu mai rezistă.

— De aceea mor uneori când ne sărutăm?

— O rundă de aplauze pentru fată, oameni buni! spuse Bill sarcastic.

— Dar cum rămâne cu toate celelalte dăți când mor înainte să ne sărutăm, înainte...

— Chiar înainte de-a avea ocazia să-ți dai seama cât de toxică ar putea deveni relația voastră?

— Termină!

— Pe bune, de câte ori trebuie să urmărești aceeași poveste ca să-ți dai seama că nimic nu se va schimba vreodată?

— Ceva s-a schimbat, spuse Luce. De aceea am pornit în această călătorie, de aceea sunt încă în viață. Dacă aș putea numai să-l văd din nou, pe de-a-ntregul, știu că m-aș putea descurca.

— Nu pricepi. Bill ridică vocea. Vorbești despre asta ca o muritoare. Pe măsură ce se aprindea, lui Bill îi săreau stropi mici de salivă din gură. Marele moment a sosit, și e clar că nu te poți descurca.

— De ce te-ai supărat așa, dintr-odată?

— Uite de-aia! Mergea pe margine, scrâșnind din dinți. Ascultă-mă: Daniel a dat-o în bară de data asta, s-a arătat, dar nu o va mai face niciodată. Niciodată. Și-a învățat lecția. Acum ai învățat și tu o lecție: un muritor nu poate privi adevăratul chip al unui înger fără să moară.

Din ce în ce mai furioasă, Luce plecă de lângă el. Poate Daniel se schimbese după această existență din Chichen Itza, poate, pe viitor, avea să fie mai prudent. Dar cum rămânea cu trecutul?

Se apropie de marginea stâncii din interiorul mesagerului, privind la întunericul vast ce se căsca spre necunoscutul ei obscur.

Bill pluti deasupra, rotindu-se în jurul capului ei ca și cum ar fi încercat să pătrundă înăuntru.

— Știu ce crezi, și o să sfârșești prin a fi dezamăgită, atâta tot. Se apropie mai mult de urechea ei și îi șopti: sau mai rău.

Nimic din ce-i spunea nu putea să o oprească. Dacă mai exista vreun Daniel din alte epoci care încă își lăsase garda jos, atunci Luce avea să-l găsească.

Capitolul 16

Cavalerul de onoare

Ierusalim, Israel, 27 Nissan 12760 (APROXIMATIV 1 Aprilie 1000 î.Hr.)

Daniel nu era el însuși pe de-a-ntregul.

Încă era contopit cu corpul pe care îl preluase în fiordurile întunecate ale Groenlandei. Încercă să încetinească pe când părasea mesagerul, dar avântul său era prea mare. Pierzându-și echilibrul, se rostogoli peste solul pietros până se lovi cu capul de ceva tare. Apoi rămase nemișcat.

Contopirea sa cu versiunea trecută fusese o greșeală uriașă. Cel mai simplu mod de a separa două încarnări îngemănate ale unui suflet era să ucizi corpul. Eliberat din colivia trupului, sufletul ieșea singur afară. Dar sinuciderea nu era chiar o soluție pentru Daniel. Numai dacă...

Săgeata.

În Groenlanda, o smulsese din locul în care stătea cuibărită în zăpadă, lângă focul îngerilor. Gabbe o adusese ca pe un simbol protector, dar nu s-ar fi așteptat niciodată ca Daniel să se îngemăneze cu avatarul lui din trecut și să o fure.

Oare chiar crezuse că era suficient să-și cresteze pieptul cu vârful tocit de argint, pentru a se despărți de propriul suflet, aruncându-și avatarul din trecut înapoi în timp?

Ce stupid.

Nu. Era foarte posibil să nu reușească, să dea greș, iar atunci, în loc să își scindeze sufletul, ar fi putut să-l ucidă din întâmplare. Fără suflet, învelișul pământesc al lui Daniel, acel corp greoi, ar fi răătăcit veșnic pe pământ, căutându-și sufletul, dar mulțumindu-se cu ceva aproape la fel de bun – cu Luce. Ar fi bătuit-o până în ziua morții ei, și poate și după aceea.

Ceea ce îi trebuia lui Daniel era un partener. Ceea ce îi trebuia era imposibil.

Gemu și se întoarse pe spate, privind soarele strălucitor cu ochii întredeschiși.

— Vezi? se auzi o voce de deasupra lui. Ți-am spus că ne aflăm în locul potrivit.

— Nu văd de ce asta – spuse o altă voce, de data asta a unui băiat – ar fi dovada că suntem pe drumul cel bun.

— Ei, haide, Miles! Nu lăsa răfuiala ta cu Daniel să ne împiedice să o găsim pe Luce. Bineînțeles că el știe unde se află.

Vocile se apropiau. Daniel întredeschise ochii și văzu cum un braț taie în două lumina soarelui, întinzându-se spre el.

— Hei! Ai nevoie de ajutor?

Shelby. Prietena nefilimă a lui Luce, din Shoreline.

Și Miles. Cel pe care ea îl sărutase.

— Ce faceți voi doi aici?

Daniel se ridică brusc, refuzând mâna întinsă a lui Shelby, își frecă fruntea și privi în urma lui – se lovise de trunchiul cenușiu al unui măsline.

— Ce crezi că facem? O căutăm pe Luce. Shelby se uită nedumerită la Daniel și își încreți nasul. Ce ai?

— Nimic.

Daniel încercă să stea în picioare, dar era așa de amețit, încât se așeză imediat la loc.

Scindarea, și mai ales faptul că își târa corpul trecut într-o altă existență, îl făcuse să se simtă rău. Se lupta cu trecutul dinăuntrul său, se lovea de margini, își rănea sufletul care se izbea de oase și piele. Știa că nefilimul putea simți că i se întâmplase ceva de nemărturisit.

— Întoarceți-vă acasă, intrușilor! Al cui mesager l-ați folosit ca să ajungeți aici? Știți în ce necazuri puteți intra?

Deodată, ceva argintiu îi luci sub nas.

— Du-ne la Luce!

Miles avea îndreptată o săgeată spre gâtul lui Daniel. Cozorocul șepcii de baseball îi ascundea ochii, dar gura îi era boțită într-o grimasă nervoasă.

Daniel era uluit.

— Ai... ai o săgeată.

— Miles! șopti Shelby cu furie. Ce faci cu chestia aia?

Vârful tocit al săgeții tremură. Miles era nervos.

— Ai lăsat-o în curte după ce au plecat Proscrișii, îi spuse el lui Daniel. Cam a înhățat una, iar în haosul ăla, nimeni n-a observat când am luat-o eu pe asta. Tu erai deja plecat după Luce, iar noi ne-am luat după tine. Se întoarse spre Shelby. M-am gândit că vom avea nevoie de ea. Autoapărare.

— Să nu îndrăznești să-l omori, îi spuse Shelby lui Miles. Ești un idiot.

— Nu, spuse Daniel, ridicându-se încet. E în regulă.

Simți că-l ia amețeala. Care erau șansele? Nu mai văzuse asta decât o singură dată înainte. Daniel nu era expert în scindare. Dar trecutul clocotea înăuntrul lui... nu putea continua așa. Nu exista decât o soluție. Miles ținea săgeata în mâini.

Dar cum să-l facă pe băiat să-l atace, fără să-i explice totul? Și, în plus, putea să aibă încredere în nefilim?

Daniel se trase încet înapoi până când umerii săi atinseră trunchiul copacului. Se urcă pe el, ținându-și brațele desfăcute, pentru a-i arăta lui Miles că nu are de ce să se teamă.

— Ai luat lecții de scrimă?

— Ce?

Miles părea uluit.

— La Shoreline. Ai luat sau nu lecții de scrimă?

— Toți am luat. Era o chestie inutilă, nu eram prea bun, dar...

Asta era tot ce voia să audă Daniel.

— *En garde!* strigă el, scoțându-și săgeata și manevrând-o ca pe o sabie.

Miles făcu ochii cât cepele. Își scoase și el săgeata cât ai clipi.

— Rahat! spuse Shelby zbughind-o din calea lor. Băieți, încetați, pe bune!

Săgețile erau mai scurte decât floretele, dar cu câțiva centimetri mai lungi decât cele obișnuite. Erau ușoare ca fulgul, dar dure ca diamantul, iar dacă Daniel și Miles erau foarte, foarte atenți, aveau să reușească să scape cu viață. Oarecum, cu ajutorul lui Miles, Daniel ar fi putut să se elibereze de trecutul său.

Spintecă aerul cu săgeata, înaintând câțiva pași către nefilim.

Miles respinse lovitura lui Daniel, iar săgeata lui ricoșă spre dreapta. Când săgețile se ciocniră, nu produsese clinchetul metalic pe care îl fac floretele, ci un zgomet înfundat, puternic, ce reverberă departe, în munți, și zgudui pământul de sub picioarele lor.

— Lecțiile de scrimă nu au fost inutile, spuse Daniel în timp ce săgeata lui se încrucișă în aer cu a lui Miles. Te-au pregătit pentru un asemenea moment.

— O clipă, gemu Miles în timp ce făcea un salt înainte, rotindu-și săgeata în aer, până alunecă peste a lui Daniel. Pentru care moment?

Brațele lui se încordară. Săgețile înghețară, încrucișate în aer.

— Am nevoie să mă eliberez de o încarnare mai veche pe care am îngemănat-o în sufletul meu, spuse Daniel cu simplitate.

— Ce nai... murmură Shelby de pe margine.

Pe fața lui Miles se citea confuzia. Brațele lui șovăiră. Scăpă săgeata care căzu cu un zăngănit pe pământ. Trase aer în piept și bâjbâi după ea, uitându-se îngrozit la Daniel.

— Nu vin după tine, spuse Daniel. Tu trebuie să vii după mine. Reuși să schițeze un rânjel provocator. Haide. Recunoaște că vrei. Îți dorești asta de multă vreme.

Miles atacă, ținând arma ca pe o săgeată, nu ca pe o sabie. Daniel era pregătit, înclinându-se la țanc și răsucindu-se pentru a-și ciocni săgeata de a lui Miles.

Erau înclistați unul de celălalt: Daniel cu săgeata ațintită peste umărul lui Miles, folosindu-și forța pentru a-l bloca pe băiatul nefilim, și Miles cu săgeata la câțiva centimetri de inima lui Daniel.

— Mă vei ajuta? întrebă Daniel.

— Nouă ce ne iese din chestia asta? întrebă Miles.

Daniel trebui să se gândească puțin la răspuns.

— Fericirea lui Luce, spuse el, în cele din urmă.

Miles nu spuse nici da, nici nu.

— Acum – vocea lui Daniel ezită pe măsură ce dădea instrucțiunile – trage, cu mare grijă, o linie dreaptă mai jos de coșul pieptului. Să nu străpungi pielea, că mă omori.

Miles transpira. Era alb la față. Aruncă o privire spre Shelby.

— Fă-o, Miles, murmură ea.

Săgeata tremura. Totul era în mâinile băiatului. Vârful tocit al săgeții atinse pielea lui Daniel și coborî.

— Of, Doamne! Buzele lui Shelby se strânseseră de groază. Năpârlește.

Daniel se simțea de parcă i s-ar fi luat un strat de piele de pe oase. Corpul avatarului său din trecut se separa încet de al său. Veninul separării curgea prin el, pătrunzând adânc în țesuturile aripilor. Durerea era atât de cumplită, încât îi provoca greață, învolburându-se și răspândindu-se adânc înăuntrul lui, ca o maree. Vederea i se încețoșă; un țuiet îi umplu urechile. Săgeata din mână îi căzu pe pământ. Apoi, dintr-odată, simți un ghiont puternic și o gură de aer rece, tăios. Un geamăt prelung și două bufnituri, după care... vederea i se limpezi. Țuietul încetă. Simți ușurare și simplitate.

Era liber.

Miles zăcea pe pământ dedesubtul lui, cu pieptul ridicat. Săgeata din mâna lui Daniel dispăruse. Daniel se răsuci și dădu de o fantomă a avatarului său din trecut în spatele lui, cu pielea cenușie și corpul ca al unui duh, cu ochii și dinții negri ca tăciunele, ținând strâns în mână săgeata. Silueta îi tremura în vântul fierbinte, ca imaginea pe un televizor scurtcircuitat.

— Îmi pare rău, spuse Daniel, înaintând și apucându-și avatarul din trecut de baza aripilor.

Când Daniel ridică în aer umbra sinelui său, își simți corpul slăbit și împutinat. Degetele lui găsiră portalul străvechi al mesagerului, prin care cei doi Daniel călătoriseră chiar înainte ca acesta să se destrame.

— Va veni și ziua ta, îi spuse.

Apoi, îl aruncă pe sinele său din trecut înapoi în mesager.

Privi cum vidul se estompează în soarele fierbinte. Corpul iscă un șuier prelungit la rostogolirea sa în timp, ca și cum ar fi căzut de pe o stâncă. Mesagerul se rupse în mii de fărâme și dispăru.

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Shelby, ajutându-l pe Miles să se ridice în picioare.

Nefilimul era alb ca o stafie, privindu-și nedumerit mâinile, întorcându-le de pe o parte pe alta și cercetându-le de parcă nu le mai văzuse niciodată până atunci.

Daniel se întoarse spre Miles.

— Mulțumesc.

Ochii albaștri ai băiatului nefilim arătau înflăcărați și îngroziți deopotrivă, ca și cum ar fi vrut să-l bombardeze pe Daniel cu întrebări despre ceea ce tocmai se întâmplase, dar nu voia să-și arate entuziasmul. Shelby era mută de uimire, ceea ce nu se mai întâmplase până atunci.

Daniel îl disprețuise pe Miles până atunci. Fusese agasat de Shelby, care practic îi condusesse pe Proscriși direct la Luce. Dar, în acel moment, sub măslin, putu să înțeleagă de ce se împrietenise Luce cu cei doi. Și era bucuros.

Un corn jelea în depărtare. Miles și Shelby tresăriră.

Era un șofar, un corn de berbec sacru, care scotea un sunet lung, nazal, folosit deseori la anunțarea slujbelor religioase și a festivalurilor. Până atunci, Daniel nu studiasse împrejurimile suficient de mult pentru a-și da seama unde se aflau.

Stăteau toți trei la umbra întunecată a măslinului, în vârful unui deal mic. În fața lor, la poalele dealului se afla o vale largă și netedă, de un maro-roșcat, acoperită de iarbă înaltă, care nu fusese niciodată tăiată de mâna omului. În mijlocul văii era o fâșie verde îngustă, unde creșteau flori sălbatice, de-a lungul unui râu îngust.

Chiar la est de albia râului se afla o tabără de corturi înghesuite, care dădeau spre o clădire mai mare, pătrată, din piatră albă, cu acoperișul din nuiele împletite. Sunetul puternic al șofarului venea negreșit de la acel templu.

Un șir de femei în mantii colorate, ce le ajungeau până la glezne, erau într-un du-te-vino continuu înăuntrul și în afara templului. Purtau urcioare de lut și tăvi din bronz pline cu mâncare, ca și cum ar fi pregătit o petrecere.

— Oh, spuse Daniel cu voce tare, simțind cum îl pătrunde o melancolie profundă.

— Oh ce? întrebă Shelby.

Daniel apucă gluga hanoracului de camuflaj al lui Shelby.

— Dacă o cauți pe Luce aici, nu o vei găsi. E moartă. A murit acum o lună.

Miles aproape că se înecă.

— Vrei să spui Luce din această existență, zise Shelby, nu Luce a noastră. Corect?

— Luce a noastră, Luce a mea... niciuna dintre ele nu-i aici. Nu a știut niciodată de existența acestui loc, așa că mesagerii ei nu o vor aduce aici. Nici ai voștri nu ar fi făcut-o.

Shelby și Miles schimbă o privire.

— Spui că o cauți pe Luce, repetă Shelby, dar dacă știi că nu-i aici, de ce mai stai cu noi?

Daniel privi peste umărul lor, către valea de dedesubt.

— Treburi neterminate.

— Cine-i aia? întrebă Miles arătând spre o femeie îmbrăcată într-o rochie lungă, albă. Era înaltă și zveltă, cu păr roșcat ce strălucea în lumina soarelui. Rochia era decoltată și lăsa să se vadă pielea aurie. Fredona ceva gingaș și încântător, un fragment dintr-un cântec pe care abia îl puteau auzi.

— Este Lilith, spuse încet Daniel. Urmează să se mărite astăzi.

Miles făcu câțiva pași de-a lungul unei poteci ce cobora de la măslin spre valea unde se înălța templul, cam la 30 de metri sub ei, ca să aibă o vedere mai bună.

— Miles, așteaptă! Shelby se repezi după el. Nu e ca atunci când eram în Vegas. Este un... alt timp, sau ce-o fi. Nu poți să te holbezi, pur și simplu, la o tipă mișto și să te învârti pe-aici ca și cum locul ăsta ți-ar aparține.

Se întoarse spre Daniel căutând ajutor.

— Stați ghemuiți jos, îi instrui Daniel. Rămâneți la adăpostul ierbii. Și opriți-vă când vă spun eu.

Coborâra cu grijă pe cărarea șerpuitoare, oprindu-se, în cele din urmă, lângă malul râului, în aval față de templu. Toate corturile din micuța așezare erau împodobite cu ghirlande de gălbenele și flori de coacăze negre. De la distanța aceea auzeau vocile lui Lilith și ale fetelor care o ajutau să se pregătească pentru nuntă. Fetele râdeau și cântau împreună cu Lilith, în timp ce îi împleteau părul lung, roșcat într-o cunună în jurul capului.

Shelby se întoarse spre Miles.

— Nu arată cam ca Lilith din clasa noastră de la Shoreline?

— Nu, spuse Miles. Privi mireasa preț de o clipă. OK, poate un pic. Ciudat!

— Luce nu a pomenit-o probabil niciodată, îi explică Shelby lui Daniel. Este o mare javră, venită din lad.

— E logic, spuse Daniel, Lilith a voastră s-ar putea trage din același șir lung de femei diabolice. Toate sunt descendente ale mamei originare Lilith. A fost prima soție a lui Adam.

— Adam a avut mai multe soții? întrebă Shelby nedumerită. Și cum rămâne cu Eva?

— Înainte de Eva.

— Pre-Eva? Nu se poate.

Daniel încuviință din cap.

— Nu erau căsătoriți de mult când Lilith l-a părăsit. l-a frânt inima. A așteptat-o multă vreme, dar, în cele din urmă, a întâlnit-o pe Eva. Iar Lilith nu l-a iertat niciodată pe Adam că a uitat-o. Și-a petrecut restul zilelor rătăcind pe pământ și blestemând familia pe care Adam a avut-o cu Eva. Iar descendenții ei... câteodată pornesc pe drumul cel bun, dar alții... Ei bine, așchia nu sare niciodată cu adevărat departe de trunchi.

— Ce aiurea, spuse Miles, în ciuda faptului că părea hipnotizat de frumusețea lui Lilith.

— Vrei să spui că Lilith Clout, fata care mi-a dat foc la păr în clasa a noua, ar putea fi la propriu o javră din lad? Că toate vrăjile mele voodoo asupra ei au fost îndreptățite?

— Cred că da, ridică din umeri Daniel.

— Nicicând nu m-am simțit atât de răzbunată, râse Shelby. De ce nu am găsit povestea asta în niciuna dintre cărțile noastre de angelologie de la Shoreline?

— Ssst! Miles arată spre templu. Lilith le părăsise pe fecioare pentru a termina de pregătit decorațiunile pentru nuntă, presărând maci galbeni și albi lângă intrarea în templu, împletind panglici și clopoței de argint în crengile joase ale stejarilor. Apoi înaintă spre vest, înspre râu, acolo unde se ascundeau Daniel, Shelby și Miles.

Ținea în mână un buchet de crini albi. Când ajunse la malul râului, smulse câteva petale și le împrăstie pe apă, continuând să cante încetisor, ca pentru sine. Porni apoi către nord de-a lungul malului, spre un roșcov mare și bătrân, cu crengile aplecate spre râu.

Un băiat ședea sub el, uitându-se la cursul apei. Stătea ghemuit, cu brațele în jurul genunchilor. Cu cealaltă mână arunca pietre în apă. Ochii îi străluceau pe chipul ars de soare. Părul său negru ca pana corbului era puțin zbârlit și încă ud după scăldat.

— Dumnezeule, este... țipătul lui Shelby fu înăbușit de Daniel, care îi apăsa gura cu mâna.

Acela era momentul de care se temuse.

— Da, este Cam, dar nu este Cam cel pe care îl știi tu. Este un Cam dintr-o epocă mai timpurie. Suntem cu mii de ani în trecut.

Miles își miji ochii.

— Dar tot rău e.

— Nu, spuse Daniel. Nu este.

— Poftim? întrebă Shelby.

— A fost o vreme când făceam toți parte din aceeași familie. Cam era fratele meu. Nu era rău, nu încă. Poate că nici acum nu e.

Din punct de vedere fizic, singura diferență dintre acest Cam și cel pe care Shelby și Miles îl știau era absența tatuajului sub forma razelor de soare de pe gât, pe care îl primise de la Satana când își legase soarta de lad. Altfel, Cam arăta exact ca acum. Atât doar că fața acestui Cam era crispată de griji. Avea o expresie pe care Daniel nu o mai văzuse la Cam de milenii.

Lilith se opri în spatele lui Cam și își încolăci brațele în jurul gâtului său, astfel încât mâinile i se odihniră chiar deasupra inimii lui. Fără să se întoarcă sau să spună ceva, Cam se întinse și i le prinse în căușul palmelor. Amândoi închiseră ochii, fericiți.

— Par să fie destul de apropiați, spuse Shelby. Ar trebui să... vreau să spun că... mă simt ciudat.

— Atunci, pleacă, spuse Daniel încet. Și fără să faci scene, te rog.

Brusc, Daniel se întrerupse. Cineva se îndrepta spre Cam și spre Lilith.

Tânărul era înalt și bronzat, îmbrăcat într-o robă albă, lungă, și avea în mâini un sul de pergament. Își ținea capul blond plecat, dar era, fără îndoială, Daniel.

— Nu plec.

Ochii lui Miles priviră avatarul din trecut al lui Daniel.

— Așteaptă, credeam că tocmai l-am trimis pe tipul ăla înapoi în mesageri, spuse Shelby încurcată.

— Acela era avatarul din viitor al sinelui meu, spuse Daniel.

— Auzi la el, avatarul din viitor al sinelui meu, pufni Shelby. Câți de Daniel există, mai exact?

— A străbătut două mii de ani din viitor și până în acest moment, care tot înseamnă o mie de ani în trecutul real. Acel Daniel nu ar fi trebuit să fie aici.

— Deci acum suntem cu trei mii de ani în trecut? întrebă Miles.

— Da, și chiar n-ar trebui să fii aici. Daniel îl măsură pe Miles cu privirea. Dar acel avatar al meu din trecut – arată spre băiatul care se opri lângă Cam și Lilith – aparține acestui timp.

Peste râu, Lilith zâmbea.

— Ce faci, Dani?

Priveau cum Dani îngenunchează lângă cuplu și desface sulul de pergament. Daniel își

aduse aminte: era certificatul lor de căsătorie. Scrisese singur întreg certificatul în aramaică. Trebuia să officieze ceremonia. Cam îl rugase asta cu luni în urmă.

Cam și Lilith se uitau peste document. Le era bine împreună, își aminti Daniel. Ea îi compunea cântece și petrecea ore în șir culegând flori sălbatice și împletindu-le în hainele lui. El i se dăruia cu totul. O asculta povestindu-i visele ei și o făcea să râdă când era tristă. Amândoi aveau latura lor instabilă, iar atunci când se certau, îi auzea întregul trib – dar nu se transformaseră încă în ființele întunecate care aveau să devină, după despărțire.

— Partea asta, chiar aici, spuse Lilith indicând un rând din text. Spune că ne vom căsători lângă râu. Dar știi că vreau să mă căsătoresc în templu, Cam.

Cam și Daniel schimbă o privire. Cam încercă să apuce mâna lui Lilith.

— Dragostea mea, ți-am spus deja că nu pot.

În vocea lui Lilith se simțea iritarea.

— Refuzi să te căsătorești cu mine sub ochii lui Dumnezeu? În singurul loc unde familia mea ar accepta uniunea noastră? De ce?

— Uau, murmură Shelby de pe celălalt mal. Înțeleg ce se întâmplă. Cam nu se poate căsători în templu. Nu poate nici măcar să calce în templu pentru că...

Miles începu și el să șușotească:

— Dacă un înger căzut intră în sanctuarul lui Dumnezeu...

— Totul izbucnește în flăcări, încheie Shelby.

Nefilimii aveau, desigur, dreptate, dar Daniel era uimit de propria amărăciune. Cam o iubea pe Lilith, iar Lilith îl iubea pe Cam. Aveau mari șanse împreună și, din punctul de vedere al lui Daniel, la naiba cu toate celelalte. De ce insista Lilith așa de mult să se căsătorească în templu? De ce nu putea Cam să-i ofere o explicație plauzibilă pentru refuzul lui?

— Nu o să pun piciorul acolo.

Cam arătă spre templu.

Lilith era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Înseamnă că nu mă iubești.

— Te iubesc mai mult decât am crezut vreodată că e cu putință, dar asta nu schimbă nimic.

Trupul subțire al lui Lilith părea că se umflă de furie. Simțea oare că era ceva mai mult în refuzul lui Cam decât, pur și simplu, dorința de-a o refuza? Daniel nu credea asta.

Lilith își încleștă pumnii și scoase un urlat lung, sfâșietor. Părea că pământul se cutremură. Apoi îl apucă pe Cam de încheieturi și îl ținui de copac. El nici măcar nu se împotrivi.

— Bunica mea nu te-a plăcut niciodată. Brațele ei tremurau în timp ce îl reținea. Spunea mereu cele mai îngrozitoare lucruri despre tine, iar eu te-am apărat întotdeauna. Acum văd. În ochii tăi și în sufletul tău. Ochii ei îl străpungeau. Spune-o!

— Ce să spun? Întrebă Cam îngrozit.

— Ești un om rău. Ești un... știu eu ce ești.

Era evident că Lilith nu știa. Se agăța de zvonurile care zburau cu viteza fulgerului, în comunitate – că era diabolic, un vrăjitor, practicant al magiei negre. Tot ce voia era să audă adevărul de la Cam.

Cam putea să-i spună lui Lilith, Daniel știa asta, dar nu avea să o facă. Îi era teamă.

— Nu sunt nimic din toate astea, Lilith, spuse Cam.

Acela era adevărul, și Daniel îl știa, dar aducea așa de mult a minciună. Cam era la un pas de cea mai proastă decizie pe care avea să o ia vreodată. Acela era momentul care îi frânsese atât de tare inima, încât se descompusese în ceva negru ca tăciunele.

— Lilith, o imploră Dani, îndepărtându-i mâinile de gâtul lui Cam. El nu este...

— Dani, îl preveni Cam. Indiferent ce vei spune, asta nu o să îndrepte lucrurile.

— Ai dreptate. S-a terminat. Lilith îi dădu drumul, iar Cam căzu pe spate, în țărână. Lilith luă contractul de căsătorie și îl aruncă în râu. Sulul se învârti încet în șuvoi și se duse la fund. Sper să trăiesc o mie de ani și să am o mie de fiice, astfel încât să existe mereu o femeie care să-ți blesteme numele.

Îl scui pă în față, se întoar se și fugi înapoi la templu, cu rochia albă fluturându-i în spate ca o pânză de corabie.

Fața lui Cam se făcu albă ca veșmântul de nuntă al lui Lilith. Se întinse după mâna lui Dani ca să se poată ridica.

— Dani, ai o săgeată?

— Nu. Vocea lui Dani tremura. Nu vorbi așa. O să vă împăcați, altfel...

— Am fost naiv când am crezut că aș putea scăpa nepedepsit iubind o muritoare.

— Măcar de i-ai fi spus, fu de părere Dani.

— Să-i fi spus? Ce mi s-a întâmplat mie – nouă, tuturor? Căderea și tot ce a urmat după aceea? Cam se apropie de Dani. Poate că are dreptate în ceea ce mă privește. Ai auzit-o. Tot satul crede că sunt un demon. Chiar dacă ei nu folosesc întocmai cuvântul ăsta.

— Ei nu știu nimic.

Cam se întoar se cu spatele.

— În tot acest timp, am încercat să neg asta, dar dragostea e imposibilă, Dani.

— Nu este.

— Ba da. Pentru suflete ca ale noastre, este. O să vezi. Poate vei rezista mai mult decât mine, dar o să vezi. Amândoi trebuie să alegem, în cele din urmă.

— Nu!

— Ce repede te revolți, frate! Cam strânse umărul lui Dani. Mă faci să mă întreb ce se întâmplă cu tine. Nu te gândești niciodată să... treci dincolo?

Dani ridică din umeri.

— Mă gândesc la ea și numai la ea. Număr secunde până va fi din nou cu mine. O aleg pe ea, așa cum ea mă alege pe mine.

— Ce însingurare!

— Nu e însingurare! se răsti Dani. Este dragoste. Dragostea pe care ți-o dorești și tu...

— Am vrut să spun că eu sunt singur și mult mai puțin nobil decât tine. În orice zi. Mi-e teamă că se va produce o schimbare.

— Nu. Acum Dani se îndreaptă spre Cam. Nu o vei face.

Cam se ridică și scui pă în țărână.

— Nu toți avem norocul să fim legați de iubită printr-un blestem.

Daniel își aminti de această insultă gratuită; atunci îl înfuriase. Și totuși, nu ar fi trebuit să spună ce a urmat:

— Hai, pleacă. Nu o să ți se simtă lipsa.

Regretă imediat, dar era prea târziu.

Cam își strânse umerii și își întinse brațele. Când aripile îi înfloriră pe ambele părți ale corpului, produs eră o explozie de vânt fierbinte, care se propagă peste iarba în care se ascundeau Daniel, Shelby și Miles. Toți trei își ridicară privirea. Aripile erau masive, străluceau și...

— Ia te uită... șopti Shelby. Nu sunt aurii!

Miles clipi.

— Cum se poate să nu fie auriu?

Bineînțeles că nefilimul era nedumerit.

Împărțirea culorilor aripilor era limpede ca lumina zilei – aurii pentru demoni, argintii sau albe pentru toți ceilalți. Iar acel Cam pe care îl știau era un demon. Daniel nu avea niciun chef să-i explice lui Shelby de ce aripile lui Cam erau pure, de un alb luminos, strălucind ca diamantele, sclipind ca zăpada sărutată de soare.

Acel Cam de demult nu era încă de partea cealaltă. Era doar la un pas de...

În ziua aceea, Lilith pierduse un iubit, iar Daniel, un frate.

Din ziua aceea, aveau să fie dușmani. Ar fi putut Daniel să-l oprească? Ce-ar fi fost dacă, în loc să se îndepărteze de Cam, și-ar fi desfăcut propriile aripi ca pe un scut, așa cum îl vedea pe Dani făcând acum?

Ar fi trebuit să facă asta. Ar fi dat orice să poată țâșni acum din tufișuri și să-l oprească. Atâtea lucruri ar fi stat altfel!

Aripile lui Cam și ale lui Dani nu aveau încă forța de a se atrage reciproc. Tot ce îi ținea

la distanță în acel moment era o încăpățânată divergență de opinie, o rivalitate filosofică între frați. Ambii îngeri se ridicară de la pământ în același timp, fiecare îndepărtându-se în altă direcție. Atunci când Dani și-a luat zborul spre est, iar Cam spre vest, cele trei anacronisme care se ascundeau în iarbă au fost singurele care au văzut sclipirea aurie din aripile lui Cam, ca un fulger în noapte.

Capitolul 17

Scrijelit în os

Yin, China, Qing Ming (APROXIMATIV 4 Aprilie 1046 î.Hr.)

La capătul cel mai îndepărtat al tunelului mesagerului se zărea o strălucire copleșitoare, care îi săruta pielea ca o dimineață de vară petrecută la casa părintească din Georgia.

Luce îi veni în întâmpinare.

Aură dezlănțuită. Așa numise Bill lumina arzătoare a sufletului dezgolit al lui Daniel. O simplă privire spre ființa pură, angelică a lui Daniel incendiase o întreagă comunitate de oameni adunați la sacrificiul mayaș – inclusiv pe Ix Cuat, avatarul din trecut al lui Luce.

Dar acolo se petrecuse ceva.

O clipă de uimire pură chiar înainte să moară, când Luce se simțise mai aproape de Daniel decât fusese vreodată. Nu-i păsa ce spunea Bill; recunoscuse lumina sufletului lui Daniel. Trebuia să o vadă din nou. Poate exista vreo cale să-i supraviețuiască. Trebuia măcar să încerce.

Fu aruncată din mesager în pustietatea rece a unui dormitor imens.

Camera era de cel puțin zece ori mai mare decât orice cameră pe care o văzuse Luce vreodată și totul în ea era somptuos. Podelele erau lucrate din marmura cea mai fină și acoperite de piei de animale, una dintre ele având capul intact al unui tigru. Patru coloane de lemn susțineau un tavan mansardat din paie împletite. Pereții erau din nuiele de bambus. Lângă fereastra deschisă era un pat mare cu baldachin și cearșafuri de mătase de un verde auriu.

Pe pervazul ferestrei se afla un telescop micuț. Luce îl ridică, dând la o parte draperia de mătase aurie pentru a privi afară. Simți telescopul rece și greu când îl duse la ochi.

Privind în jos de la etajul al doilea, văzu că se afla în mijlocul unui oraș mare înconjurat de ziduri. Un labirint de drumuri de piatră lega niște clădiri înghesuite care arătau ca vechile locuințe de nuiele și chirpici. Aerul era cald și mirosea plăcut a flori de cireș. O pereche de granguri zbura pe cerul albastru.

Luce se întoarse spre Bill.

— Unde suntem? Locul ăsta pare la fel de străin ca lumea mayașilor – și la fel de îndepărtat în timp.

El ridică din umeri și dădu să vorbească, dar...

— Șșșșt, șopti Luce.

Adulmecă în jur.

Cineva plângea încetișor. Luce se întoarse spre locul de unde veneau sunetele. Acolo, prin arcada din latura îndepărtată a camerei, auzi din nou un zgomot.

Luce se îndreptă spre arcadă, plutind desculță pe podeaua de piatră. Ecoul suspinului o chema într-acolo. Un pasaj îngust ducea spre o altă încăpere, în formă de peșteră. Nu existau ferestre, iar tavanul jos era slab luminat de opaițe de bronz.

Putu să distingă un bazin mare de piatră și o măsuță lăcuită, plină de flacoane din ceramică neagră cu uleiuri aromate, ce răspândeau un miros cald și parfumat în toată camera. În colțul camerei era un șifonier uriaș sculptat în jad. Dragonii verzui gravați pe ușile șifonierului priveau ironic spre Luce, de parcă știau tot ceea ce ea nu știa.

Iar în mijlocul camerei, întins pe podea, era un om mort.

Înainte ca Luce să poată vedea și altceva, fu orbită de o lumină strălucitoare care se

îndrepta spre ea. Era aceeași strălucire pe care o percepușe din cealaltă parte a mesagerului.

— Ce e lumina aceea? îl întrebă pe Bill.

— Aia... ăăă, o vezi? Bill părea surprins. Acela e sufletul tău. Încă un mod de a-ți recunoaște versiunile din trecut, atunci când acestea diferă de tine ca înfățișare. Făcu o pauză. Nu ai mai observat-o niciodată înainte?

— E prima dată, cred.

— Uau, spuse Bill. Țasta-i un semn bun. Faci progrese.

Brusc, Luce se simți împovărată și istovită.

— Credeam că o să fie Daniel.

Bill își dresese glasul ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar nu o făcu.

Lumina străluci încă o clipă, apoi dispăru atât de brusc, încât Luce nu văzu nimic pe moment, până când ochii i se obișnuiră.

— Ce faci aici? întrebă o voce cu asprime.

În mijlocul camerei, acolo unde înainte fusese lumina, se afla o chinezoaică zveltă, drăguță, de vreo șaptesprezece ani – prea tânără și prea elegantă pentru a păzi cadavrul bărbatului.

Părul negru îi atârna până la mijloc, contrastând cu veșmântul alb de mătase, lung până la pământ. Așa delicată cum era, părea genul de fată care nu se dădea în lături de la o luptă.

— Deci aceea ești tu, șopti Bill la urechea lui Luce. Numele tău este Lu Xin și ai trăit lângă capitala Yin. Suntem la sfârșitul dinastiei Shang, pe la 1000 î.Hr. În caz că vrei să faci însemnări în albumul de amintiri.

Luce îi păru probabil nebună lui Lu Xin, dând buzna aici îmbrăcată într-o piele pârlită de animal și purtând un colier de os, cu părul încurcat și răvășit. Cât timp trecuse de când nu se mai uitase într-o oglindă? De când nu mai făcuse o baie? În plus, vorbea cu un gargui invizibil.

Pe de altă parte, nici Lu Xin nu părea mai întreagă la minte, în timp ce păzea un tip mort și-i arunca priviri dușmănoase lui Luce.

O, Doamne! Luce nu observase cuțitul de jad cu mânerul încrustat cu turcoaz și mica baltă de sânge din mijlocul podelei de marmură.

— Ce să... începu să-l întrebe pe Bill.

— Hei, tu! Vocea lui Lu Xin era surprinzător de puternică. Ajută-mă să ascund cadavrul ăsta.

Părul bărbatului mort era alb la tâmplă; părea să aibă în jur de șaiszeci de ani și arăta suplu și musculos sub numeroasele mantii sofisticate și sub pelerinele brodate, cu care era îmbrăcat.

— Eu... ăăă. Nu prea cred...

— De îndată ce vor afla că împăratul e mort, vom fi moarte, la rândul nostru.

— Ce? întrebă Luce. Eu?

— Tu, eu și cea mai mare parte a oamenilor dinăuntru acestor ziduri. Unde altundeva vor găsi cele o mie de victime de sacrificiu care trebuie îngropate împreună cu despotul? Fata își șterse lacrimile de pe obraji cu degetele subțiri, încărcate de inele de jad. Mă ajută sau nu?

La cererea fetei, Luce se urni din loc să o ajute să ridice picioarele împăratului. Lu Xin se pregăti să-l apuce de subsuori.

— Împăratul, spuse Luce rostind cuvintele în dialectul dinastiei Shang, ca și cum le-ar fi vorbit dintotdeauna. Era cumva...

— Nu-i așa cum pare. Lu Xin scânci sub greutatea cadavrului. Împăratul era mai greu decât părea. Nu l-am omorât eu. Cel puțin nu... Făcu o pauză. Nu fizic. Era deja mort când am intrat în cameră. Pufni cu dispreț. S-a înjunghiat în inimă. Obișnuiam să spun că nu are inimă, dar mi-a dovedit că m-am înșelat.

Luce se uită la fața bărbatului. Avea un ochi deschis. Gura îi era schimonosită grotesc. Arăta de parcă ar fi murit în chinuri groaznice.

— Era tatăl tău?

Între timp ajunseseră la șifonierul mare de jad. Lu Xin ținu ușa deschisă cu coapsa, făcu un pas înapoi și împinse înăuntru partea de sus a corpului bărbatului.

— Urma să fie soțul meu, spuse ea cu răceală. Unul îngrozitor. Străbunii și-au dat consimțământul pentru căsătoria noastră, dar eu nu. Dacă ești o fire romantică, bărbații mai în vârstă, bogați și puternici nu-s deloc o binecuvântare. O cercetă pe Luce, care depuse încet picioarele regelui în fundul șifonierului. Dar tu de pe ce meleaguri vii, dacă n-a ajuns până la tine vestea logodnei împăratului? Lu Xin observase hainele mayașe ale lui Luce. Nu îi plăcură. Se luă de tivul fustei scurte, maro. Te-au angajat ca să joci la nunta noastră? Ești un fel de dansatoare? Un clown?

— Nu chiar.

Luce își simți obraji ca focul în timp ce își trăgea fusta mai jos, pe coapse.

— Uite ce-i, nu putem să-i lăsăm pur și simplu corpul aici. Cineva îl va descoperi. Vreau să spun că e împăratul, nu? Și e sânge peste tot.

Lu Xin se îndreptă spre dulapul sculptat cu dragoni și scoase de acolo o mantie de mătase stacojie. Se lăsă în genunchi și rupse o fâșie mare de material. Era o mantie foarte frumoasă, din mătase fină, brodată cu flori mici, negre în partea de sus. Dar Lu Xin nu ezită să șteargă podeaua de sânge cu ea. Înșfăcă o altă mantie, albastră, și o azvârli spre Luce ca să o ajute la ștersul podelei.

— În regulă, spuse Luce, bine, a mai rămas cuțitul.

Arată spre pumnalul de bronz sclipitor mânjit până la mâner cu sângele împăratului.

Cât ai clipi, Lu Xin strecură cuțitul într-un pliu al rochiei. Ridică ochii spre Luce de parcă ar fi spus: Mai e ceva?

— Ce-i acolo?

Luce arată spre ceea ce părea a fi vârful unei carapace micuțe de țestoasă. O văzuse căzând din mâna împăratului, când îi mutau corpul.

Lu Xin era în genunchi. Aruncă jos cârpa îmbibată în sânge și luă carapacea în căușul palmelor.

— Osul-oracol, spuse încet. Mai însemnat decât orice împărat.

— Ce este?

— Acesta deține răspunsuri de la Zeitatea Supremă.

Luce păși mai aproape, îngenunchind ca să vadă obiectul care avusese un asemenea efect asupra fetei. Osul-oracol nu era decât o carapace de țestoasă, dar era mic, lucios și neîntinat. Când se aplecă să îl privească mai de aproape, Luce văzu că cineva pictase niște linii negre, delicate, pe partea netedă de sub carapace.

Îmi este Lu Xin credincioasă sau iubește pe un altul?

Lacrimi proaspete țâșniră din ochii lui Lu Xin, o fisură în masca de hotărâre rece pe care i-o arătase lui Luce.

— I-a întrebat pe străbuni, șopti închizând ochii. Ei trebuie să-i fi spus despre trădarea mea. Eu... eu nu m-am putut abține.

Daniel. Vorbea cu siguranță despre Daniel. O dragoste secretă, pe care o ascunsese de împărat. Dar nu fusese în stare să o ascundă suficient de bine.

Inima lui Luce bătea alături de cea a lui Lu Xin. Înțelegea ce simțea fata, cu fiecare fibră a sufletului ei. Împărtășeau o dragoste pe care niciun împărat nu le-o putea răpi, pe care nimeni nu o putea distruge. O dragoste mai puternică decât legile naturii.

O cuprinse pe Lu Xin într-o îmbrățișare strânsă.

Și simți podeaua prăbușindu-se sub ele.

Nu avusese de gând să facă asta! Dar stomacul i se strânsese deja, iar perspectiva i se schimbă și se văzu pe sine din exterior, străină și sălbatică, agățându-se bine de avatarul ei din trecut. Apoi, camera încetă să se mai învârtă, iar Luce rămase singură, strângând osul-oracol în mână. Se întâmplase. Devenise Lu Xin.

— Dispar trei minute și devii tridimensională? spuse Bill țâfnos când reapăru. Nu poate un gargui să savureze și el un ceai de iasomie în liniște fără să o găsească apoi pe cea pe care o are în grijă săpându-și singură mormântul? Te-ai gândit măcar la ce se va întâmpla

atunci când gărzile vor bate la ușa aia?

Se auzi un ciocănit puternic în ușa mare de bambus din camera principală.

Luce sări în sus. Bill își încrucișă brațele la piept.

— Vorbești de lup și lupul la ușă, spuse. Apoi strigă pe o voce stridentă și afectată: Vai, Bill! Ajută-mă, Bill, ce mă fac acum? Nu m-am gândit să te întreb înainte să dau de bucluc, Bill!

Dar Luce nu trebuia să-l întrebe nimic pe Bill. Minteia lui Lu Xin începu să se lumineze. Știa că acea zi nu avea să fie marcată doar de sinuciderea unui împărat netrebnic, ci și de ceva chiar mai important, mai întunecat, mai sângeros – o ciocnire uriașă între armate. Acea bătaie în ușă? Era consiliul împăratului, care aștepta să-l însoțească pe câmpul de luptă, unde avea să conducă trupele în bătălie.

Dar împăratul era mort și îndesat într-un dulap.

Iar Luce era în corpul lui Lu Xin, ascunsă în apartamentele regale. Dacă aveau să o găsească acolo singură...

— Majestatea Voastră. Bătăile puternice răsunau în cameră. Vă așteptăm ordinele.

Luce stătea în picioare foarte calmă, în mantia de mătase a lui Lu Xin. Nu mai exista niciun împărat Shang.

Sinuciderea lui lăsase dinastia fără împărat, templele fără Mare Preot și armata fără general, chiar înainte de o bătălie pentru menținerea dinastiei.

— Cam prost momentul pentru uciderea împăratului, spuse Bill.

— Ce să fac?

Luce se întoarse la dulapul cu dragoni, înfiorându-se la vederea cadavrului. Gâtul îi era îndoit într-un unghi nefiresc, iar sângele de pe piept se usca, devenind roșu-cafeniu. Lu Xin îl urăse pe împărat cât fusese în viață. Luce știa acum că lacrimile pe care le vărsase nu erau lacrimi de tristețe, ci de teamă pentru ce avea să se întâmple cu dragostea ei.

Până în urmă cu trei săptămâni, Lu Xin trăise la plantația de mei a părinților ei, pe malurile fluviului Huan. Într-o după-amiază, trecând prin valea fluviului cu șareta lui strălucitoare, împăratul o zărise pe Lu Xin la muncile câmpului. Hotărâse că o place. A doua zi, doi soldați sosiseră la ușa ei. Fusese nevoită să-și părăsească familia și căminul. Fusese nevoită să-l părăsească și pe De, pescarul tânăr și frumos din satul învecinat.

Înainte de convocarea împăratului, De îi arătase lui Lu Xin cum să pescuiască folosind perechea lui de cormorani domestici; trebuia să le lege ușor o bucată de sfoară în jurul gâtului, astfel încât să poată prinde mai mulți pești, dar fără să-i înghită. Urmărindu-l pe De cum scoate cu blândețe peștii din gâtul simpaticelor păsări, se îndrăgostise de el. În dimineața următoare, fusese nevoită să-și ia rămas-bun de la el. Pentru totdeauna.

Sau așa crezuse.

Trecuseră nouăsprezece apusuri de când Lu Xin îl văzuse pe De, șapte apusuri de când primise o scrisoare făcută sul, cu vești proaste de acasă: De și alți câțiva băieți de pe plantațiile învecinate fugiseră să se alăture armatei rebele, iar imediat după plecarea lui, oamenii împăratului trecuseră prin foc și sabie tot satul, căutându-i pe dezertori.

Dat fiind că împăratul era mort, bărbații dinastiei Shang nu aveau să-i arate milă lui Lu Xin, iar ea nu avea să îl găsească niciodată pe De, nu avea să se reunească cu Daniel.

Consiliul nu trebuia să afle că împăratul murise.

Șifonierul era ticsit cu veșminte exotice, colorate, dar un singur obiect îi atrase atenția: un coif mare, rotund. Era greu, făcut în cea mai mare parte din curele groase, unite prin cusături strânse. În partea din față avea o placă netedă de bronz, împodobită cu un dragon care scuipa foc. Dragonul era simbolul zodiacal al anului de naștere al împăratului.

Bill zbură spre ea.

— Ce faci cu coiful împăratului?

Luce își puse coiful pe cap, strângându-și părul negru. Apoi deschise cealaltă parte a șifonierului, entuziasmată și tulburată de ce se afla acolo.

— Același lucru pe care îl fac și cu armura împăratului, spuse ea strângând un morman greu de obiecte în brațe.

Îmbracă o pereche de pantaloni largi din piele, o tunică groasă, o pereche de mănuși

din zale, papuci de piele care erau, desigur, prea mari, dar pe care trebuia să-i potrivească cumva, și o platoșă din plăci de metal suprapuse. Același dragon negru ce scuipa foc de pe coif era brodat și pe fața tunicii. Era greu de crezut că cineva putea duce un război sub greutatea acelor haine, dar Lu Xin știa că împăratul nu se lupta cu adevărat – el doar conducea bătăliile din carul său de luptă.

— Nu e momentul să te joci de-a îmbrăcatul. Bill o împunse cu gheara. Nu poți să ieși cu hainele astea pe tine.

— De ce nu? Aproape că mi se potrivesc.

Îndoi partea de sus a pantalonilor ca să-i poată strânge la brâu.

Lângă bazinul cu apă găsi o oglindă grosolană de cositor lustruit, încadrată de o ramă din bambus. În imaginea reflectată în oglindă, fața lui Lu Xin era ascunsă de placa groasă de bronz a coifului. Corpul ei părea mătăhălos și puternic sub armura de piele.

Luce ieși din cameră și se întoarse în dormitor.

— Stai! Ce le vei spune despre împărat?

Luce se întoarse spre Bill și ridică coiful de piele greu, astfel încât el să-i poată vedea ochii.

— Eu sunt împăratul acum.

Bill clipi, dar de data asta nu încercă să riposteze.

Luce simți că prinde forțe noi. Își dădu seama că nici Lu Xin n-ar fi făcut altceva decât să se deghizeze în șeful armatei. Fiind un soldat de rând, De avea să fie, desigur, în linia întâi a frontului. Iar ea avea de gând să-l găsească.

Se auzi o nouă bătaie în ușă.

— Împărate Shang, armata Zhou avansează. Este nevoie de prezența Majestății Voastre.

— Cred că cineva îți vorbește, împărate.

Vocea lui Bill se schimbase. Era gravă și iritată, și producea ecouri atât de brutale în jurul camerei, încât Luce tresări, dar nu se întoarse să se uite la el. Trase zăvorul greu de bronz și descuiе ușa groasă de bambus.

Trei bărbați în uniforme de război viu colorate, în roșu și galben aprins, o salutară nerăbdători. Luce îi recunoscuse imediat pe cei trei consilieri foarte apropiați ai regelui: Hu, cel cu dinții mici și cu ochii înguști și îngălbeniți, Cui, cel mai înalt, lat în umeri și cu ochii depărtați, și Huang, cel mai tânăr și mai binevoitor din consiliu.

— Împăratul este deja îmbrăcat pentru război, spuse Huang, privind atent peste capul lui Luce, în camera goală, împăratul arată... diferit.

Luce înlemni. Ce să spună? Nu auzise niciodată vocea împăratului mort și nu se pricepea deloc să joace teatru.

— Da.

Hu era de acord cu Huang.

— Arată bine odihnit.

După un oftat adânc de ușurare, Luce încuviință crispată din cap, atentă să nu-i cadă coiful.

Cei trei bărbați îl invită pe împărat – adică pe Luce – să pășească pe holul de marmură. Huang și Hu o flancău, murmurând pe o voce joasă despre moralul scăzut al soldaților. Cui mergea chiar în spatele lui Luce, făcând-o să se simtă nelalocul ei.

Palatul nu se mai sfârșea – tavane înalte, înclinate, toate de un alb strălucitor, aceleași statui de jad și onix la fiecare pas, aceleași oglinzi în ramă de bambus pe toți pereții. Când, în sfârșit, trecură ultimul prag, pășind în dimineața cenușie, Luce văzu șareta roșie de lemn în depărtare și simți cum i se înmoaie genunchii.

Trebuia să-l găsească pe Daniel în această viață, dar ideea de a intra în luptă o îngrozea.

Când ajunse la șaretă, membrii consiliului făcură plecăciuni și îi sărutară mânușa de fier. Era recunoscătoare pentru mânușile cu zale, dar tot se trase repede înapoi, de teamă că strângerea de mână ar fi putut să o dea de gol. Huang îi dădu o lance lungă cu mâner de lemn, prevăzută cu un cârlig de câțiva centimetri sub vârf.

— Halebarda Majestății Voastre.

Luce fu cât pe ce să scape din mână obiectul greu.

— O să vă conducă la punctul de observație, mai sus de linia frontului, spuse el. Noi vom veni din spate cu cavaleria și ne vom întâlni cu Majestatea Voastră acolo.

Luce se întoarse la șaretă. Era, de fapt, o platformă de lemn pe o osie lungă cu două roți mari de lemn, trasă de doi armăsari negri uriași. Șareta era făcută din lemn roșu lăcuit și avea destul spațiu pentru trei oameni așezați sau în picioare. Mai avea un umbrar de piele și perdele care puteau fi date la o parte în timpul bătăliei, dar în acel moment erau trase, oferind pasagerului puțină intimitate.

Luce urcă, trecu printre perdele și se așeză. Cabina era căptușită cu piei de tigru. Un vizitiu cu mustață subțire luă frâiele, și un alt soldat, cu ochii somnoroși și cu o toporișcă, urcă și rămase în picioare alături de ea. Sub loviturile biciului, caii o luară la galop și Luce simți că roțile de sub ea încep să se învârtă.

După ce trecură de porțile înalte și solemne ale palatului, soarele străpunse vălătucii de ceață și lumină o întindere imensă și verde de pământ cultivat, spre vest. Peisajul era foarte frumos, dar Luce era prea agitată ca să se bucure de el.

— Bill, șopti ea. Ajutor!

Niciun răspuns.

— Bill?

Aruncă o privire după perdele, dar asta nu făcu decât să atragă atenția soldatului cu privirea plecată, care era, probabil, garda de corp a împăratului pe parcursul călătoriei.

— Majestatea Voastră, vă rog, trebuie să insist, pentru siguranța Luminăției Voastre...

Îi făcu semn lui Luce să se retragă.

Luce oftă și se lăsă din nou pe spate în scaunul capitonat al șaretei. Străzile pavate ale orașului trebuiau să se fi terminat, pentru că drumul începuse să fie extrem de accidentat. Luce se lovi de scaun, simțindu-se ca într-un montagne russe de lemn. Degetele ei apucară strâns blana moale a pielii de tigru.

Bill nu fusese de acord ca ea să facă asta. O pedepsea dând bir cu fugiții tocmai acum, când avea cea mai mare nevoie de ajutorul lui?

Genunchii îi tresăltau la fiecare groapă de pe drum. Nu avea absolut nicio idee cum să-l găsească pe De. Dacă gărzile împăratului nu o lăsaseră nici măcar să privească dincolo de o perdea, cum să o lase să se apropie măcar de linia întâi?

Și totuși...

Odată, cu mii de ani în urmă, avatarul ei din trecut stătuse singur în această șaretă, deghizată în împăratul decedat.

Luce simțea asta – chiar dacă nu ar fi pătruns în corpul ei din trecut, Lu Xin ar fi fost acum tot aici.

Fără ajutorul vreunui gargui ciudat și răutăcios. Și, mai important, fără toate lucrurile pe care Luce le învățase până acum în călătoria ei. Văzuse aura dezlănțuită a lui Daniel, la Chichen Itza. Asistase și, în cele din urmă, înțeleșese profunzimile blestemului său în Londra. Îl văzuse trecând de la sinucidere, în Tibet, la salvarea ei dintr-o viață îngrozitoare la Versailles. Îl privise adormind, copleșit de durerea provocată de moartea ei, în Prusia, de parcă fusese cuprins de vrajă. Îl văzuse îndrăgostindu-se de ea chiar și atunci când era doar o copilă și imatură, în Helston. Atinsese cicatricele aripilor lui în Milano și înțeleșese la câte renunțase în Rai doar pentru ea. Văzuse privirea chinuită din ochii lui, când o pierduse în Moscova, aceeași suferință iar și iar.

Avea o datorie față de el: să rupă blestemul.

Șareta se opri hurducându-se, iar Luce aproape că fu azvârlită de pe scaun. Afară se auzea un zgomot asurzitor de copite, ceea ce era ciudat, pentru că șareta rămăsese nemișcată.

Mai era cineva afară.

Luce auzi un zăngănit de metal și un geamăt prelung de durere. Șareta fu zdruncinată cu putere. Ceva greu lovi pământul.

Apoi, alte zăngănituri, alte gemete, un țipăt și o nouă bufnitură. Măinile ei tremurau.

Luce trase foarte puțin perdelele la o parte și îl văzu pe soldatul cu ochii adormiți zăcând la pământ într-o baltă de sânge.

Șareta împăratului fusese prinsă într-o ambuscadă.

Perdelele din fața ei fură date în lături de unul dintre rebeli. Luptătorul străin ridică sabia.

Luce nu se putu stăpâni și țipă.

Sabia ezită în aer, iar apoi Luce fu năpădită de cel mai cald sentiment, care îi invadă venele, liniștindu-i nervii și calmându-i bătaile inimii.

Luptătorul de pe șaretă era De.

Coiful de piele îi acoperea părul negru, lung până la umeri, dar îi lăsa chipul minunat la vedere. Ochii lui violeti ieșeau în evidență pe chipul luminos, măsliniu. Părea dezorientat și plin de speranță, în același timp. Sabia era scoasă, dar o ținea ca și cum simțea că nu trebuia să lovească. Luce își scoase repede coiful de pe cap și îl trânti pe scaun.

Părul negru i se revărsă ca o cascadă de bucle acoperindu-i platoșa. Vederea i se încețoșă în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi.

— Lu Xin?

De o strânse tare în brațe. Nasul lui îl atinse ușor pe al ei, și Luce își lipi obrazul de al lui, simțind căldură și siguranță. El era tot numai un zâmbet, iar ea își ridică privirea și îi sărută buzele frumos arcuite. De răspunse sărutului ei cu lăcomie, iar Luce absorbi fiecare clipă minunată, simțindu-i apăsarea corpului, dorindu-și să nu fi existat acea armură grea între ei.

— Ești ultima persoană pe care mă așteptam să o văd, spuse De cu blândețe.

— Aș putea să spun același lucru despre tine, zise ea. Ce faci aici?

— Când mi-am unit forțele cu rebelii Zhou, am jurat să-l omor pe împărat și să te aduc înapoi.

— Împăratul este... ah, nimic din toate astea nu mai contează, șopti Luce, sărutându-i obraji și pleoapele, cuprinzându-i gâtul cu palmele.

— Nimic nu mai contează, spuse De. În afară de faptul că sunt cu tine.

Luce încercă să-și amintească aura lui strălucitoare din Chichen Itza. Fiecare dintre aceste vieți diferite, din timpuri și locuri atât de îndepărtate, îi confirma cât de mult îl iubește. Legătura dintre ei era indestructibilă – era limpede din felul cum se priveau, din felul cum își citeau gândurile, din felul în care unul îl făcea pe celălalt să se simtă întreg.

Dar cum putea ea să uite blestemul de care suferiseră o veșnicie? Și misiunea de a-i pune capăt? Ajunsese prea departe ca să uite că mai avea de înfruntat numeroase obstacole până să fie cu adevărat împreună cu Daniel.

Fiecare viață o învățase câte ceva până acum. Cu siguranță, și această viață deținea propria cheie. Dacă ar ști măcar ce să caute.

— S-a auzit că împăratul va veni aici să conducă trupele, spuse De. Rebelii plănuiseră să atace cavaleria împăratului prin ambuscadă.

— Sunt pe drum, spuse Luce, aducându-și aminte de instrucțiunile lui Huang. Vor fi aici din clipă în clipă.

Daniel dădu aprobator din cap.

— Iar când vor ajunge aici, rebelii se vor aștepta ca eu să lupt.

Luce tresări. Fusese deja de două ori cu Daniel când se pregătea de luptă și de fiecare dată se ajunsesese la ceva ce nu ar mai fi vrut să vadă vreodată.

— Ce-ar trebui să fac în timp ce tu ești...

— Nu intru în luptă, Lu Xin.

— Ce?

— Nu este războiul nostru. Nu a fost niciodată. Putem să rămânem aici și să purtăm luptele altora sau putem să facem așa cum am făcut întotdeauna, să ne gândim la noi, înainte de orice altceva. Înțelegi ce vreau să spun?

— Da, șopti ea.

Lu Xin nu înțelegea sensul mai profund al cuvintelor lui De, dar Luce era aproape sigură că înțelesese – că Daniel o iubea, că ea îl iubea și că alegeau să fie împreună.

— Nu ne vor lăsa să scăpăm așa ușor. Rebelii mă vor ucide pentru dezertare. Îi puse coiful la loc pe cap. Va trebui să lupt și tu ca să ieși din asta.

— Ce? șopti ea. Nu pot să lupt, abia dacă pot să ridic asta, spuse ea arătând spre halebardă. Nu pot...

— Ba da, spuse el, comunicându-i un tâlc profund cu un singur cuvânt. Poți!

Șareta se umplu de lumină. Preț de o clipă, Luce crezu că acela era momentul când lumea ei avea să ia foc, când Lu Xin avea să moară, când sufletul ei avea să fie izgonit în lumea umbrelor.

Dar nu se întâmplă asta. Lumina țâșnea din pieptul lui Daniel. Era strălucirea sufletului lui Daniel. Nu era la fel de puternică sau de radioasă ca în cazul sacrificiului mayaș, dar era la fel de spectaculoasă. Îi amintea lui Luce de strălucirea propriului suflet atunci când o văzuse prima dată pe Lu Xin. Poate că învățase să vadă lumea așa cum era ea cu adevărat. Poate că iluzia se destrăma în sfârșit.

— În regulă, spuse ea vârându-și părul negru și lung înapoi în coif. Să mergem.

Traseră perdelele și urcară pe platforma șaretei. În fața lor, douăzeci de oameni din forțele rebele așteptau călare lângă marginea dealului, la vreo cincizeci de metri de locul unde șareta împăratului fusese ajunsă din urmă. Erau îmbrăcați în haine simple de țărani, în pantaloni cafenii grosolani, în cămăși murdare. Scuturile lor purtau semnul șobolanului, simbolul armatei Zhou. Toți așteptau ordinele lui De.

Din vale se auzea vuietul cavaleriei. Luce își dădu seama că întreaga armată Shang era acolo jos, însetată de sânge. O putea auzi intonând un cântec vechi de război, pe care Lu Xin îl știa de când începuse să vorbească.

Iar undeva în spatele lor, Luce știa că Huang și restul soldaților împăratului erau în drum spre ceea ce credeau că avea să fie o întâlnire la postul de comandă. Se îndreptau spre o baie de sânge, o ambuscadă, iar Luce și Daniel trebuiau să fugă, înainte să fie ajunși din urmă.

— Urmează-mă, murmură De. Ne vom îndrepta spre dealurile de vest, cât mai departe de bătălia aceasta, atât cât ne pot duce caii.

Eliberă unul dintre caii șaretei și îl îndrumă spre Luce. Calul era superb, negru ca tăciunele, cu o pată albă în formă de romb pe piept. De o ajută pe Luce să urce în șa și îi puse halebarda regelui într-o mână și o arbaletă în cealaltă. Luce nu trăsese niciodată cu o arbaletă și nici nu pusese mâna pe vreuna în viața ei, iar Lu Xin o folosise numai o dată, ca să alunge un râs de lângă pătuțul surorii ei. Dar arma părea ușoară în mâinile lui Luce, care știa că avea să o folosească, dacă s-ar fi ajuns până acolo.

De zâmbi văzându-i alegerea și fluieră după calul lui. O iapă frumoasă, bălțată, veni la trap și De încălecă.

— De! Ce faci? strigă o voce alarmată din rândul călăreților. Era vorba să-l omori pe împărat, nu să-l urci pe unul dintre caii noștri!

— Da! Omoară-l pe împărat! strigă un cor de voci furioase.

— Împăratul e mort! strigă Luce, reducându-i pe soldați la tăcere.

Vocea feminină din spatele coifului îi făcu pe toți să-și piardă răsuflarea. Încremeniră, neștiind dacă să ridice armele sau nu.

De își trase calul mai aproape de Luce și îi luă mâinile într-ale lui. Erau mai calde, mai puternice și mai liniștitoare decât orice simțise ea vreodată.

— Orice s-ar întâmpla, te iubesc. Dragostea noastră înseamnă totul pentru mine.

— Și pentru mine, îi răspunse ea șoptit.

De slobozi un strigăt de luptă, și caii lor o luară din loc mâncând pământul. Arbaleta aproape că alunecă din strânsoarea lui Luce, în timp ce se aplecă să apuce frâiele. În acel moment, soldații rebeli începură să urle:

— Trădătorii!

— Lu Xin! Vocea lui De se ridică deasupra celui mai strident urlet, deasupra celor mai năprasnice copite de cal. Du-te! Își ridică arma, arătând în direcția dealurilor.

Calul ei galopa așa de iute, încât îi era greu să vadă ceva clar în fața ochilor. Lumea trecea pe lângă ea într-un vâjâit înfricoșător.

Un iureș de soldați rebeli se năpustiră călare pe urmele lor, iar tropăitul copitelor era asurzitor, ca un cutremur care nu se mai termină.

Până să ajungă rebelul cu halebarda la Daniel, Luce uitase de arbaleta din mâinile ei. O ridică fără efort de data aceasta, încă nesigură de cum să o folosească, știind doar că avea să omoare pe oricine încerca să-l rănească pe Daniel.

Acum.

Își slobozi săgeata. Spre uimirea ei, îl doborî pe rebel, care se prăbuși de pe cal într-un nor de praf. Îngrozită, își întoarse privirea spre bărbatul mort care zăcea la pământ cu pieptul străpuns de săgeată.

— Mergi înainte! strigă Daniel.

Înghiți în sec, lăsând calul să o conducă. Se întâmpla ceva. Începu să se simtă mai ușoară în șa, de parcă gravitația își micșorase brusc efectul asupra ei, de parcă încrederea lui Daniel îi dădea aripă. Avea să reușească. Putea să scape împreună cu el. Puse o altă săgeată în arbaletă și trase din nou. Nu ținea pe nimeni anume, doar se apăra, dar erau atâția soldați care veneau spre ea, încât aproape că rămase fără săgeți, în scurt timp.

— De! strigă ea.

El aproape coborâse din șa, doborând un soldat Shang cu securea. Aripile lui De nu erau desfăcute, dar ar fi putut la fel de bine să fie – părea mai ușor decât aerul, și totuși, ucigător de îndemânatic. Daniel își omora dușmanii dintr-o lovitură, iar moartea lor era instantanee și aproape nedureroasă.

— De! strigă ea mai tare.

La auzul vocii ei, el ridică privirea. Luce se aplecă în șa ca să-i arate tolba aproape goală. De îi aruncă o sabie încovoiată.

O prinse de mâner. Era straniu cât de firesc o simțea în mâinile ei. Apoi își aminti lecțiile de scrimă pe care le luase la Shoreline. Chiar în prima ei partidă, o zdrobise pe Lilith, o colegă de clasă fandosită și rea, care făcea scrimă de când se știa.

Cu siguranță putea să o facă din nou.

Tocmai atunci, un războinic sări pe calul ei, făcându-l să se poticnească sub greutatea lui neașteptată, iar Luce țipă, însă o clipă mai târziu, gâtul lui era despicat și corpul doborât la pământ. Pe tăișul sabiei lucea sângele proaspăt.

Simți un șuvoi cald în coșul pieptului. Întregul corp îi fremăta. Dădu piteni calului cu toată viteza, mai repede și mai repede, până când...

Lumea deveni albă.

Apoi... întuneric.

În cele din urmă, totul izbucni într-o văpaie de culori strălucitoare.

Ridică mâna să se apere de lumina orbitoare, dar aceasta nu venea din afara ei. Calul încă galopa sub ea. Ea încă mai ținea sabia strânsă în mână, încă o mai împlânta în stânga și în dreapta, în gâturi, în piepturi. Dușmanii încă mai cădeau la picioarele ei.

Dar, cumva, Luce nu mai era acolo. Mintea îi era asaltată de un vălmășag de viziuni, viziuni care trebuiau să-i aparțină lui Lu Xin, iar apoi unele care n-aveau cum să-i aparțină lui Lu Xin.

Îl văzu pe Daniel plutind deasupra ei în haine simple de țăran... dar apoi, un minut mai târziu, era cu pieptul gol, cu părul lung și blond... și, brusc, purta un coif de cavaler, a cărui vizieră o ridicase ca să-i sărute buzele... dar înainte să o facă, trecu în versiunea lui actuală, acel Daniel pe care-l lăsase în curtea părinților ei, în Thunderbolt, atunci când își începuse călătoria în timp.

Își dădu seama că acesta era Daniel, cel pe care îl căutase mereu. Încercă să ajungă la el, îl strigă pe nume, dar apoi el se transformă iar. Și iar. Văzu mai mulți Danieli decât crezuse vreodată că era posibil, fiecare mai frumos decât cel de dinainte. Erau pliați unul lângă altul ca un imens acordeon, fiecare imagine a lui clătinându-se și transformându-se în lumina cerului din fundal. Profilul nasului, linia bărbiei, nuanța pielii, forma buzelor, toate se învârteau într-un du-te-vino neîncetat, intrând și ieșind din prim-plan, transformându-se tot timpul. Totul se schimba, cu excepția ochilor.

Ochii lui violeti rămâneau întotdeauna aceiași. O bântuiau, ascunzând ceva îngrozitor, ceva ce ea nu înțelegea. Ceva ce nu voia să înțeleagă.

Teamă?

În aceste viziuni, groaza din privirea lui Daniel era atât de intensă, încât Luce chiar dorea să își mute privirea de pe frumusețea ochilor lui. Ce-l putea îngrozi pe cineva atât de puternic precum Daniel?

Un singur lucru: moartea lui Luce.

Trecea la nesfârșit printr-un montaj al morții ei. Așa arătau ochii lui Daniel, de-a lungul timpului, chiar înainte ca ea să izbucnească în flăcări. Mai văzuse această frică la el. Această frică pe care o ura pentru că asta însemna mereu că timpul lor trecuse. O vedea acum în fiecare dintre chipurile lui. Frica izbucnea din timpuri și locuri infinite. Deodată, știu că era mai mult de atât.

Nu se temea pentru ea, pentru că pășea în întunericul altei morți. Nu se temea că asta ar răni-o.

Lui Daniel îi era teamă de ea.

— Lu Xin!

Vocea lui strigă după ea de pe câmpul de luptă. Îl putea vedea prin ceața viziunilor. El era singurul lucru care i se înfățișa clar pentru că toate celelalte din jurul ei izbucniseră într-o flacără albă înfiorătoare. Înăuntrul ei, totul era, de asemenea, alb. Oare dragostea ei pentru Daniel era cea care o mistuia? Oare propria pasiune, și nu a lui, era cea care o distrugea de fiecare dată?

— Nu!

Mâna lui se întinse după a ei, dar era prea târziu.

O durea capul. Nu voia să deschidă ochii.

Bill revenise, podeaua era răcoroasă, iar Luce se afla într-un bine-venit con de umbră. O cascadă susura undeva în fundal, burnițând pe obrajii ei înfierbântați.

— La urma urmei, te-ai descurcat bine acolo, spuse el.

— Pari foarte dezamăgit, spuse Luce. Ce-ar fi să-mi explici unde ai dispărut?

— Nu pot.

Bill își strânse buzele groase ca să-i arate că sunt pecetluite.

— De ce nu?

— Motive personale.

— Este vorba despre Daniel? întrebă ea. Ar putea să te vadă, nu-i așa? Și sigur există vreun motiv pentru care nu vrei ca el să știe că mă ajută.

Bill râse cu zgomot.

— Treburile mele nu sunt legate mereu de tine, Luce. Mai am și altele pe cap. În plus, pari destul de independentă în ultimul timp. Poate e timpul să punem capăt micului nostru aranjament. De ce naiba mai ai nevoie de mine?

Luce era prea obosită ca să-i facă pe plac și prea năucită de ceea ce tocmai văzuse.

— N-are rost...

Toată furia îl părăsi pe Bill instantaneu, ca un balon care se dezumflă.

— Ce vrei să spui?

— Când mor, nu e din cauza a ceva ce face Daniel. E ceva care se întâmplă în mine. Poate că dragostea lui aduce asta la lumină, dar... e vina mea. Trebuie să facă parte din blestem, numai că n-am nicio idee ce înseamnă. Tot ce știu este că i-am văzut privirea chiar înainte să mor – și e mereu aceeași.

El își înclină capul.

— Până acum.

— Îl fac mult mai nefericit decât fericit, spuse ea. Dacă nu a renunțat încă la mine, atunci ar fi cazul. Nu mai pot să-i fac asta.

Își lăsă capul în mâini.

— Luce? Bill ședea pe genunchiul ei. Avea blândețea aceea ciudată pe care i-o arătase când îl întâlnise prima dată. Vrei să pui capăt cercului ăsta interminabil? De dragul lui Daniel?

Luce își ridică privirea și își șterse ochii.

— Vrei să spui că nu va mai trebui să treacă din nou prin așa ceva? Pot să fac ceva în privința asta?

— Când intri în corpul unuia dintre avatarurile tale din trecut, există o clipă, în fiecare dintre viețile tale, chiar înainte să mori, în care sufletul tău și cele două corpuri – trecut și prezent – se despart. Nu durează decât o fracțiune de secundă.

Luce îl privi printre gene.

— Cred că am simțit asta. Asta se întâmplă în momentul când îmi dau seama că voi muri?

— Exact. Are legătură cu modul în care se îngemănează viețile voastre. În acea fracțiune de secundă, există o cale de a scinda sufletul tău blestemat de corpul tău din prezent. Este ca și cum ți-ai tăia o bucată din suflet. Asta ar pune capăt, de fapt, acelui element enervant din ciclul reîncarnărilor tale blestemate.

— Dar credeam că sunt deja la sfârșitul ciclului de reîncarnări, că nu mă mai întorc. Din cauza fazei cu botezul. Pentru că niciodată nu m-am...

— Asta n-are importanță. Încă ești obligată să parcurgi ciclul până la capăt. Chiar dacă te vei întoarce în prezent, tot ai putea să mori în orice clipă din cauza...

— Dragostei mele pentru Daniel.

— Sigur, ceva de genul ăsta, spuse Bill. Hm! Adică, dacă nu pui capăt legăturii cu trecutul tău.

— Deci m-aș separa de versiunea mea din trecut, dar ea tot ar muri, așa cum a făcut-o mereu...

— Iar tu tot ai fi aruncată în afară ca înainte, numai că ți-ai lăsa și sufletul să moară. Și corpul la care te-ai întoarce – o împunse în umăr – adică ăsta, ar fi liber să trăiască în afara blestemului care atârna asupra ta de la începutul începuturilor.

— Și nu mai mor?

— Nu, dacă nu te arunci de pe o clădire, dacă nu te urci în mașină cu un asasin sau dacă nu iei un tub de somnifere, n-o să...

— Gata, am priceput, i-o retează ea. Dar nu e ca și cum – se chinui să-și calmeze vocea – nu e ca și când Daniel m-ar săruta, iar eu aș...

— Daniel nu ar mai face nimic. Bill o privi în ochi. Nu o să mai fii atrasă de el. O să mergi mai departe. Probabil că o să te măriți cu vreun amoretz insipid și o să ai doisprezece copii.

— Ba nu.

— Tu și Daniel v-ați elibera de blestemul pe care-l urăști atât. Ați fi liberi. Ai înțeles? El ar putea să meargă mai departe și să fie fericit, la rândul lui. Nu vrei ca Daniel să fie fericit?

— Dar Daniel și eu...

— Între voi nu va mai fi nimic. E o realitate dură, de acord. Dar gândește-te la asta: Nu-l vei mai face să sufere. Maturizează-te, Luce. Viața înseamnă mai mult decât o pasiune adolescentină.

Luce deschise gura, dar nu voia să audă cum i se frânge vocea. O viață fără Daniel era de neimaginat. Dar, la fel ar fi fost și revenirea ei la viața actuală, unde ar fi încercat să fie cu Daniel, ceea ce ar fi ucis-o pentru totdeauna. Se străduise din răspuțeri să găsească o cale de a rupe blestemul, dar răspunsul era, în continuare, de negăsit. Poate asta era calea. Suna groaznic acum, dar dacă s-ar întoarce la viața ei și nici măcar nu l-ar cunoaște pe Daniel, nu i s-ar face dor de el, și nici lui de ea. Poate așa ar fi mai bine. Pentru amândoi.

Dar nu. Erau suflete-pereche, iar Daniel aducea mai multe în viața ei decât dragostea lui. Arriane, Roland și Gabbe. Chiar și Cam. Datorită lor, se descoperise pe sine – ce voia, ce nu voia, cum să se apere. Se maturizase și devenise o persoană mai bună. Fără Daniel, nu s-ar fi dus niciodată la Shoreline, nu și-ar fi găsit niciodată prietenii adevărați, pe Shelby și Miles. S-ar mai fi dus măcar la Sword&Cross? Unde naiba ar fi fost? Cine ar fi fost?

Ar fi putut să fie fericită fără el, într-o bună zi? Să se îndrăgostească de altcineva? Nu putea suporta gândul acela. O viață fără Daniel părea cenușie și monotună – cu excepția unei singure raze de speranță la care Luce se tot întorcea: și dacă n-ar mai fi nevoită să-l rănească vreodată?

— Să zicem că m-aș gândi la asta. Luce abia putu să mai șoptească. Numai să mă gândesc. Cum crezi tu că ar merge?

Bill își duse mâna la spate și scoase încet ceva lung și argintiu dintr-o chingă neagră și subțire. Luce nu o observase până atunci. Ținea în mână o săgeată argintie tocită, pe care o recunoscuse imediat.

Apoi, Bill zâmbi.

— Ai mai văzut o săgeată din asta până acum?

Capitolul 18

Direcții greșite

Ierusalim, Israel 27 Nissan 2760

— Deci nu ești un tip chiar așa de rău, până la urmă? îl întrebă Shelby pe Daniel.

Stăteau pe malul înverzit al fluviului ce străbătea bătrânul Ierusalim, privind în zare acolo unde cei doi îngeri căzuți tocmai se despărțiseră. O lumină strălucitoare, aurie, plutea pe cer în locul unde fusese Cam, iar aerul începea să miroasă puțin a ouă clocite.

— Bineînțeles că nu sunt.

Daniel își cufundă mâna în apa rece. Își simțea aripile și sufletul încă fierbinți, după ce fusese martor la alegerea lui Cam. Ce simplu părusese pentru el. Cât de ușor și cât de rapid.

Și toate astea, din cauza unei inimi frânte.

— Numai că, atunci când a aflat că tu și Cam ați pecetluit armistițiul, Luce a fost distrusă. Niciunul dintre noi n-a putut să înțeleagă. Shelby se uită la Miles, așteptând o confirmare. Nu-i așa? Am crezut că-i ascunzi ceva. Miles își scoase șapca de baseball și se scărpină în creștet. Tot ce știam despre Cam era că trebuia să fie răul pur.

Shelby își încleștă degetele ca o fiară.

— Tot numai răcnete și sâsâieli, și chestii de genul ăsta...

— Puține suflete sunt ceva în formă pură, spuse Daniel, chiar dacă se află în Rai, în Iad sau pe Pământ.

Se întoarse, uitându-se la cer, înspre est, căutând urma prafului argintiu pe care Dani ar fi trebuit să o lase când își desfăcuse aripile și zburase. Nu era nimic.

— Îmi pare rău, spuse Shelby, dar mi se pare așa ciudat că sunteți frați.

— Toți am fost o familie, la un moment dat.

— Mda, acum o veșnicie.

— Să nu crezi că, dacă ceva a fost într-un fel câteva mii de ani, va rămâne așa pe veci. Daniel își mișcă capul dintr-o parte în alta. Totul este un flux. Am fost cu Cam la începutul timpului și o să-i fiu alături la sfârșitul timpurilor.

Shelby își arcui sprâncenele.

— Crezi că el o să-și revină? Adică o să vadă partea luminoasă din nou?

Daniel încercă să se ridice.

— Nimic nu rămâne la fel pentru totdeauna.

— Cum rămâne cu dragostea ta pentru Luce? îl întrebă Miles.

Daniel se opri brusc.

— Și asta se schimbă. Ea va fi o altă persoană după această experiență. Sper doar că...

Daniel se uită la Miles, care încă stătea așezat pe mal, și își dădu seama că nu-l urăște. În felul lor idiot, nefilimii încercau să ajute.

Pentru prima dată, Daniel putea spune sincer că nu mai avea nevoie de ajutor; obținuse

tot sprijinul necesar de la fiecare dintre avatarurile sale din trecut. Acum era pregătit, în sfârșit, să o ajungă din urmă pe Luce.

De ce mai stătea acolo?

— E timpul ca voi doi să mergeți acasă, spuse el, ajutându-l pe Shelby, iar apoi pe Miles să se ridice.

— Nu, spuse Shelby întinzând mâna spre Miles, care i-o strânse. Am făcut un pact. Nu ne întoarcem până când nu știm că ea e...

— Nu o să mai dureze mult, spuse Daniel. Cred că știu unde o pot găsi – și nu este un loc în care să mergeți voi doi.

— Haide, Shel.

Miles se juca deja cu umbra măslinului de pe mal. Se aduna și se învoldura în mâinile lui, iar pentru o clipă, căpătă consistență, ca lutul pe roata olarului. Dar apoi Miles o struni, transformând-o într-un portal negru impresionant de mare. Deschise ușor mesagerul și îi făcu semn lui Shelby să pășească prima.

— Începi să te pricepi la asta.

Daniel își adusese mesagerul mai aproape, chemându-l din umbra propriului corp. Tremura în fața lui.

Pentru că nefiliții nu se aflau acolo prin propriile experiențe din trecut, trebuiau să sară din mesager în mesager ca să se întoarcă în timpul lor. Era dificil, iar Daniel nu îi invidia pentru călătoria lor, ci pentru faptul că plecau acasă.

— Daniel! Capul lui Shelby ieși puțin afară din mesager. Corpul ei se vedea deformat și cețos, din umbră. Baftă!

Îi făcu cu mâna, la fel și Miles, și pășiră amândoi înăuntru. Umbra se micșoră, transformându-se într-un punct chiar înainte să dispară complet.

Daniel nu văzu toate acestea. Plecase deja.

Vântul era rece și mușcător.

Goni prin el, mai repede decât călătorise vreodată, într-un loc și într-un timp la care nu crezuse niciodată că se va întoarce.

— Hei, strigă o voce. Era răgușită și aspră și părea să vină chiar de lângă Daniel. Încetinește, n-aizi?

Zgomotul îl făcu pe Daniel să tresară.

— Cine ești? țipă el în întunericul de nepătruns. Arată-te!

Când văzu că nu apare nimic în fața lui, Daniel își desfăcu aripile albe – atât pentru a-l intimida pe intrusul din mesagerul său, cât și pentru a-și micșora viteza. Strălucirea lor lumină mesagerul, iar Daniel simți că tensiunea dinăuntru lui scade puțin.

Complet desfăcute, aripile sale acopereau lățimea tunelului. Vârfurile înguste erau cele mai sensibile; când atinseră ușor pereții reci și umezi ai mesagerului, Daniel avu o senzație de greață dată de claustrofobie.

În întunericul din fața lui, se ivi încet o siluetă.

Mai întâi aripile, mici și subțiri ca firul de păianjen. Apoi corpul prinse culoare, destul pentru ca Daniel să vadă că împărțea mesagerul cu un înger mic și palid. Daniel nu îl cunoștea. Trăsăturile îngerului erau delicate și păreau inocente, ca ale unui bebeluș. În tunelul strâmt, părul frumos și auriu îi cădea peste ochii argintii, în bătaia aripilor lui Daniel. Părea așa de tânăr, dar avea, bineînțeles, aceeași vârstă ca oricare dintre ei.

— Cine ești? întrebă Daniel din nou. Cum ai ajuns aici? Ești Balanță?

— Da.

În ciuda înfățișării nevinovate, copilărești, vocea îngerului era foarte gravă. Duse mâna la spate preț de o clipă, iar Daniel se gândi că poate ascundea ceva acolo – poate unul dintre dispozitivele-capcană ale celor din neamul lui – dar îngerul se întoarse doar ca să-i arate cicatricea de pe ceafă. Emblema aurie, cu șapte colțuri, a Balanței.

— Sunt Balanță. Vocea lui gravă era aspră și îngroșată. Vreau să-ți vorbesc.

Daniel scrâșni din dinți. Balanța ar fi trebuit să știe că el nu avea nicio considerație pentru ei sau pentru îndatoririle lor indiscrete. Dar nu conta cât de mult le detesta manierele afectate, felul cum căutau mereu să-i bruscheze pe cei căzuți; tot trebuia să le

îndeplinească poruncile. Era ceva ciudat în asta, dar cine altcineva ar fi putut găsi o cale de intrare în mesagerul lui, dacă nu un membru al Balanței?

— Mă grăbesc.

Îngerul încuviință din cap, ca și cum știa deja.

— O cauți pe Lucinda?

— Da, îi scăpă lui Daniel. Nu... nu am nevoie de ajutor.

— Ba ai. Îngerul dădu aprobator din cap. Ai ratat ieșirea. Arată spre tunelul vertical de unde Daniel tocmai venise. Chiar acolo, în spate.

— Nu...

— Ba da. Îngerul zâmbi, arătând un șir de dinți micuți, inegali. Noi așteptăm și urmărim. Vedem cine călătorește cu mesagerul și unde merge.

— Nu am știut că monitorizarea mesagerilor intră în atribuțiile voastre.

— Nu știi multe. Monitorul nostru a dat de o urmă a trecerii ei. Mai mult ca sigur că e deja pe drum. Trebuie să mergi după ea.

Daniel înțepeni. Cei din Balanță erau singurii îngeri cărora li se permitea să urmărească trecerea mesagerilor. Era posibil ca un membru al Balanței să fi văzut călătoriile lui Luce.

— De ce-ai vrea să mă ajuți să o găsesc?

— O, Daniel! Îngerul se încruntă. Lucinda e o parte a destinului tău. Vrem să o găsești. Vrem să fii sincer cu tine însuși...

— Și apoi să mă alătur Raiului, mârâi Daniel.

— Toate la timpul lor. Îngerul își strânse aripile și intră în picaj prin tunel. Dacă vrei să o prinzi, tună vocea lui gravă, sunt aici să-ți arăt calea. Știu unde sunt punctele de legătură. Pot să deschid un portal în urzeala timpurilor trecute. Apoi continuă, cu voce joasă: fără obligații.

Daniel era confuz. Balanțele fuseseră o pacoste pentru el încă din timpul Războiului din Rai, dar măcar motivele lor erau ușor de înțeles. Voiau ca el să li se alăture în Rai. Asta era. Presupuse că era de datoria lor să-l conducă la Luce, dacă le stătea în puteri.

Poate că îngerul avea dreptate. Fiecare lucru la timpul său. Singurul lucru de care îi păsa era Luce.

Își strânse aripile, așa cum făcuse îngerul, și își simți corpul cum se mișcă prin întuneric. Când ajunse îngerul din urmă, se opri.

Îngerul arată spre un punct.

— Pe acolo a trecut Lucinda.

Drumul era îngust și se intersecta cu traseul pe care fusese Daniel. Nu părea nici mai bun, nici mai rău decât locurile prin care fusese înainte.

— Dacă o să meargă, spuse el, o să-ți rămân dator. Dacă nu, o să-ți vin de hac. Îngerul nu spuse nimic.

Daniel sări fără să privească, simțind un vânt umed în aripi, un curent care-l purta cu repeziciune. Auzi vag, undeva departe în urma sa, un hohot de râs.

Capitolul 19

Spirala mortală

Memfis, Egipt Sezonul Semănatului (APROXIMATIV 3100 î.Hr., Toamna)

— Hei, tu, zbieră o voce în timp ce Luce trecea pragul mesagerului. Vreau să-mi fie servit vinul. Pe o tavă. Și adu-mi și câinii. Ba nu, leii. Ba nu, și câinii, și leii.

Pășise într-o cameră albă imensă, cu pereți de alabastru și coloane groase care susțineau un tavan înalt. În aer se simțea un miros vag de carne friptă.

Încăperea era goală, cu excepția unui podium înalt, care fusese învelit în blană de antilopă. Pe el se afla un tron enorm, sculptat în marmură, căptușit cu perne de pluș de culoarea smaraldului, având spătarul împodobit cu colți de fildes.

Bărbatul de pe tron – cu ochii fardați cu kohl, cu pieptul musculos dezgolit, cu dinții îmbrăcați în aur, cu degete împodobite cu pietre prețioase și părul ca abanosul – îi vorbea. Plecase de lângă scribul cu buze subțiri, îmbrăcat într-o robă albastră și care ținea în mână un papirus. Acum, amândoi o fixau cu privirea.

Luce își dresе glasul.

— Da, faraonule, îi șopti Bill la ureche. Spune: „Da, faraonule“.

— Da, faraonule! strigă Luce din capătul celălalt al imensei încăperi.

— Bun, zise Bill. Acum șterge-o!

Luce ieși de-a-ndăratelea, printr-o ușă întunecată. Se trezi într-o curte interioară care înconjură un heleșteu liniștit. Aerul era răcoros, dar soarele ardea necruțător, pârjolind florile de lotus puse în ghivecele înșirate pe alee. Curtea interioară era imensă, dar, în mod straniu, doar Luce și Bill se plimbau prin ea.

— E ceva ciudat cu locul ăsta, nu-i așa? Luce rămase aproape de ziduri. Faraonul nici măcar nu s-a alarmat când m-a văzut ivindu-mă de nicăieri.

— Faraonul este prea important ca să se deranjeze să observe oamenii. A perceput mișcarea cu coada ochiului și a dedus că cineva era acolo pentru ca el să-i dea ordine. Asta-i tot. Ceea ce explică, de asemenea, că nu i s-a părut ciudat faptul că porți haine de luptă chinezești de la două mii de ani distanță în viitor, spuse Bill pocnindu-și degetele de piatră. Arată spre o firidă ascunsă într-un colț al curții. Rămâi pe loc, o să mă-ntorc cu niște haine mai *a la mode* pentru tine.

Înainte ca Luce să-și scoată armura grea a împăratului Shang, Bill se întoarse cu o rochie egipteană, albă și simplă. O ajută să-și desfacă curelele de piele și îi trase rochia peste cap. Aceasta îi acoperea un umăr, se lega în jurul taliei și se termina la câțiva centimetri deasupra gleznelor.

— Am uitat ceva? spuse Bill cu o încordare ciudată în glas.

— Oh!

Luce se întoarse la armura Shang, după săgeata cu vârful tocit. Când o scoase, o simți mult mai grea decât își amintea că era în realitate.

— Nu atinge vârful! spuse Bill repede, înfășurându-l într-o țesătură pe care o înnodă. Nu încă.

— Credeam că îi poate răni numai pe îngeri.

Își înclină capul, aducându-și aminte de bătălia împotriva Proscrișilor, de săgeata ce ricoșase din brațul lui Callie fără să-i provoace nicio zgârietură, și de Daniel, care-i spunea să stea departe de raza de acțiune a săgeții.

— Oricine ți-o fi spus asta, nu ți-a spus întregul adevăr, spuse Bill. Săgeata îi afectează numai pe nemuritori. O parte din tine este nemuritoare – partea care poartă blestemul, sufletul tău. Asta este partea pe care o vei ucide aici, îți amintești? Pentru ca versiunea ta muritoare, Lucinda Price, să poată duce o viață normală.

— Dacă îmi omor sufletul, spuse Luce ascunzând săgeata sub rochia ei nouă. O simțea caldă la atingere, chiar și prin pânza aspră. Nu m-am hotărât încă...

— Credeam că am căzut de acord. Bill înghiți în sec. Săgețile sunt foarte valoroase. Nu ți-aș fi dat-o dacă nu...

— Hai s-o găsim pe Layla, și gata.

Nu doar liniștea sinistă a palatului era tulburătoare – ceva părea ciudat și între Luce și Bill. De când îi dăduse săgeata de argint, se înțepau mereu unul pe celălalt.

Bill oftă din rărunchi.

— OK. Egiptul antic. Aceștia sunt anii de început ai dinastiei, în capitala Memfis. Suntem în trecutul îndepărtat, cam cu cinci mii de ani înainte ca Luce Price să onoreze lumea cu prezența ei magnifică.

Luce își dădu ochii peste cap.

— Unde este avatarul meu din trecut?

— Oare de ce îmi mai bat eu capul cu lecțiile de istorie? Se adresă Bill unui public imaginar. Tot ce vrea să știe este unde e avatarul ei din trecut. Un asemenea egocentrism e dezgustător.

Luce își încrucișă brațele la piept.

— Dacă tu ai fi în situația de a-ți omori sufletul, cred că ai prefera să o faci înainte de a apuca să te răzgândești.

— Așadar, te-ai hotărât? spuse Bill cu sufletul la gură. Ei, haide, Luce. Este ultima noastră misiune împreună. M-am gândit că vrei să știi detaliile, de dragul vremurilor bune de odinioară. Viața ta aici a fost, probabil, cea mai romantică dintre toate. Se ghemui pe umărul ei. Ești o sclavă pe nume Layla. Singură și la adăpost de lumina soarelui – nu ai ieșit niciodată dincolo de zidurile palatului. Până într-o zi, când intră în scenă noul comandant chipeș al armatei – ghici cine?

Bill pluti în aer pe lângă ea, în timp ce Luce se îndepărtă de armura îngrămădită în firidă și merse agale pe marginea heleșteului.

— Tu și chipeșul Donkor – hai să-i spunem pur și simplu Don – vă îndrăgostiți unul de celălalt și totul e roz, dar realitatea crudă e că Don este logodit cu fiica faraonului, Auset, care-i o afurisită. Destul de dramatic, nu?

Luce oftă. Mereu trebuia să fie câte o încurcătură. Un motiv în plus care să pună capăt întregii povești. Daniel nu trebuia să mai fie prizonier în cine știe ce trup pământesc, trăind tot felul de drame fatale fără sens, doar pentru a fi cu ea. Nu era cinstit față de el. Daniel suferea de prea mult timp. Poate chiar avea să pună capăt suferinței. Ar putea să o găsească pe Layla, să intre în trupul ei. Apoi, Bill i-ar spune cum să-și ucidă sufletul blestemat, iar ea i-ar dăruia lui Daniel libertatea.

Străbătu îngândurată curtea dreptunghiulară. Când trecu de bucata de drum din apropierea heleșteului, niște degete o prinseră de încheietură.

— Te-am prins!

Fata care o apucase de mână pe Luce era suplă și bine făcută, cu trăsături senzuale și frapante sub straturile de machiaj. Avea cel puțin zece cercei de aur rotunzi în urechi, iar la gât îi atârna un pandantiv greu de aur, împodobit cu pietre prețioase.

Fiica faraonului.

— Eu... dădu să spună Luce.

— Să nu îndrăznești să scoți un cuvânt! se răsti Auset. Sunetul vocii tale patetice îmi zgârie timpanele. Gârzi!

Un bărbat uriaș își făcu apariția. Avea părul prins într-o coadă lungă, neagră, iar antebrățele sale erau mai groase decât picioarele lui Luce. Avea o sulită lungă de lemn, cu o lamă de aramă ascuțită în vârf.

— Arestez-o, spuse Auset.

— Da, Luminăția Voastră, lătră străjerul. Din ce motiv, Luminăția Voastră?

Întrebarea o supăra foc pe fiica faraonului.

— Pentru furt. Al bunurilor mele.

— O voi închide până când consiliul se va pronunța asupra chestiunii.

— A mai făcut asta, spuse Auset. Și totuși, iat-o aici, ca o viperă aspidă în stare să alunece și să se elibereze din orice fel de lanțuri. Trebuie să o închidem undeva de unde să nu poată scăpa.

— Voi pune pază permanentă...

— Nu, nu va fi suficient. Un gând sumbru întunecă fața lui Auset. Nu vreau să o mai văd niciodată pe fata asta. Arunc-o în mormântul bunicului meu.

— Dar, înălțimea Voastră, nimeni nu are voie acolo, în afară de Marele Preot...

— Întocmai, Kafele, spuse Auset zâmbind. Arunc-o pe scările de la intrare și încuie ușa. Când Marele Preot va merge să officieze ceremonia de sigilare a mormântului, în seara asta, o va descoperi pe această profanatoare de morminte și o va pedepsi cum se cuvine. Se apropie de Luce și o luă peste picior. Vei afla ce pătesc cei care încearcă să fure de la familia regală.

Don. Voia să spună că Luce încerca să i-l fure pe Don.

Lui Luce nu-i păsa dacă o încuiau și aruncau cheia, atât timp cât avea o șansă să se îngemăneze mai întâi cu Layla. Altfel, cum ar fi putut să-l elibereze pe Daniel? Bill bătea aerul cu aripile, urzind planuri și atingându-se ușor cu ghearele peste buza de piatră.

Străjerul scoase o pereche de cătușe din sacul de la brâu și prinse încheieturile lui Luce.

— Mă voi ocupa chiar eu de asta, spuse Kafele, trăgând-o de lanț după el.

— Bill! murmură Luce. Trebuie să mă ajuți!

— Ne vom gândi la ceva, șopti Bill în timp ce Luce era târâtă prin curte.

Cotiră spre un coridor întunecos, unde trona o sculptură în piatră monumentală a lui Auset, de o frumusețe sinistră.

În timp ce Kafele se întoarse și se uită strâmb la Luce, care vorbea de una singură, părul lui lung și negru îi atinse fața, ceea ce îi dădu lui Luce o idee.

Soldatul nu se aștepta la una ca asta. Luce ridică mâinile încătușate și trase tare de părul bărbatului, înfigându-și unghiile în capul lui. Kafele urlă și se împletici, cu scalpul sângerând. Atunci, Luce îl lovi tare cu cotul în burtă.

Bărbatul gemu și se îndoi de durere. Sulița îi scăpă din mâini.

— Poți să-mi scoți cătușele? șuieră Luce spre Bill.

Garguiul mișcă din sprâncene, înfipse un piron scurt și negru în lanțuri, și acestea dispărură ca prin farmec.

Luce își simți pielea fierbinte acolo unde fuseseră lanțurile, dar era liberă.

— Uf, spuse, aruncând o privire scurtă spre încheieturile libere.

Înhăță sulița care zăcea pe pământ, se întoarse și o duse la gâtul lui Kafele.

— Sunt cu un pas înaintea ta, strigă Bill.

Când Luce se întoarse, Kafele era întins pe spate, cu mâinile înlănțuite în jurul gleznei de piatră a statuii lui Auset.

Bill își șterse praful de pe mâini.

— Asta-i lucru în echipă. Se uită la paznicul alb ca varul. Ar trebui să ne grăbim. În curând îi va reveni vocea. Vino cu mine!

Bill o conduse repede pe Luce prin coridorul întunecos, până la un șir de trepte de gresie, iar de acolo, într-un alt coridor, luminat de opaițe din cositor, de-a lungul căruia erau înșirate figurine de lut reprezentând șoimi și hipopotami. Doi soldați intrară pe coridor, dar, înainte să apuce să o vadă pe Luce, Bill o împinse printr-o intrare acoperită cu rogojină.

Luce se trezi într-un dormitor. Coloane de piatră cioplite în formă de lujeri de papirus se înălțau spre un tavan jos. O lectică de lemn cu intarsii de abanos zăcea lângă o fereastră deschisă, în fața unui pat îngust, sculptat în lemn și pictat cu atât de multe frunze de aur, încât strălucea.

— Ce fac acum? Luce se lipi de perete, în caz că cineva de afară ar fi tras cu ochiul din mers. Unde suntem?

— În camera comandantului.

Înainte ca Luce să-și dea seama că Bill vorbea despre Daniel, o femeie dădu rogojina la o parte și intră în cameră.

Luce se înfioră.

Layla purta o rochie albă cu aceeași croială strâmtă pe care o avea și rochia lui Luce. Avea părul negru, des, drept și lucios. Își prinsese un bujor alb după ureche.

Cu sufletul greu, Luce o urmări pe Layla alunecând spre măsuta de lemn și turnând ulei proaspăt în opaițe dintr-o amforă pe care o ducea pe o tavă neagră de rășină. Asta era ultima viață pe care Luce o vizita, iar acesta era corpul în care avea să se despartă de suflet, pentru ca totul să poată lua sfârșit.

Când Layla se duse să umple opaițele de lângă pat, o observă pe Luce.

— Bună, spuse ea cu o voce slabă, răgușită. Cauți pe cineva?

Fardul care îi înconjura ochii părea mult mai natural decât machiajul lui Auset.

— Da, caut.

Luce nu pierdu timpul. Chiar când făcu un pas în față ca să apuce încheietura fetei, Layla privi peste umărul ei, spre ușă, și fața i se crispă de îngrijorare.

— Cine-i acolo?

Luce se întoarse și îl văzu doar pe Bill. Avea ochii larg deschiși.

— Poți să... spuse Luce holbându-se la Layla, poți să-l vezi?!

— Nu! spuse Bill. Se referă la pașii pe care-i aude afară, pe coridor. Grăbește-te, Luce!

Luce se întoarse și prinse mâna caldă a avatarului său din trecut, răsturnând amfora cu ulei la pământ. Layla găfâi și încercă să se smucească, dar atunci începu totul.

Senzația de gol în stomac îi era aproape familiară. Camera începu să se rotească și singurul lucru pe care-l vedea clar era fata care stătea în fața ei, cu părul negru ca noaptea, cu irizațiile aurii din ochi și cu obraji proaspăt îmbujorați de iubire. Nedumerită, Luce clipi, apoi clipi și Layla, iar de partea cealaltă...

Pământul se liniști. Luce se uită la mâinile Laylei. Tremurau.

Bill plecase. Dar avusese dreptate. Se auzeau pași pe coridor.

Se aplecă după amforă și plecă de lângă ușă ca să pună ulei în opaiț. Cel mai bine era să nu fie văzută făcând altceva.

Pașii din spatele ei se opriră. Simți atingerea ușoară a unei mâini urcând pe brațul ei. Daniel era în spatele ei și o cuprinse cu brațele. Avea pieptul cald și puternic. Îi simți strălucirea fără ca măcar să se întoarcă. Închise ochii. Ținând-o strâns de mijloc, Daniel o sărută pe gât, oprindu-se sub ureche.

— Te-am găsit, șopti el.

Se întoarse încet în brațele lui. Vederea lui îi tăie respirația. Încă era Daniel al ei, bineînțeles, dar pielea lui era de culoarea ciocolatei, iar părul negru buclat era tuns foarte scurt. Nu purta decât o pânză de in jurul coapselor, sandale de piele și un colier de argint. Ochii lui violet-închis îi cercetară chipul, fericiți.

El și Layla erau profund îndrăgostiți.

Își odihni obrazul pe pieptul lui și îi numără bătăile inimii. Era oare ultima dată când făcea asta, ultima dată când îl ținea lângă inima ei? Era pe punctul de a face ceea ce trebuia – ceea ce era bine pentru Daniel. Dar încă o durea când se gândea la asta. Îl iubea! Călătoria o învățase cât de mult îl iubea, de fapt, pe Daniel Grigori. Nu i se părea deloc corect faptul că era obligată să ia această hotărâre.

Și totuși, era aici.

În Egiptul antic.

Cu Daniel. Pentru ultima oară. Și era pe cale să-l elibereze.

Ochii ei se încețoșară de lacrimi în timp ce îi săruta părul.

— Nu știam sigur dacă vom avea ocazia să ne luăm rămas-bun, spuse el. În după-amiaza asta plec la război, în Nubia.

Când Luce ridică privirea, Daniel îi cuprinse obraji umezi între palme.

— Layla, o să mă întorc înaintea sezonului recoltei. Te rog, nu plânge. În foarte scurt timp te vei furișa din nou cu tăvi de rodii în dormitorul meu, în întunericul nopții, ca întotdeauna. Îți promit.

Luce respiră adânc, înfiorată.

— La revedere.

— La revedere, deocamdată. Chipul îi deveni serios. Spune: „La revedere, deocamdată”.

Ea clătină din cap.

— La revedere, dragostea mea. La revedere.

Rogojina fu trasă la o parte. Layla și Don se desprinseseră din îmbrățișare în timp ce un grup de gărzii cu sulitele scoase dădură buzna în cameră. Kafele îi conducea, cu fața neagră de furie.

— Puneți mâna pe fată, spuse el arătând spre Luce.

— Ce se întâmplă? strigă Daniel în timp ce gărzile o înconjurau pe Luce și îi puneau din nou lanțurile la mâini. Vă poruncesc să vă opriți. Eliberați-o!

— Îmi pare rău, comandante, spuse Kafele. Ordinele faraonului. Ar fi trebuit să știți asta deja: când fiica faraonului nu-i fericită, nici faraonul nu e fericit.

O scoaseră pe Luce de acolo, iar Daniel strigă:

— Voi veni după tine, Layla. Te voi găsi!

Luce știa că avea să o facă. Nu așa se întâmpla mereu? Se întâlneau, ea dădea de

necaz, iar el apărea și salva situația – an de an, de la un capăt al eternității la celălalt, îngerul se năpustea în ultima clipă să o salveze. Era obositor să se gândească la asta.

Acum însă, ea avea să-l aștepte cu săgeata pregătită. Gândul îi provocă o durere puternică în stomac. O podidiră iar lacrimile, dar și le înghiți. Măcar apucase să-și ia rămas-bun.

Gărzile o însoțiră jos, printr-un șir nesfârșit de coridoare, și apoi afară, în soarele arzător. O duseră pe străzi pavate cu lespezi de piatră inegale, printr-o monumentală poartă arcuită, pe lângă căsuțe din piatră și câmpii nisipoase și sclipitoare, până în afara orașului. O târau spre o colină aurie enormă.

Abia când se apropiară, își dădu seama Luce că era o construcție făcută de mâna omului. Înțelese, în același timp, că mintea Laylei era cuprinsă de groază. Toți egiptenii știau că acesta era mormântul ultimului faraon, Meni. Nimeni nu îndrăznea să se apropie de locul unde erau îngropate trupurile faraonilor, cu excepția câtorva dintre cei mai înalți preoți – și a morților. Era zăvorât cu vrăji și incantații, unele pentru a călăuzi morții în călătoria spre următoarea viață, altele pentru a avertiza orice ființă vie care ar fi îndrăznit să se apropie. Chiar și soldații care o târau acolo păreau din ce în ce mai nervoși, pe măsură ce se apropiau.

Curând, intrară într-un mormânt sub formă de piramidă, făcut din cărămizi arse de lut. Toți, cu excepția a doi dintre cei mai voinici soldați, rămaseră în fața intrării. Kafele o împinse printr-o ușă întunecată, pe un șir de trepte. Celelalte gărzi îi urmară, purtând o torță aprinsă, pentru a lumina drumul.

Lumina torței pâlâia pe pereții din piatră. Erau pictați cu hieroglife, iar ici și colo ochii Laylei surprinseră fragmente de rugăciuni către Tait, zeita țesătoriei, pentru ca sufletul faraonului să rămână întreg în timpul călătoriei spre viața de apoi.

La fiecare câțiva pași treceau prin uși false – ca niște șanțuri adânci de piatră, săpate în pereți. Luce își dădu seama că unele dintre ele fuseseră căi de acces care conduceau spre locul de veci al membrilor familiei faraonului. Acum, erau blocate cu piatră și nisip, pentru ca niciun muritor să nu poată trece.

Drumul deveni mai răcoros și mai întunecos. În aer se simțea vag mirosul de putregai al morții. Când se apropiară de singura intrare deschisă din capătul coridorului, soldatul cu torță refuză să meargă mai departe.

— Nu vreau să fiu blestemat de zei din cauza obrazniciei acestei fete.

Kafele înaintă de unul singur. Se chinui să dea la o parte zăvorul de piatră care țintuia ușa și un miros greu se revărsă afară, otrăvind aerul.

— Crezi că mai ai vreo speranță să scapi de aici? o întrebă eliberându-i încheieturile din lanțuri și împingând-o înăuntru.

— Da, șopti Luce când poarta grea de piatră se închise în urma ei. Mai am una.

Era singură în întunericul desăvârșit, iar frigul își înfipse ghearele în pielea ei.

Apoi se auzi un zgomot sec, de piatră peste piatră, atât de ușor de recunoscut, și o lumină aurie înflori în mijlocul încăperii. Era cuprinsă între palmele de piatră ale lui Bill.

— Salut, salut. Zbură spre o latură a încăperii și turnă mingea de foc din mâinile sale într-un opaiț de piatră vopsit în mov și verde. Ne întâlnim din nou.

Când ochii lui Luce se obișnuiră cu lumina, văzură mai întâi inscripțiile de pe pereți: erau pictați cu aceleași hieroglife întâlnite pe coridor, numai că de data asta erau rugăciuni pentru faraon. „Să nu te descompui. Să nu putrezești. Mergi către Stelele Nepieritoare.” Erau cufere care nu se puteau închide, pentru că erau pline ochi cu monede de aur și pietre prețioase portocalii, ce străluceau. O colecție enormă de obeliscuri se desfășura în fața ei. Mumiile a cel puțin zece câini și pisici păreau să o privească.

Încăperea era imensă. Uitându-se în jur, văzu o garnitură de mobilă de dormitor completă, cu o măsuță de toaletă ticsită cu cosmetice. În față, se afla o tăbliță votivă ce reprezenta un șarpe cu două capete. Găturile încolăcite formau o firidă în piatra neagră, în care se afla un recipient cu un fard de pleoape albastru strălucitor.

Bill o urmări cum ridică recipientul.

— Trebuie să faci tot ce poți ca să arăți cât mai bine în viața de apoi.

Stătea pe creștetul statuii, care semăna uimitor de bine cu fostul faraon. Mintea Laylei îi spuse lui Luce că această sculptură reprezenta Ka-ul faraonului, sufletul său, care privea din mormânt, și că faraonul real zăcea mumificat în spatele său. Înăuntrul sarcofagului de calcar trebuiau să fie sicrie de lemn vârâte unul în altul; în interiorul celui mai mic dintre ele se afla faraonul îmbălsămat.

— Ai grijă, spuse Bill. Luce nici măcar nu-și dăduse seama că își pusese mâinile pe un cuțar mic de lemn. Acolo sunt măruntaiele faraonului.

Luce tresări și se dădu la o parte scoțând pe neobservate săgeata din rochie. Când o ridică, îi încălzi degetele.

— Chiar o să meargă?

— Dacă ești atentă și faci cum îți spun, da! O încurajă Bill, în acest moment, sufletul se află exact în centrul ființei tale. Ca să ajungi la el, trebuie să coborî cu precizie tăișul mai jos de mijlocul pieptului, și asta în momentul decisiv, chiar când te sărută Daniel și începi să te înfierbânți. Apoi tu, Lucinda Price, vei fi proiectată din avatarul tău din trecut, ca de obicei, dar sufletul tău blestemat va rămâne în corpul Laylei, unde va lua foc și va dispărea.

— Mi-e... mi-e frică.

— Să nu-ți fie. E ca și cum ți-ai scoate apendicele. Ți-e mai bine fără el. Bill își privi încheietura cenușie și goală a mâinii. După ceasul meu, Don trebuie să ajungă în orice clipă.

Luce ținea săgeata de argint cu vârful îndreptat spre piept. Gravurile în formă de spirale îi furnicau degetele. Mâinile îi tremurau de nervi.

— Stăpânește-te acum!

Vocea hotărâtă a lui Bill se auzi din depărtare.

Luce încerca să fie atentă, dar bătăile inimii îi spărgeau timpanele. Trebuia să facă asta. Trebuia. Pentru Daniel. Să-l elibereze de o pedeapsă pe care o luase asupra lui numai din cauza ei.

— Va trebui să fii mult mai rapidă atunci când o vei face cu adevărat, altfel Daniel te va opri, fără îndoială. O tăietură scurtă pe sufletul tău. Vei simți un fel de ușurare, o suflare rece, iar apoi... bum!

— Layla!

Don îi apărură în fața ochilor. Ușa din spatele ei era încă zăvorâtă. Pe unde venise?

Săgeata îi căzu din mâini și zăngăni pe podea. O înșfăcă și o strecură înapoi sub rochie. Bill plecase. Dar Don era... Daniel era chiar acolo unde ar fi vrut ea să fie.

— Ce faci aici?

În vocea ei se simțea efortul de a părea surprinsă că îl vede.

El nu părea să observe asta. Se repezi spre ea și o cuprinse în brațe.

— Îți salvez viața.

— Cum ai intrat?

— Nu-ți face griji pentru asta. Nicio ființă muritoare, nicio lespede de piatră nu poate sta în calea unei iubiri adevărate ca a noastră. Te voi găsi mereu.

Din instinct, Luce se simțea în siguranță în brațele lui bronzate. Dar atunci nu putea. Își simțea inima istovită și rece. Acea fericire simplă, acel sentiment de încredere absolută, toate emoțiile minunate pe care le învățase de la Daniel, în fiecare dintre vieți, erau acum un chin pentru ea.

— Nu te teme, șopti el. Lasă-mă să-ți spun, iubirea mea, ce se întâmplă după această viață. Te întorci, te ridici din nou. Renașterea ta este minunată și reală. Te întorci la mine iar și iar...

Lumina din opaiț pâlpâia și îi făcea ochii violeți să sclipească. Corpul lui lipit de al ei era atât de cald.

— Dar mor iar și iar.

— Cum? Își înclină capul. Chiar dacă înfățișarea lui de acum părea exotică, îi cunoștea atât de bine expresiile – cea adorație buimacă atunci când ea spunea ceva ce el nu se așteptase ca ea să înțeleagă. Cum de... nu contează. N-are importanță. Ce contează este

că vom fi din nou împreună. Ne vom găsi întotdeauna unul pe celălalt, ne vom iubi întotdeauna unul pe celălalt, indiferent de ce se va întâmpla. Nu te voi părăsi niciodată.

Luce căzu în genunchi pe treptele de piatră. Își ascunse fața în mâini.

— Nu știu cum poți să rezisti. Aceeași tristețe iar și iar...

El o ridică.

— Același extaz.

— Același foc care ucide totul...

— Aceeași pasiune care aprinde totul din nou. Tu nu știi. Nu poți să-ți amintești ce minunat...

— Am văzut. Știu.

Acum, îi captase atenția. Nu era sigur dacă să o creadă sau nu, dar măcar asculta.

— Ce-ar fi dacă nu ar exista nicio speranță ca lucrurile să se schimbe vreodată? Întrebă ea.

— Nu avem decât speranța. Într-o bună zi vei reuși. Acest adevăr absolut este singurul lucru care mă face să merg mai departe. Nu voi renunța niciodată la tine. Chiar dacă va dura o veșnicie. Îi șterse lacrimile cu degetul. Te voi iubi din tot sufletul, în fiecare viață, prin fiecare moarte. Nu voi fi legat de nimic altceva decât de dragostea mea pentru tine.

— Dar e așa de greu. Ție nu-ți este? Nu te-ai gândit niciodată ce-ar fi dacă...

— Într-o bună zi, dragostea noastră va învinge acest ciclu întunecat. Asta înseamnă totul pentru mine.

Luce își ridică privirea și văzu dragostea strălucind în ochii lui. Daniel o credea. Nu-i păsa dacă suferea iar și iar; ar fi continuat să se piardă iar și iar, însuflețit de speranța că, într-o bună zi, sfârșitul va fi altul. Se știa condamnat, dar încerca oricum, iar și iar, și ar fi făcut-o mereu.

Devotamentul lui față de ea, față de ei, atingea o parte din ea la care crezuse că renunțase.

Dar tot mai voia să-l contrazică; acest Daniel nu cunoștea greutățile care îi așteptau, lacrimile pe care le vor vărsa de-a lungul secolelor. Nu știa că îl văzuse în momentele de cea mai profundă disperare. Nu știa cum îl vor îndurera trecerile ei în neființă.

Și totuși...

Luce știa. Și asta conta, mai mult decât orice altceva.

Momentele cele mai grele ale lui Daniel o îngroziseră, dar lucrurile erau altfel acum. Tot timpul se simțise legată de dragostea lor, dar acum știa cum să o protejeze. Văzuse dragostea lor din atâtea unghiuri diferite. O înțelegea așa cum nu ar fi crezut că va putea vreodată. Dacă Daniel avea să șovăie cândva, ea avea să-l sprijine.

Învățase de la cel mai bun: de la Daniel. Deși era pregătită să-și omoare sufletul și să renunțe pentru totdeauna la dragostea lor, doar cinci minute petrecute cu el o readuseseră la viață.

Unii oameni își petreceau întreaga viață căutând o dragoste ca a lor.

Luce o avusese tot timpul.

Viitorul nu îi mai oferea nimic. Numai pe Daniel. Daniel al ei, cel pe care-l lăsase în curtea casei părintești din Thunderbolt. Trebuia să plece.

— Sărută-mă, șopti ea.

El stătea pe trepte cu genunchii îndepărtați atât cât să-i permită trupului ei să se strecoare între ei. Luce se lăsă în genunchi și își întoarse fața spre el. Frunțile lor se atingeau. La fel și nasurile.

Daniel îi luă mâinile într-ale sale. Părea că vrea să-i spună ceva, dar nu-și găsea cuvintele.

— Te rog, îl imploră ea, cu buzele îndreptate către ale lui. Sărută-mă și eliberează-mă.

Daniel se întinse spre ea și o luă în brațe, legănând-o ca pe un copil. Buzele lui le găsiră pe ale ei. Erau dulci ca nectarul. Ea gemu în timp ce un șuvoi de bucurie se revărsa în corpul ei, în fiecare particică din ea. Moartea Laylei se apropia, știa asta, dar nu se simțise niciodată mai în siguranță sau mai vie ca atunci când Daniel o ținea în brațe.

Măinile ei îi cuprinseseră gâtul, simțind umerii lui fermi și micile cicatrice în relief, care îi protejau aripile. Măinile lui îi mângâiau spatele, apoi părul ei lung și des. Fiecare atingere era o încântare, fiecare sărut, atât de minunat și de pur, încât o amețea.

— Rămâi cu mine, o rugă el.

Mușchii feței i se încordară în timp ce sărutările deveniră mai lacome, mai desperate.

Trebuia să fi simțit corpul lui Luce încălzindu-se. Căldura ei lăuntrică se răspândea prin piept și îi îmbujora obraji.

Avea ochii plini de lacrimi. Îl sărută și mai înfocat. Trecuse prin asta de atâtea ori înainte, dar, dintr-un motiv neștiut, acum era altfel.

Își întinse aripile cu un foșnet puternic, iar apoi le înfășură strâns în jurul ei – un leagăn alb, moale, care îi ținea strâns pe amândoi.

— Crezi asta cu adevărat? șopti ea. Că într-o zi voi supraviețui acestor momente?

— Cu toată ființa mea, spuse el și îi luă fața în palme, strângându-și aripile și mai tare. O să te aștept atât timp cât e nevoie. Te voi iubi în fiecare clipă de-a lungul timpului.

Luce frigea. Urla de durere, zbatându-se în brațele lui Daniel, în timp ce căldura o copleșea. Îi ardea pielea lui Daniel, dar el nu-i dădu drumul.

Sosise clipa. Săgeata era ascunsă sub rochia ei și acum – chiar acum – era momentul să o folosească. Dar nu avea de gând să renunțe. Nu la Daniel. Nu acum, când știa că, indiferent cât de greu ar fi fost, el nu avea să renunțe niciodată la ea.

Pielea ei începu să se umple de bășici. Căldura era așa de puternică, încât nu putea decât să tremure.

Și apoi nu putu decât să urle.

Layla ardea și, în timp ce flăcările îi înghițeau corpul, Luce își simți propriul corp și sufletul pe care-l împărțeau separându-se, căutând cea mai rapidă cale de scăpare din căldura nemiloasă. Coloana de fum crescua până ce cuprinsese întreaga încăpere și întreaga lume, până ce cuprinsese totul, iar din Layla nu mai rămase nimic.

Luce aștepta întunericul și găsi lumina.

Unde era mesagerul? Era posibil să se afle încă în corpul Laylei?

Focul continua să ardă. Nu se stingeau. Se răspândeau. Flăcările consumau din ce în ce mai mult din întuneric, ajungând până la cer, de parcă însăși marea noapte ar fi fost inflamabilă, până când Luce nu mai văzu decât vâlvătaia fierbinte de roșu și auriu.

În toate celelalte dăți când avatarul ei din trecut murise, evadarea lui Luce din flăcări și intrarea în mesager se petrecuseră în același timp. De data asta, ceva era diferit, ceva ce o făcea să vadă lucruri care nu puteau fi adevărate.

Aripi în flăcări.

— Daniel! țipă ea. Ceva ce semăna cu aripile lui Daniel se avântă prin valuri de flăcări, aprinzându-se, dar fără să ardă, ca și cum ar fi fost făcute din foc. Tot ce putea distinge erau aripi albe și ochi violeti. Daniel?

Focul se rostogolea prin întuneric ca un val uriaș într-un ocean. Se lovea de un țărn invizibil și o mătura furios pe Luce, trecând în grabă peste corpul ei, peste capul ei și departe, în urma ei.

Apoi, ca și cum cineva ar fi stins cu degetul o lumânare, se auzi un sfârâit și totul se întunecă.

Un vânt rece se strecura în spatele ei. I se făcu pielea de găină. Se chirci, îndoindu-și genunchii și dându-și seama cu surprindere că nu simțea pământ sub picioare. Nu zbura, doar plutea fără direcție. Întunericul acela nu era al unui mesager. Nu folosisese săgeata, dar nu cumva... murise?

Îi era frică. Nu știa unde este, știa numai că este singură.

Nu. Mai era cineva. Un hârșăit. O lumină palidă, cenușie.

— Bill! Luce țipă la vederea lui, atât de ușurată, că începu să râdă. O, slavă Domnului! Credeam că sunt pierdută, credeam că... uf, nu contează. Nu am putut să o fac. Nu am putut să-mi omor sufletul. O să găsesc o altă cale să rup blestemul. Eu și Daniel... nu vom renunța unul la celălalt, spuse trăgând aer în piept.

Bill era departe, dar zbura spre ea, făcând loopinguri în aer. Cu cât se apropia mai mult,

cu atât părea mai mare, crescând până când deveni de două ori, apoi de trei ori, apoi de zece ori mai mare decât micul gargui de piatră cu care Luce călătorise. Apoi, începu adevărata transformare.

Din spatele umerilor se desprinsă o pereche de aripi mai groase, mai mari, negre ca tăciunele, ce îi preschimbară aripile mici de piatră într-un vălmășag de bucățele sparte. Cutele de pe frunte se adânceau și se răspândeau pe tot corpul, făcându-l să arate cumplit de zbârcit și de bătrân. Ghearele de la picioare și de la mâini erau mai lungi, mai ascuțite, mai galbene.

Străluceau în întuneric, ascuțite ca briciul. Pieptul i se umfla, acoperindu-se cu smocuri de păr des, negru și creț.

Luce își înăbuși geamătul care-i urca în gât. Și reuși – până în momentul când ochii de piatră cenușii ai lui Bill, cu irisuri opace sub straturile de cataractă, străluciră, roșii ca focul.

Apoi țipă.

— Întotdeauna ai făcut alegerea greșită.

Vocea lui Bill deveni monstruoasă, gravă, flegmatică și scrâșnită, nu numai pentru urechile lui Luce, dar și pentru sufletul ei. Răsuflarea lui o izbea, duhnind a moarte.

— Ești...

Luce nu putu să termine propoziția. Nu era decât un cuvânt pentru creatura diabolică din fața ei, și numai ideea de a-l rosti cu voce tare o înfricoșa.

— Tipul rău? chicoti Bill. Surpriiză!

Prelungi „i” -ul din cuvânt atât de mult, încât Luce fu sigură că el avea să se încovoie și să tușească, dar nu o făcu.

— Dar... m-ai învățat atâtea lucruri. M-ai ajutat să înțeleg... De ce? Cum... Tot timpul?

— Te-am amăgit. Asta fac eu, Lucinda.

Ținuse la Bill, așa șarlatan și dezgustător cum era. Avusese încredere în el, îl ascultase și aproape că își omorâse sufletul pentru că așa îi spusese el. Gândul o seceră. Aproape îl pierduse pe Daniel din cauza lui Bill. Încă putea să-l piardă pe Daniel din cauza lui Bill. Dar nu era Bill...

Nu era un simplu demon, ca Steven, și nu semăna nici măcar cu Cam în cea mai rea întruchipare.

Era încarnarea Răului absolut.

Și fusese cu Luce, suflându-i în ceafă tot timpul.

Încercă să se îndepărteze de el, dar întunericul lui era pretutindeni, ca și cum ar fi plutit pe cerul nopții, dar cu stelele strălucind mult prea departe. Pământul nu se zărea. În apropiere erau petice de beznă, spirale de abis, iar din când în când, apărea un crâmpei de lumină, o licărire de speranță, de iluminare. Apoi, lumina dispărea.

— Unde suntem? întrebă ea.

Satana surâse disprețuitor la întrebarea ei fără rost.

— Niciunde, spuse el. Vocea lui nu mai avea tonul familiar al tovarășului ei de călătorie. Inima întunecată a nimicului în miezul tuturor lucrurilor. Nici Raiul, nici Pământul, nici Iadul. Nimic din ceea ce mintea ta ar putea înțelege în acest stadiu, de aceea ți se pare – ochii lui roșii ieșiră din orbite – înfricoșător.

— Ce-i cu străfulgerările acelea de lumină? întrebă Luce încercând să nu arate cât de înfricoșător i se părea locul. Văzuse deja cel puțin patru străfulgerări de lumină, explozii strălucitoare aprinzându-se de nicăieri și dispărând subit în înălțimile întunecate ale cerului.

— Oh, acelea! Bill privi cum una dintre ele strălucește și dispare subit peste umărul lui Luce. Zbor de îngeri. Zbor de demoni. Noapte aglomerată, nu-i așa? Toată lumea pare să meargă undeva.

— Da. Luce se aștepta la o altă explozie de lumină pe cer. Și când aceasta se produse, aruncă o umbră asupra ei, iar ea se agăță de ea, disperată să apuce un mesager înainte ca lumina să dispară. Inclusiv eu.

Mesagerul se mări rapid în mâinile ei, așa de greu și de mlădios încât, pentru o clipă, crezu că va reuși.

În schimb, simți o strânsoare scârboasă de-o parte și de alta a corpului. Bill îi cuprinsese întregul corp în ghearele lui murdare.

— Nu sunt încă pregătit să-ți spun la revedere, șopti el cu o voce care o făcu să tremure. Vezi tu, am ajuns să fac o pasiune pentru tine. Nu, stai, nu-i vorba despre asta. Am avut-o dintotdeauna...

Luce lăsa umbra din degetele ei să se prelingă în neant.

— Și, ca toți îndrăgostiții, am nevoie de tine, mai ales acum, așa că nu-mi strica planurile. Din nou.

— Măcar acum mi-ai dat un motiv, spuse Luce, încordându-se ca să scape din strânsoarea lui.

Nu avea niciun rost. O strânse mai tare, zdrobindu-i oasele.

— Mereu ai avut un foc lăuntric. Asta îmi place la tine. Zâmbi, iar zâmbetul lui i se păru îngrozitor. Măcar dacă scânteia ar fi rămas înăuntru, hmm? Unii oameni chiar nu au noroc în dragoste.

— Nu-mi vorbi mie despre dragoste, spuse Luce disprețuitor. Nu-mi vine să cred că am putut să-ți ascult vorbele. Nu știi nimic despre dragoste.

— Am mai auzit asta și înainte. Și se întâmplă să știu un lucru important despre dragoste. Crezi că a ta este mai mare decât Raiul și ladul și decât soarta a tot ce se află între ele. Dar greșești. Dragostea ta pentru Daniel Grigori este mai mult decât neînsemnată. Este nimic.

Țipătul lui era ca o undă de șoc care îi flutură părul. Respira greu, luptându-se pentru o gură de aer.

— Spune ce vrei. Îl iubesc pe Daniel. Îl voi iubi mereu. Și asta nu are nicio legătură cu tine.

Satana o țintui cu ochii lui roșii, ciupindu-i pielea cu gheara ascuțită ca o săgeată.

— Știi că îl iubești. Ești nebună după el. Spune-mi de ce.

— De ce?

— De ce? De ce pe el? Spune-o în cuvinte. Fă-mă să o simt cu adevărat. Vreau să fiu mișcat.

— Dintr-un milion de motive. Pur și simplu îl iubesc.

Zâmbi dezvelindu-și dinții strâmbi și un sunet ca mârâitul a o mie de câini îi ieși din gâtlee.

— A fost un test. Ai dat greș, dar nu e vina ta. Nu în întregime. Asta e un efect secundar nefericit al blestemului pe care-l porți. Nu mai poți să faci alegeri.

— Nu-i adevărat. Dacă-ți aduci aminte, tocmai am făcut o mare alegere: aceea de a nu-mi omorî sufletul.

Asta îl înfurie. Își putu da seama după felul în care i se dilatau nările, după felul în care își ridică gheara și și-o încleștă, făcând să se stingă un petic din cerul înstelat, ca și cum cineva ar fi apăsător pe un întrerupător. Dar nu spuse nimic pentru o foarte lungă perioadă de timp. Privea doar, încremenit, în noapte.

Un gând groaznic o străfulgera pe Luce.

— Îmi spuneai măcar adevărul? Ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi folosit săgeata ca să... Se cutremură, scârbită că se apropiase atât de mult. Ce-ți iese ție din toate astea? Vrei să mă scoți din peisaj sau ceva de genul ăsta, ca să ajungi la Daniel? De-aia nu te-ai arătat niciodată în fața lui? Pentru că s-ar fi luat după tine și...

Satana chicoti. Râsul lui umbri stelele.

— Crezi că mi-e frică de Daniel Grigori? Chiar ai o părere foarte bună despre el. Spune-mi, cu ce fel de minciuni romantice despre locul său grandios în Rai ți-a umplut capul?

— Tu ești mincinosul, spuse Luce. Din clipa în care te-am întâlnit, nu ai făcut altceva decât să minți. Nu-i de mirare că întregul univers te disprețuiește.

— Se teme. Nu mă disprețuiește. E o diferență. Teama conține, pe undeva, invidie. Poți să nu-mi dai crezare, dar mulți vor să aibă puterea pe care o am eu. Mulți care... mă venerază.

— Ai dreptate. Nu te cred.

— Nu știi mai nimic. Despre nimic. Te-am luat într-o călătorie despre trecutul tău, ți-am arătat zădărnicia acestei existențe, sperând să te trezești la realitate, și tot ce obțin de la tine e: „Daniel! Îl vreau pe Daniel!”

O aruncă din înalturi și ea căzu în întuneric, oprindu-se numai atunci când el se încruntă la ea, ca și cum ar fi putut să o ținuiască locului. Se mișcă într-un cerc îngust în jurul ei, cu mâinile la spate și cu aripile strânse, cu capul îndreptat spre cer.

— Tot ce e de văzut se află aici. De departe, da, dar e totul aici – toate viețile și lumile, și mult, mult dincolo de puterea de înțelegere a muritorilor. Privește!

Stepa de stele era nesfârșită, întunericul nopții se plia iar și iar peste atât de multe puncte luminoase, încât cerul era mai mult lumină decât întuneric.

— E minunat.

— În curând, o să devină tabula rasa. Buzele lui se schimonosiră într-un zâmbet strâmb. M-am săturat de jocul ăsta.

— Totul este un joc pentru tine?

— Este un joc pentru el. Făcu un semn cu mâna de-a lungul cerului, trasând o dungă întunecată de noapte în urmă. Și refuz să cedez acest joc în favoarea Celuilalt numai din cauza unei balanțe cosmice. Doar pentru că taberele noastre sunt în echilibru.

— Echilibru? Vrei să spui proporția între îngerii căzuți care s-au aliat cu tine și aceia care s-au aliat cu...

— N-o spune. Dar da, acel Celălalt. Acum există un echilibru și...

— Și încă un înger trebuie să se alăture unei tabere sau alteia, spuse Luce amintindu-și de discuția lungă pe care o avusese cu Arriane la dineul din Las Vegas.

— Hm! Numai că, de data asta, nu o să las lucrurile la voia întâmplării. Toată povestea cu săgeata a fost un țel lipsit de perspectivă, dar am înțeles unde am dat greș cu metodele mele. Am complotat. Am urzit tot felul de planuri. S-a întâmplat mai mereu în timp ce tu și niște avataruri din trecut ale lui Grigori erați ocupați cu dezmierdările voastre de doi bani. Așa că, vezi tu, nimeni nu va mai putea sabota ce am plănuit să fac mai departe. O să șterg trecutul cu buretele. O s-o iau de la capăt. Pot să sar peste milenii care mă conduceau spre tine și spre viața ta jalnică, Lucinda Price, spuse el pufnind, și s-o iau de la capăt. Iar de data asta, o să joc mai înțelept. De data asta voi câștiga.

— Ce înseamnă „să ștergi cu buretele”?

— Timpul este ca o tablă uriașă. Nimic din ce e scris acolo nu e definitiv, totul poate fi șters de un băiat deștept. E o mișcare extremă, de acord, și înseamnă că voi arunca cât colo mii de ani. Un mare recul pentru toți cei implicați, dar, hei, ce înseamnă câteva milenii pierdute, în comparație cu veșnicia?

— Cum poți să faci asta? spuse ea, știind că îi simțea tremurul mâinii în strânsoarea lui. Ce vrei să spui, de fapt?

— Vreau să spun că mă voi întoarce de unde am plecat. La Cădere. La noi toți, care am fost izgoșiți din Rai pentru că am îndrăznit să exercităm liberul arbitru. Mă refer la prima mare nedreptate.

— Retrăind cele mai mari reușite ale tale? spuse ea, dar el nu o asculta, pierdut în detaliile planului său.

— Tu și plictisitorul tău de Daniel Grigori o să mergeți într-o excursie cu mine. De fapt, sufletul tău pereche este pe drum înapoi.

— De ce Daniel ar...

— I-am arătat calea, firește. Acum, tot ce am de făcut e să ajung acolo la timp, ca să văd îngerii izgoșiți începându-și căderea pe Pământ. Ce moment minunat o să fie!

— Când își încep căderea? Cât durează?

— Nouă zile, după unele calcule, murmură el, dar pentru noi, cei izgoșiți, a părut o eternitate. Nu i-ai întrebat niciodată pe prietenii tăi despre asta? Cam, Roland, Arriane. Pe scumpul tău Daniel? Noi toți am fost acolo.

— Deci o să vezi încă o dată cum se întâmplă toate astea. Și ce-i cu asta?

— O să fac ceva neașteptat. Și știi ce anume?

Chicoti și ochii lui roșii scânteiară.

— Nu știu, spuse ea încet. O să-l omori pe Daniel?

— Nu-l omor. Îl prind. Am de gând să îi prind până la ultimul. O să deschid un mesager ca o plasă uriașă și o s-o întind până la marginea cea mai îndepărtată a timpului. Apoi, mă voi contopi cu vechiul meu sine și voi aduce întreaga ceată de îngeri în prezent, cu mine. Chiar și pe cei urâți ca dracu'.

— Și ce dacă?

— Și ce dacă? Vom porni din nou de la începuturi. Pentru că, vezi tu, Căderea este începutul. Nu este o parte a istoriei; este momentul când începe istoria. Și tot ce s-a petrecut înainte? Nu se va mai întâmpla.

— Nu se va mai înt... Vrei să spui că viața aia din Egipt...?

— Nu a existat niciodată.

— China? Versailles? Las Vegas?

— Niciodată, niciodată, niciodată. Dar toate astea sunt mai importante decât tine și prietenul tău, copilă egoistă. Este Imperiul Roman și așa-numitul Fiu al celui Celălalt. Este lunga, trista descompunere a umanității ce izvorăște din negura primordială a pământului și transformă lumea într-o cloacă. Este tot ce a avut loc vreodată, înghițit de un minuscul salt în timp, ca o piatră aruncată în apă.

— Dar nu poți, pur și simplu... să ștergi tot trecutul.

— Bineînțeles că pot. E ca atunci când scurtezi betelia unei fuste. Nu trebuie decât să îndepărtezi materialul în plus și să coși cele două părți rămase; e ca și cum partea din mijloc n-ar fi existat niciodată. O luăm de la capăt. Întregul ciclu se va repeta, iar eu voi mai face încă o încercare să ispitesc sufletele însemnate. Suflete ca...

— Nu vei pune niciodată mâna pe el. Nu ți se va alătura niciodată.

Daniel nu cedase în decursul celor cinci mii de ani la care ea fusese martoră. Nu conta că o omorau iar și iar și lui îi refuzau unica dragoste adevărată, el nu ar fi cedat și nu s-ar fi alăturat nici unei tabere. Și chiar dacă el avea să-și piardă cumva hotărârea, ea avea să fie acolo, ca să-l susțină. Știa acum că era suficient de puternică să-l sprijine, dacă el ar fi șovăit. Așa cum și el o sprijinise pe ea.

— Indiferent de câte ori vei șterge trecutul cu buretele, spuse ea, nu se va schimba nimic.

— Oh! râse ca și cum s-ar fi jenat din cauza lui Luce – un hohot gros, înfricoșător. Bineînțeles că se va schimba. Totul se va schimba. Să-ți număr căile? Scoase o gheară ascuțită, îngălbenită. În primul rând, Daniel și Cam vor fi din nou frați, așa cum erau în primele zile de după Cădere. Nu-i așa că va fi amuzant pentru tine? Mai rău, nu va exista niciun nefilim. Îngerii nu vor mai fi apucat să umble pe pământ și să se cupleze cu muritorii, așa că spune adio micilor tăi prieteni de la școală.

— Nu...

Satana pocni din gheare.

— Ah, încă un lucru pe care am uitat să-l menționez: Povestea ta cu Daniel? Și asta va fi ștearsă. Așa că poți să-ți iei adio de la tot ce ai descoperit în mica ta căutare, de la toate acele lucruri despre care mi-ai spus pe un ton atât de serios că le-ai învățat în timpul hoinărelilor noastre în trecut.

— Nu! Nu poți face asta!

O strânse încă o dată în ghearele lui reci.

— O, dragă, e ca și făcut.

Izbucni într-un râs de-ți îngheța sângele în vine, un hohot ca o avalanșă, în vreme ce spațiul și timpul se desfăceau în jurul lor. Luce tremură și se ghemui, luptându-se să se desprindă din strânsoare, dar el o strângea prea tare sub aripa lui ticăloasă. Nu putea să vadă nimic, simțea doar vântul care sufla în rafale, gata să-i sfâșie, și o explozie de căldură, iar apoi, un frig de nepătruns, cuprinzându-i sufletul.

Sfârșitul călătoriei

Poarta Raiului Căderea

Bineînțeles, nu existase decât un singur loc unde o putea găsi mereu.

Primul sălaș. Punctul de plecare.

Daniel se rostogoli spre prima lui viață, pregătit să aștepte cât era nevoie, până când Luce va reuși să ajungă și ea acolo. Ar lua-o în brațe și i-ar șopti la ureche: în sfârșit. Te-am găsit. Nu o să-ți mai dau drumul niciodată.

Ieși din umbră și încremeni, în lumina orbitoare.

Nu. Nu aceasta era destinația lui.

Acest aer divin și acest cer de opal. Această involburare cosmică de lumină diamantină. Inima i se strânse la vederea valurilor de nori albi care mângâiau mesagerul negru. Era acolo, în depărtare – zumzetul clar, în trei note, repetat la nesfârșit. Era muzica pe care o răspândea Tronul Monarhului Eteric, radiind lumină.

Nu. Nu! Nu!

Nu trebuia să fie aici. Avea de gând să o întâlnească pe Lucinda în prima ei întrupare pe Pământ. Cum se făcea că, dintre toate locurile, aterizase tocmai aici?

Aripile i se desfăcuseră instinctiv. Întinderea lor părea diferită decât pe Pământ – nu avea acel sentiment intens de ușurare că, în sfârșit, se eliberează, ci doar senzația obișnuită pe care o are orice muritor atunci când respiră. Știa că strălucește, dar nu în felul în care o făcea câteodată sub lumina nesfârșită a Lunii. Aici nu trebuia să-și ascundă strălucirea și nici să o arate. Pur și simplu exista.

Trecuse atât de multă vreme de când Daniel nu mai fusese acasă.

Îi era dor. Îi era dor de toți aceia pe care îi lăsase acolo, așa cum miresmele casei din copilărie – ale pinilor sau ale prăjiturilor proaspăt scoase din cuptor, mirosul ploii blânde de vară sau al trabucului cu mosc fumat de tata – l-ar atrage pe orice muritor. Avea o putere formidabilă. Iată de ce Daniel stătuse deoparte în toți acești ultimi șase mii de ani.

Acum era din nou aici, și nu din proprie voință.

Heruvimul ăla!

Îngerul palid și fragil din mesagerul său îl păcălise.

Vârfurile aripilor lui Daniel înțepeniră. Ceva nu fusese tocmai în regulă cu acel înger. Însemnul Balanței era prea proaspăt pe pielea lui. Era încă în relief și roșu pe ceafă, ca și cum ar fi fost proaspăt crestat...

Daniel căzuse într-un fel de capcană. Trebuia să plece, cu orice preț.

În înalturi. Totdeauna erai în înalturi aici. Plutind mereu în aerul cel mai pur. Își întinse aripile și simți cum pâcla albă se vâlurește peste el. Se avântă peste pădurile sidefii, coborând deasupra Grădinii Cunoașterii, șerpuiind în jurul Crângului Vieții. Trecu pe lângă lacuri albe ca satinul și înconjură Munții Azurii, care străluceau ca argintul. Petrecuse atâtea epoci fericite aici.

Nu.

Toate astea trebuiau să rămână în străfundurile sufletului său. Nu era timp pentru nostalgie.

Încetini și se apropie de Pajiștea Tronului. Era exact așa cum și-o amintea: o câmpie netedă de nori albi strălucitori, care ducea spre miezul tuturor lucrurilor. Tronul însuși, strălucind orbitor, radia atât de puternic căldura bunătății absolute, încât era imposibil, chiar și pentru un înger, să se uite direct la el. Nici măcar nu te puteai apropia ca să-l vezi pe Creator, care stătea pe Tron învăluit în strălucire, așa încât numai sinecdoca tradițională, prin care întreaga entitate era numită Tronul, i se potrivea.

Privirea uimită a lui Daniel se îndreptă spre bolta de stânci argintii, ondulate, care înconjurau Tronul. Fiecare era însemnată cu rangul unui Arhanghel. Acesta fusese odată cartierul lor general, un loc în care să te închini, să slujești, să primești sau să înmânezi mesaje pentru Tron.

Acolo era altarul strălucitor unde fusese locul lui, lângă partea de sus din dreapta

Tronului. Fusese acolo de când începuse să existe Tronul.

Dar acum nu erau decât șapte altare. Cândva, fuseseră opt.

Stai...

Daniel tresări. Știa că trecuse prin Poarta Raiului, dar nu-și amintea când o făcuse cu exactitate. Era important. Tronul nu fusese dezechilibrat în felul acesta decât pentru o perioadă foarte scurtă – fracțiunea de timp care a urmat după ce Lucifer își declarase planurile de a dezerta, dar înainte ca ceilalți să fi fost chemați să aleagă taberele.

El sosise imediat după trădarea lui Lucifer, dar înaintea Căderii.

Se apropia marea dezbinare, în timpul căreia unii se vor alătura Raiului, iar alții vor fi de partea Iadului, când Lucifer se va transforma sub ochii lor în Satana, iar Marele Braț al Tronului le va izgoni legiunile din Rai și le va face să se prăbușească.

Se apropie mai mult de Pajiște. Sunetul melodios se auzea mai tare, la fel ca zumzetul stârnit de corul îngerilor. Adunarea celor mai luminoase suflete făcea Pajiștea să strălucească. Sinele său din trecut trebuia să fie acolo; veniseră cu toții. De atâta strălucire, Daniel nu putea vedea clar, dar memoria îi spunea că lui Lucifer i se dăduse voie să convoace adunarea de pe altarul său de argint, așezat în capătul îndepărtat al Pajiștii, chiar în fața Tronului, deși nici pe departe la aceeași înălțime. Ceilalți îngeri erau strânși în fața Tronului, în mijlocul Pajiștii.

Era apelul nominal, ultimul moment în care mai stăteau laolaltă, înainte ca Raiul să piardă jumătate din sufletele sale. La vremea aceea, se întrebaseră de ce Tronul îngăduise să se întâmple așa ceva. El, care stăpânea totul, crezuse oare că apelul lui Lucifer către îngeri se va sfârși printr-o umilire totală? Cum putuse Tronul să greșescă atât de tare?

Gabbe încă vorbea cu o claritate uluitoare despre apelul nominal. Daniel își amintea doar fărâme din toate acestea – poate numai atingerea ușoară a unei aripi întinzându-se solidar spre el. Atingere care îi spunea: Nu ești singur.

Ar putea îndrăzni acum să se uite după acea aripă?

Poate era o cale să procedeze altfel cu apelul, astfel încât blestemul care avea să cadă asupra lor să nu lovească așa de tare. Înfiorat până în străfundurile ființei sale, Daniel își dădu seama că putea transforma acea capcană într-o șansă.

Desigur! Cineva schimbaseră blestemul, astfel încât să existe o cale de scăpare pentru Lucinda. În tot acel timp în care gonise după ea, Daniel crezuse că trebuia să fi fost chiar Lucinda. Că undeva, în zborul ei nechibzuit înapoi în timp, deschisese o poartă. Dar poate... poate că Daniel fusese acela de la bun început.

Acum era aici. Putea să o facă. Într-un fel, trebuia să o fi făcut deja. Da, urmăriseră implicațiile pe parcursul mileniilor pe care le străbătuse ca să ajungă aici. Ce făcea acum, chiar în punctul de plecare, avea să se propage în fiecare dintre viețile ei. În sfârșit, lucrurile începeau să capete sens.

El trebuie să fi fost acela care împlânzise blestemul pentru a-i permite Lucindei să trăiască și să călătorească în propriul trecut – de aici trebuie să fi început totul. Și începuse probabil de la Daniel.

Coborî pe câmpia de nori, strecurându-se de-a lungul graniței luminoase. Erau sute de îngeri acolo, mii, umplând-o de o neliniște strălucitoare. Lumina devenea uimitoare pe măsură ce se scufunda în ea, printre îngeri. Nimeni nu-i observă anacronismul; tensiunea și teama îngerilor erau prea luminoase.

— A sosit timpul, Lucifer, strigă Vocea de pe Tron. Această voce îi dăduse lui Daniel nemurirea și tot ceea ce venise odată cu ea. Asta e ceea ce-ți dorești cu adevărat?

— Nu doar pentru noi, ci și pentru toți ceilalți îngeri, spuse Lucifer. Toți au dreptul la liberul arbitru, nu doar muritorii pe care îi veghem de sus. Lucifer făcea apel acum la îngeri, strălucind mai luminos decât luceafărul de dimineață. Pe norii Pajiștii a fost trasă o linie. Acum, sunteți cu toții liberi să alegeți.

Întâiul scrib ceresc stătea la picioarele Tronului, într-o incandescență strălucitoare, și începu să strige numele îngerilor. Primul fu îngerul cu rangul cel mai mic, al șapte mii opt sute douăzecelea fiu al Raiului:

— Geliel, strigă scribul, ultimul dintre cei douăzeci și opt de îngeri care guvernează

casele lunii.

Așa începuse totul.

Pe cerul opalescent, scribul însemna ca pe un răboj cum Chabril, îngerul celei de-a doua ore a nopții, îl alesese pe Lucifer, iar Tiel, îngerul vântului de nord, alesese Raiul, împreună cu Padiel, unul dintre păzitorii nou-născuților, și Gadai, un înger implicat în ritualurile magice pentru bolnavi. Unii îngeri țineau pledoarii foarte lungi, alții abia dacă scoteau un cuvânt. Daniel nu era foarte atent la răboj. Era în căutarea propriei identități și, în plus, știa deja cum se va termina.

Străbătu câmpia cu îngeri, recunoscător pentru răgazul pe care i-l dădea strigarea tuturor numelor. Trebuia să-și identifice propriul sine, înainte de a se ridica din mulțime și a rosti vorbele naive pentru care plătea de atunci atât de scump.

Pe Pajiște era agitație – șoapte și lumini sclipitoare, zgomotul unui tunet depărtat. Daniel nu auzise strigarea numelui și nici nu văzuse îngerul ridicându-se în aer pentru a-și declara alegerea. Se strecură printre sufletele din fața sa, pentru a vedea mai bine.

Roland. Se înclină înaintea Tronului.

— Cu respect, nu sunt pregătit să aleg. Făcu o plecăciune în fața Tronului, dar arată spre Lucifer. Pierzi un fiu astăzi, iar noi toți pierdem un frate. Se pare că vor urma mult mai mulți. Te rog, nu trata cu ușurință această decizie întunecată. Nu obliga familia noastră să se destrame.

Daniel lăcrimă la vederea sufletului lui Roland – îngerul poeziei și al muzicii, fratele și prietenul său – pledând în cerul luminos.

— Greșești, Roland, bubui Tronul. Și, înfruntându-mă, ai ales deja. Urează-i bun venit în tabăra ta, Lucifer.

— Nu! țipă Arriane, zburând din centrul luminii pentru a i se alătura lui Roland. Te rog, trebuie doar să-i dai răgaz pentru a înțelege ce înseamnă hotărârea lui!

— Hotărârea a fost luată! Se mărgini să răspundă Tronul. Pot să-mi dau seama ce se află în sufletul lui, în ciuda vorbelor sale – văd că a ales deja.

Un suflet se atinse ușor de sufletul lui Daniel. Cald și amețitor, îl recunoscă imediat.

Cam.

— Ce ești tu? murmură Cam.

Simțea din instinct că era ceva schimbat la Daniel, dar nu exista nicio cale de a explica unui înger care nu părăsise niciodată Cerul și care nu ar fi putut concepe ceea ce urma să se întâmple cine era Daniel cu adevărat.

— Frate, nu te neliniști, îl rugă Daniel. Sunt eu.

Cam îl apucă de braț.

— Îmi dau seama, deși văd totodată că nu ești tu. Clătină din cap, încruntat. Sper că te afli aici cu un scop precis. Te rog. Poți să împiedici să se întâmple toate astea?

— Daniel. Scribul îi striga numele. Îngerul păzitorilor tăcuți, Grigori.

Nu. Nu încă. Nu găsisese încă ce să spună și ce să facă. Daniel goni prin lumina orbitoare a sufletelor din jurul său, dar era prea târziu. Sinele său din trecut se ridică încet, fără să privească la Tron sau la Lucifer.

În schimb, privea în depărtările cețoase. Privea spre ea, își aminti Daniel.

— Cu respect, nu voi face asta. Nu voi alege nici tabăra lui Lucifer și nu voi alege nici tabăra Raiului.

Un vuiet se înalță din taberele îngerilor, atât din cea a lui Lucifer, cât și din cea a Tronului.

— În schimb, aleg dragostea – lucrul pe care l-ați uitat cu toții. Eu aleg iubirea și vă las cu războiul vostru. Greșești că abați nenorocirea asta asupra noastră, îi spuse Daniel lui Lucifer pe un ton calm. Apoi se întoarse și i se adresă Tronului. Tot ce e bun în Cer și pe Pământ este născut din iubire. Războiul acesta nu este drept. Războiul acesta nu este bun. Iubirea este singurul lucru pentru care merită să lupti.

— Copilul meu, tună din Tron vocea profundă și fermă. Ai înțeles greșit. Eu sunt de neclintit în ceea ce privește domnia mea prin dragoste – dragoste pentru toate creațiile

mele.

— Nu, spuse Daniel cu blândețe. Războiul acesta este un război al mândriei. Izgonește-mă, dacă trebuie. Dacă acesta este destinul meu, mă supun lui, dar nu ție.

Râsul Satanei izbucni ca un gălgâit dezgustător.

— Ai curajul unui zeu, dar mintea unui adolescent muritor. Și pedeapsa ta va fi cea cuvenită unui adolescent. Lucifer făcu un semn cu mâna și spuse: Iadul nu îl vrea.

— Și-a exprimat deja cu claritate opțiunea de a se lepăda de Rai, se auzi vocea dezamăgită de pe Tron. Văd ce este în sufletul tău, întocmai așa cum văd în sufletul copiilor mei. Dar nu știu, Daniel, ce se va alege de tine sau de dragostea ta.

— Nu va avea parte de dragostea lui! țipă Lucifer.

— Atunci, ai vreo propunere, Lucifer? întrebă Tronul.

— Trebuie să dăm un exemplu. Lucifer clocotea de mânie. Cum se poate să nu vezi că dragostea despre care vorbește este distructivă? Lucifer rânji în timp ce semințele celui mai mârșav act al său începeau să încolțească. Așa că lasă iubirea să-i distrugă pe îndrăgostiți, dar nu și pe noi, pe ceilalți! Ea va muri!

Suspine printre îngeri. Era imposibil, era, într-adevăr, chiar ultimul lucru la care se așteptau.

— Va muri mereu și pentru totdeauna, continuă Lucifer, cu vocea îngroșată de ură. Nu va trece niciodată de adolescență, va muri de fiecare dată în momentul când își va aminti de alegerea ta. Astfel, nu veți fi niciodată cu adevărat împreună. Aceasta va fi pedeapsa ei. Cât despre tine, Daniel...

— Ajunge! spuse Tronul. Dacă Daniel preferă să-și mențină hotărârea, pedeapsa propusă de tine, Lucifer, e de ajuns. Urmă o pauză lungă, încordată. Înțelegeți că nu doresc asta nici unuia dintre copiii mei, dar Lucifer are dreptate – trebuie dat un exemplu.

Acesta era momentul când trebuia să se întâmple, ocazia lui Daniel de a deschide o poartă în blestem. Curajos, se avântă deasupra Pajiștii, pentru a pluti alături de avatarul lui din trecut. Acum era momentul să schimbe lucrurile, să modifice trecutul.

— Ce-i cu dedublarea asta? spumegă Lucifer. Ochii lui înroșiți se îngustară la vederea celor doi Danieli.

Ceata de îngeri bătea din aripi, nedumerită, lângă Daniel. Sinele său din trecut privea mirat.

— De ce ești aici? șopti el.

Daniel nu așteptă nicio altă întrebare, nu așteptă nici măcar ca Lucifer să se așeze sau ca Tronul să-și revină din mirare.

— Am venit din viitorul nostru, din mileniile pedepsei voastre...

Uluierea subită a îngerilor era palpabilă în căldura degajată de sufletele lor. Era, cu siguranță, ceva ce depășea puterea de înțelegere a vreunuia dintre ei. Daniel nu vedea Tronul destul de clar ca să-și dea seama ce efect avusese această întoarcere a sa asupra lui, dar sufletul lui Lucifer era înroșit de furie.

Daniel încercă din răputeri să continue:

— Vin aici să implor îndurare. Dacă trebuie să fim pedepsiți – și nu-ți pun la îndoială hotărârea, Stăpâne – te rog doar să-ți amintești că una dintre marile însușiri ale puterii tale este mila, tainică și nesfârșită, care ne umple de umilință.

— Milă? strigă Lucifer. Pentru trădările tale atât de grave? Își regretă oare avatarul tău din viitor alegerea?

Daniel clătină din cap.

— Sufletul meu este bătrân, dar inima mea este tânără, spuse el, privind la sinele său din trecut, care părea mut de uimire. Apoi, privi țință spre sufletul iubitei sale, minunat și luminos. Nu pot fi altfel decât sunt, iar eu sunt totuna cu alegerile mele. Mi le mențin.

— Alegerea este făcută, spuseră la unison cei doi Danieli.

— Atunci menținem pedeapsa, bubui Tronul.

Lumina măreață tremură și, în clipa prelungă de tăcere desăvârșită, Daniel se întreabă dacă procedase bine ieșind în față.

Apoi, în sfârșit, auzi:

— Dar vom lua în seamă rugămintea ta pentru îndurare.

— Nu! Țipă Lucifer. Raiul nu este singura tabără afectată!

— Liniște! Vocea Tronului devenea tot mai puternică. Suna obosită, îndurerată și mai nesigură decât și-ar fi imaginat vreodată Daniel că este posibil. Dacă într-o zi sufletul ei se va naște fără povara acestui sacrament, atunci ea va fi liberă să crească și să aleagă, să recreeze acest moment. Să scape de pedeapsa predestinată. Și, astfel, să pună la încercare pentru ultima oară această dragoste, despre care tu prezinzi că poate înlocui drepturile Raiului și ale familiei; alegerea ei va fi atunci mântuirea ta sau pecetluirea pedepsei tale. Asta e tot ce se poate face.

Daniel făcu o plecăciune, iar sinele său din trecut se înclină alături de el.

— Nu pot să accepta așa ceva! zbiră Lucifer. Să nu li se îngăduie niciodată. Niciodată!

— S-a hotărât, tună Vocea, ca și cum ar fi ajuns la capătul răbdării. Nu îi voi tolera pe aceia care se vor certa cu mine pe această temă, sau pe oricare alta. Să plece toți aceia care au ales greșit sau nu au ales deloc. Poarta Raiului este închisă pentru voi!

Ceva licări. Cea mai strălucitoare lumină dintre toate se stinse brusc.

Raiul se făcu negru și teribil de rece.

Îngerii găfâiau și tremurau, îngrămădindu-se unii într-alții.

Apoi, tăcere.

Nu mișca nimeni și nu vorbea nimeni.

Ce se întâmplă după aceea fu de neînchipuit, chiar și pentru Daniel, care deja fusese martor la toate acestea.

Cerul se cutremură sub ei și lacul alb ieși din matcă, trimițând un val mistuitor de apă învolburată care înghiți totul. Grădina Cunoașterii și Crângul Vieții se prăbușiră și întreg Cerul se scutură, în timp ce ei tremurau de moarte.

Un fulger argintiu trăsni dinspre Tron, lovind partea de vest a Pajiștii. Norii de dedesubt clocoteau în întuneric și un abis de disperare adâncă se deschise chiar sub Lucifer. Odată cu toată furia sa neputincioasă, el și îngerii cei mai apropiați lui dispărură.

Cât despre îngerii care încă nu aleseseră, își pierdură și ei locul pe câmpiile Raiului și alunecară în abis. Gabbe era unul dintre ei; Arianne și Cam, precum și toți cei dragi sufletului lui, erau victimele colaterale ale alegerii lui Daniel. Chiar și sinele său din trecut, cu ochii larg deschiși, fu măturat către gaura neagră din Cer, dispărând odată cu ea.

Nici acum, Daniel nu putu face nimic să oprească mersul lucrurilor.

Știa că un interval de nouă zile de cădere neîntreruptă se afla între cei căzuți și momentul când aceștia aveau să ajungă pe Pământ. Nu-și permitea să petreacă nouă zile fără să o găsească. Plonjă în abis.

La marginea neantului, Daniel privi în jos și văzu o pată de lumină, mai îndepărtată decât cel mai îndepărtat punct imaginabil. Nu era un înger, ci o fiară cu aripi negre uriașe, mai întunecate ca noaptea. Și zbura spre el, luându-și avânt. Cum?

Daniel tocmai îl văzuse pe Lucifer la Judecata din Cer. El căzuse primul și ar fi trebuit să fie departe, în abis. Totuși, nu putea fi altcineva. Daniel își ascuți privirea și aripile îi arseră de la bază spre vârf când își dădu seama că fiara căra pe cineva vârat sub aripă.

— Lucinda! strigă el, dar fiara îi dăduse deja drumul.

Întreaga lui lume se opri în loc.

Daniel nu văzu unde dispăruse Lucifer după aceea, deoarece se îndrepta în picaj spre Luce. Lumina sufletului ei era atât de strălucitoare și atât de familiară. El se avântă cu toată puterea, cu aripile strânse pe lângă corp pentru a căpăta viteză, coborând atât de repede, că lumea din jurul lui se estompă. Întinse brațele și...

Ea ateriză în brațele lui.

Își trase imediat aripile în față, ca un scut protector în jurul ei. La început păru surprinsă, de parcă abia se trezise dintr-un vis urât, și privi adânc în ochii lui, lăsând să-i iasă tot aerul din plămâni. Îi atinse obrazul și își trecu degetele peste cutele tremurânde ale aripilor lui.

— În sfârșit.

Găsindu-i buzele, o învioră cu răsuflarea lui.

— M-ai găsit, șopti ea.

— Ca întotdeauna.

Chiar sub ei, ceata de îngeri căzuți lumina cerul ca o mie de stele scânteietoare. Păreau toți strânși laolaltă de o forță nevăzută, ținându-se unul de altul în timpul căderii din Rai. Era o imagine tragică, ce inspira teamă. Pentru o clipă, toți păreau că murmură și ard cu o frumusețe desăvârșită. În timp ce el și Luce priveau, un fulger negru țâșni din cer și păru că înconjoară masa luminoasă a celor căzuți.

Apoi totul, în afară de Luce și de Daniel, se întunecă, de parcă toți îngerii s-ar fi rostogolit deodată printr-o gaură.

Epilog **Atât și nimic mai mult**

Savannah, Georgia 27 Noiembrie 2009

Ultimul mesager era cel prin care Luce voia de foarte mult timp să pășească.

Când Daniel lungi umbra aruncată de strălucirea inexplicabilă a stelelor de pe cerul acela ciudat, Luce nu privi înapoi. Îl ținea strâns de mână, cuprinsă de ușurare. Era cu Daniel acum. Oriunde ar fi mers, acel loc avea să fie acasă.

— Așteaptă, spuse el înainte ca ea să pășească în interiorul umbrei.

— Ce este?

El începu să îi sărute umărul. Ea își arcui spatele și îl îmbrățișă, trăgându-l mai aproape. Buzele li se atinseră și limba lui o găsi pe a ei. Cât timp era înlănțuită în acea îmbrățișare, Luce nu mai avea nevoie nici să respire.

Zăvorără trecutul îndepărtat în acest sărut – unul atât de plin de dor și de pătimăș, încât tot ce o înconjura pe Luce se estompă. Era sărutul la care cei mai mulți oameni visau toată viața. Aici era sufletul pe care Luce îl căutase din ziua în care îl părăsise, în curtea casei părinților ei. Și erau încă împreună când Daniel și ea se năpustiră afară din mesager, sub plutirea liniștită a unui nor argintiu.

— Mai vreau, spuse ea când el se retrase, într-un târziu.

Erau așa de sus, încât Luce abia vedea ce se petrece pe pământ, sub ei. Un petic din oceanul luminat de lună. Mici valuri albe izbindu-se de țărmul întunecat.

Daniel râse și o trase din nou spre el. Nu se putea stăpâni să nu zâmbească. Se simțea atât de bine cu trupul lipit de al ei, iar pielea lui arăta fantastic sub lumina stelelor. Cu cât se sărutau mai mult, cu atât Luce era mai convinsă că nu se va sătura vreodată. Nu era o mare diferență – și totuși, aici era toată diferența din lume – între Daniel pe care îl întâlnise când își vizitase celelalte existențe și acest Daniel care o săruta acum. În sfârșit, Luce putea să-i întoarcă sărutul fără să se îndoiască de sine sau de dragostea lor. Simțea o fericire nemărginită. Și când se gândea că aproape renunțase la asta.

Începu să se trezească la realitate. Dăduse greș în încercarea de a rupe blestemul ei și al lui Daniel. Fusesse înșelată, amăgită... de Satana.

Deși regreta că trebuia să se oprească din sărutat, Luce luă fața caldă a lui Daniel în palmele ei. Se uită lung în ochii lui violeti, încercând să capete putere.

— Îmi pare rău, spuse ea, pentru că am fugit așa.

— Să nu-ți pară, spuse el încet și cu sinceritate. A trebuit să pleci. Era predestinat; trebuia să se întâmple. Zâmbi din nou. Am făcut ce trebuie, Lucinda.

Un șuvoi de căldură trecu prin ea, amețind-o.

— Începusem să cred că nu o să te mai văd niciodată.

— De câte ori ți-am spus că te voi găsi mereu?

Apoi, Daniel o întoarse cu spatele spre el și o cuprinse cu brațele. Îi sărută ceafa și porniră în zbor.

Zborul cu Daniel era ceva de care Luce nu se sătura niciodată. Aripile lui albe se

întinseră în aer, lovindu-se de cer în miez de noapte și mișcându-se cu o grație incredibilă. Umezeala norilor se așeza pe fruntea și pe nasul ei în timp ce brațele puternice ale lui Daniel o cuprindeau, făcând-o să se simtă mai în siguranță și mai liniștită decât se simțise vreodată.

— Privește, spuse Daniel, întinzându-și gâtul ușor. Luna.

Astrul părea suficient de aproape și de mare, încât să îl poată atinge.

Țâșniră prin aer, aproape fără zgomot. Luce inspiră adânc și deschise larg ochii, surprinsă. Cunoștea acest aer! Era briza inconfundabilă a oceanului foarte sărat de pe coasta Georgiei. Era... acasă. Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce se gândea la mama și la tatăl ei, și la câinele ei, Andrew. Cât timp fusese plecată de lângă ei? Cum avea să fie când se va întoarce?

— Mergem la mine acasă? întrebă ea.

— Dormi mai întâi, spuse Daniel. În ceea ce-i privește pe părinții tăi, pentru ei ai fost plecată numai câteva ore. E aproape miezul nopții acolo. O să ajungem mâine dimineață la prima oră, după ce te-ai odihnit.

Daniel avea dreptate. Se putea odihni acum, urmând să-i vadă mâine-dimineață. Dar dacă nu o ducea acasă, unde mergeau?

Se apropiară de șirul de copaci. Vâfurile ascuțite ale pinilor se clătinau în vânt, iar plajele goale scânteiau sub ei. Se apropiau de o insulă mică, aflată nu departe de coastă. Tybee. Fusese acolo de multe ori în copilărie...

Cândva, nu de mult... era o cabană cu acoperiș mansardat și cu un horn din care ieșea fumul. Avea o ușă roșie, cu geam din sticlă colorată, și o fereastră care dădea într-o mică mansardă. Îi părea cunoscută, dar Luce era atât de obosită și fusese în atâtea locuri în ultimul timp, că abia atunci când picioarele ei atinseră pământul moale și sărat, recunoscuseră cabana în care stătuse imediat după ce părăsise Sword&Cross.

După ce Daniel îi vorbise pentru prima dată despre viețile lor anterioare, după bătălia urâtă din cimitir, după ce domnișoara Sophia se transformase în ceva diabolic, iar Penn fusese omorâtă și toți îngerii îi spusese lui Luce că viața ei era în pericol, dormise acolo, singură, timp de trei zile pline de delir.

— Ne putem odihni aici, spuse Daniel. E un loc sigur pentru cei căzuți. Avem câteva astfel de locuri răspândite prin lume.

Ar fi trebuit să fie entuziasmată de perspectiva unei nopți întregi de odihnă – cu Daniel lângă ea – dar un gând nu-i dădea pace.

— Trebuie să-ți spun ceva.

Se întoarse cu fața spre el, pe cărare. Din pin se auzi un țipăt de bufniță și apa clipoci de-a lungul țărmului, dar, altfel, insula întunecată era liniștită.

— Știu.

— Știi?

— Am văzut. Ochii lui Daniel se întunecară. Te-a păcălit, nu-i așa?

— Da! strigă Luce, cu obraji aprinși de rușine.

— Cât timp a fost cu tine?

Daniel se foia, de parcă încerca să-și înăbușe gelozia.

— Mult timp. Luce tresări. Dar se va întâmpla ceva și mai rău – Satana plănuiește ceva groaznic.

— El plănuiește mereu ceva groaznic, bombăni Daniel.

— Nu, de data asta e vorba de mult mai mult. Se cuibări în brațele lui Daniel și își puse mâinile pe pieptul lui. Mi-a spus... mi-a spus că vrea să șteargă trecutul cu buretele.

Daniel o strânse mai tare de mijloc.

— Ce a spus?

— Nu am înțeles tot. Spunea că se întoarce la momentul Căderii ca să deschidă un mesager și să-i ia pe toți îngerii cu el, de atunci și până în prezent. Spunea că are de gând să...

— Să șteargă timpul intermediar. Să șteargă existența noastră, spuse Daniel răgușit.

— Da.

— Nu. Îi apucă mâna și o trase pe Luce spre cabană. Ar putea să ne spioneze. Sophia. Proscrișii. Oricine. Vino înăuntru la adăpost. Trebuie să-mi spui tot ce ți-a spus, Luce, tot.

Daniel aproape că smulse ușa roșie de lemn a cabanei, zăvorând-o în urma lor. Puțin mai târziu, înainte de a putea face ceva, două mâini îi cuprinseseră atât pe Luce, cât și pe Daniel într-o îmbrățișare uriașă.

— Sunteți în siguranță.

Vocea suna ușurată.

Era Cam. Luce întoarse capul ca să-l vadă pe demonul îmbrăcat în negru, ca „uniforma” pe care o purtaseră la Sword&Cross. Aripile lui mari aurii erau trase în spatele umerilor. Trimiteau scântei de lumină care se răsfărgeau din pereți. Avea pielea palidă și arăta obosit; ochii îi ieșeau din orbite ca smaraldele.

— Ne-am întors, spuse Daniel cu prudență, bătându-l pe Cam pe umăr. N-aș spune tocmai în siguranță.

Privirea lui Cam trecu peste Luce. De ce era aici? De ce părea Daniel fericit că îl vede?

Daniel o conduse pe Luce la balansoarul uzat de răchită de lângă cămin și îi făcu semn să se așeze. Ea se prăbuși, istovită, iar el se așeză pe brațul acestuia, sprijinindu-și mâna de spatele ei.

Cabana era așa cum și-o amintea: caldă și simplă, mirosind a scortişoară. În colț, patul pliant în care dormise era aranjat cu grijă. O scară îngustă de lemn ducea sus, la mansarda mică care dădea în camera principală. Lampa verde era încă agățată de grindă.

— Cum ai știut să vii aici? îl întreabă Daniel pe Cam.

— Roland a citit ceva în mesageri azi-dimineață. S-a gândit că te-ai putea întoarce și că s-ar putea întâmpla ceva. Cam îl privi în ochi pe Daniel. Ceva care ne afectează pe noi toți.

— Dacă ceea ce spune Luce este adevărat, e vorba despre un lucru pe care niciunul dintre noi nu și-l poate asuma de unul singur.

Cam înclină capul spre Luce.

— Știu. Ceilalți sunt pe drum. Mi-am luat libertatea de a răspândi vestea.

Chiar atunci, în mansardă, o fereastră se sparse. Daniel și Cam săriră în picioare.

— Noi suntem! se auzi vocea cântată a lui Arriane. Am luat doi nefilimi după noi, deci am călătorit cu grația unei echipe de hochei.

O explozie mare de lumină – aurie și argintie – venită de sus, făcu pereții cabanei să vibreze. Luce sări în picioare tocmai la timp ca să îi vadă pe Arriane, Roland, Gabbe, Molly și Annabelle – fata despre care Luce își dăduse seama, în Helston, că este un înger – coborând ușor de pe grinzi, toți cu aripile întinse. Împreună, formau miriade de culori: negru și auriu, alb și argintiu. Culoarele reprezentau tabere diferite, dar iată-i, erau aici. Împreună.

Un minut mai târziu, Shelby și Miles coborâră cu zgomot pe scara de lemn. Erau încă îmbrăcați cu hainele pe care le purtaseră la masa de Ziua Recunoștinței – puloverul verde al lui Shelby și jeanșii și șapca de baseball ale lui Miles. Părea să fi trecut o veșnicie de atunci.

Luce se simțea ca într-un vis. Era atât de bine să vadă toate aceste chipuri familiare tocmai acum – chipuri pe care, sincer, nu sperase să le mai vadă vreodată. Singurii care lipseau erau părinții ei, desigur, și Callie, dar avea să îi vadă și pe ei destul de curând.

Începând cu Arriane, îngerii și nefilimii îi înconjurară pe Luce și pe Daniel pentru noi îmbrățișări. Chiar și Annabelle, pe care Luce abia o cunoștea. Chiar și Molly.

Brusc, fiecare începu să strige acoperindu-i pe ceilalți...

Annabelle, clipind din pleoapele de un roz sclipitor, îi întreabă:

— Când v-ați întors? Avem atâtea să ne povestim!

Iar Gabbe, sărutând-o pe Luce pe obraz, spuse:

— Sper că ai avut grijă... și sper că ai văzut ce trebuia.

Apoi Arriane:

— Ne-ați adus vești bune?

Și Shelby, cu respirația întretăiată:

— Te-am căutat o veșnicie. Nu-i așa, Miles?

Și Roland:

— E grozav să te văd întoarsă acasă, puștoaico.

Și Daniel, făcându-i pe toți să tacă, cu tonul lui grav:

— Cine a adus nefilimii?

— Eu i-am adus. Molly își petrecu brațul în jurul lui Shelby și al lui Miles. Ai ceva de comentat în legătură cu asta?

Daniel îi măsură din priviri pe prietenii lui Luce de la Shoreline. Înainte ca ea să aibă ocazia să-i apere, colțurile buzelor lui se ridicară într-un zâmbet și spuse:

— Bun. O să avem nevoie de tot ajutorul vostru. Toată lumea să ia loc.

— Lucifer nu poate vorbi serios, spuse Cam, clătinând din cap, năucit. Nu e decât un ultim recurs disperat. Nu ar face-o. Încearca, probabil, doar să o determine pe Luce să...

— O va face, spuse Roland.

Erau așezați în cerc lângă foc, cu fața la Luce și la Daniel, care stăteau pe balansoar. Gabbe găsisese hot-dogi, bezele și pliculețe de ciocolată caldă în dulapul din bucătărie și amenajase un mic spațiu de gătit, în fața focului.

— Mai degrabă ar lua-o de la capăt decât să-și piardă mândria, adăugă Molly. De altfel, nu are nimic de pierdut dacă șterge trecutul.

Miles scăpă hot-dog-ul, și farfuria zăngăni pe podeaua din lemn de esență tare.

— Asta ar însemna ca Shelby și eu... să nu mai existăm? Și ce se întâmplă cu Luce?

Nimeni nu răspunse. Luce se simțea stingherită, conștientă de condiția ei non-angelică. Simți un fior fierbinte trecându-i prin umeri.

— Cum de suntem încă aici, dacă timpul a fost rescris? Întrebă Shelby.

— Pentru că încă nu și-au încheiat căderea, spuse Daniel. Când o vor face, lucrarea va fi săvârșită, fără cale de întoarcere.

— Prin urmare, avem...

Arriane numără în șoaptă.

— Nouă zile.

— Daniel? Gabbe își ridică privirea spre el. Spune-ne ce putem face.

— Nu e decât un singur lucru de făcut, spuse Daniel.

Toate aripile strălucitoare din cabană se întoarseră spre el, în așteptare.

— Trebuie să-i strângem pe toți în locul unde au căzut prima dată îngerii.

— Și unde e locul ăsta? Întrebă Miles.

Nimeni nu vorbi pentru foarte mult timp.

— E greu de spus, răspunse Daniel, într-un final. S-a întâmplat demult și încă nu eram familiarizați cu Pământul. Dar... avem resurse să ne dăm seama, adăugă, privind spre Cam.

Cam fluieră încetișor. Îi era teamă?

— Nouă zile nu e suficient pentru a găsi locul Căderii, spuse Gabbe. Hai să ne gândim doar cum să-l oprim pe Lucifer, atunci când vom ajunge acolo.

— Trebuie să încercăm.

Luce răspunse fără să se gândească, surprinsă de propria-i convingere.

Daniel cercetă atent adunarea de îngeri, pe așa-numiții demoni și pe nefilimi. Privirea lui îi cuprinse pe toți – familia lui.

— Atunci, rămânem uniți? Cu toții?

În cele din urmă, privirea lui se opri asupra lui Luce.

Cu toate că nu își putea imagina cum avea să fie ziua de mâine, Luce se cuibări în brațele lui Daniel și spuse:

— Întotdeauna.